

7. İngiliz Derin Devletine Hizmet Eden Yancılar

İngiliz derin devletinin, tarih boyunca, farklı coğrafyalarda hakimiyet elde etmek, isyanlar çıkarabilmek, darbeler inşa edebilmek, hükümetler devirebilmek ve farklı ülkelerde sakin ideolojileri yaygınlaştırabilmek için kullandığı en etkili yol münafiklar olmuştur. İngiliz derin devleti, hedeflediği ülkelerde genellikle hep kendisine küçük menfaatler karşılığında tamah eden, ezik karakterli ve aşağılık kompleksi içindeki kişileri seçer. Bu kişiler, yaşadıkları kompleks nedeniyle, zaten yancılık yapacak derecede İngiliz hayranıdırlar. Onlara vaat edilen küçük görevler, ikram edilen cüzi miktarda bir ücret veya geleceğe dair hiç gerçekleşmeyecek bir vaat, bu kişilerin her türlü hayasızlığı yapmasına yetecektir. Söz konusu kişiler, bu küçük menfaatler için vatanını satan, dinini terk eden ve her türlü kalleşliği yapan yancı münafiklardır.

İngiliz derin devleti, söz konusu yancıları Hindistan'ı hakimiyeti altına alırken de kullanmıştır; bir kısmı Arapları Osmanlı'ya karşı isyana teşvik ederken de. Söz konusu münafiklar, Osmanlı'nın yıkılışında da en etkili elemanlar olmuştur. Ancak vatanını satan münafik tehlikesini, sadece Osmanlı yıkılış dönemlerine ait bir tehlike olarak görmek oldukça sakıncalıdır. Bu münafiklar halen vardır. İngiliz derin devleti, günümüzde de münafikları özenti, ezik ve yancı karakterlerinden hemen teşhis etmekte ve kısa sürede ağına düşürmektedir. Bu kişiler, Irak ve Suriye gibi ülkelerin bugünkü korukunç durumunun da başlıca müsebbibidirler. Aynı durum ülkemiz için de geçerlidir. Ülkemizde de İngiliz derin devletine yancılık peşinde olan, sıradan menfaatler karşılığında vatanını satan aşağılık karakterli münafikların sayısı az değildir. Tarihte olup bitenlerden de ders çıkararak bu hain karakterdeki kişileri iyi teşhis etmek önem taşımaktadır.

Osmanlı'nın İngiliz Yancıları

İngiliz derin devleti, Osmanlı Devleti'nin kendi içinde bir birlilik olmasını engelleyecek her akımı desteklemiştir. "Jön Türk" ve "İttihat ve Terakki" hareketlerini kuran, büyütlen ve iktidara getiren İngiliz derin devletidir. Merkezi hükümeti zayıf düşürecek Tepedelenli Ali Paşa İsyani'nı, Mithat Paşa Darbesi'ni, 31 Mart Ayaklanması'nı planlayan ve uygulamaya koyan yine İngiliz derin devletidir.

İngiliz derin devleti, bu kadrolarının yanında, her dönem yerel destekçiler de bulmuştur. Şahsi menfaatlerini İslam aleminin ve Devleti Ali'nin menfaatlerinin üzerinde tutan "İngiliz dostları", Londra mahzenlerinde İngiliz derin devletinin Osmanlı aleyhine hazırladığı sinsi planların uygulayıcıları olmuşlardır. İngiliz derin devleti, aslında tarihin her döneminde, sömürmek istediği ülkelerden bu tip vatan haini münafikları kolaylıkla bulmuş ve onları istediği gibi kullanmıştır. Osmanlı içinde de bunları bulmak zor olmamıştır.

İngiliz derin devleti diplomasisinin, Osmanlı'daki nüfuz ajanları hakkında bazı bilgiler verelim:

İngiliz Said Paşa

İngiliz hayat tarzına olan hayranlığı sebebiyle "İngiliz" lakabını alan Said Paşa, 19. yüzyılda yenilgiyle sonuçlanan birçok savaşta görev almıştır.

Said Paşa, İngiltere'de donanma eğitimini tamamladıktan sonra, Osmanlı Donanması'nda Bahriye Nazırı görevine kadar yükselmiştir. 93 Harbi sırasında Osmanlı donanmasından sorumludur. Donanmanın savaş sırasında ihmallerinden dolayı, 5 ay içerisinde başkent düşme aşamasına gelmiştir. Durum Osmanlı için faciadır; bütün Bulgaristan, Kuzey Yunanistan, Makedonya ve Sırbistan, Rusya ve müttefiklerinin eline geçmiştir.

93 Harbi'nin kaybedilmesindeki bir diğer neden de Tuna Nehri'ndeki Türk donanmasının yaptığı hatalardır. Bu dönemde donanmanın başında İngiliz Hobart Paşa vardır. İngiliz hayranı İngiliz Said Paşa ise vezirdir. Rus ordusunun Balkanlardan İstanbul'a gelme-

İngiliz Said Paşa

sini engelleyecek tek savunma hattı, Tuna boyudur. Fakat nehirdeki donanmamız, İngiliz amiralının Osmanlı'ya değil İngiliz derin devletine hizmet etmesinden dolayı yenik düşmüştür.

Savaşın sonunda Rus ordusu, Yeşilköy'e gelip İstanbul'u işgal edecek hale gelmiştir. Romanya ve Sırbistan bağımsızlık ilan etmiştir. Bulgaristan Krallığı kurulmuştur. Kars, Ardahan, Batum Ruslara geçmiştir. Kafkasya'da, Türk hakimiyeti kalıcı olarak bitmiştir. Yaklaşık 1.5 milyon Çerkez, Türkiye'ye göç etmek zorunda kalmıştır. İngiltere, Kıbrıs'ın yönetimini almış ve Ada ilerleyen süreçte İngiliz derin devletinin idaresi altında, Ermeni isyanlarında lojistik merkez olarak kullanılmıştır.

İngiliz Said Paşa daha sonra Zeytun (Ermeni) İsyanları sonrasında bölgede yapılacak ıslahat hareketlerinden sorumlu kılınmıştır. Bölgede yaşayanlar, İngiliz derin devleti ve Ermeniler bölümünde daha detaylı anlatılmıştır.

Abdullah Cevdet

Abdullah Cevdet, Osmanlı'da Darwinizm'in yayılması için en çok uğraşan kişilerden biri olmuştur. Gençliğinde dindar olmasına rağmen Tıbbiye'de okumaya başladıkten sonra materyalist-Darwinist ideolojinin etkisi altına girmiştir. Özellikle onun döneminde Osmanlı'da biyolojik materyalizm Tıbbiye öğrencileri arasında çok yaygınlaşmıştır. Yazlarında, "zamanla dinin yerini biyolojik anlamda materyalizmin alacağı" yanlığını ispatlamaya uğraşmıştır.

Cevdet, aynı zamanda İngiliz Muhipler Cemiyeti'nin kurucularındandır. İstanbul'un işgali sırasında Kurtuluş Hareketini başlatan vatanseverleri İngilizlere ihbar edip yakalatmıştır. İngilizlerle işbirliği yapan Kürtistan Teali Cemiyete-

Abdullah Cevdet

ti'nde de önemli roller almıştır. Kürtlerin Osmanlı'dan ayrılması gerektiğini savunan Abdullah Cevdet, Güneydoğu'nun özerkliği düşüncesinin fikir babalarından biri olarak kabul edilir. İngiliz derin devleti tarafından Osmanlı'nın parçalanması, Kürtlerle Türkler arasında ayrılık oluşturulması için yönlendirilmiştir.

Kadınlara ilk kez genelev vesikası verilmesi uygulamasını başlatan Abdullah Cevdet'tir. Çanakkale Savaşı ile ilgili olarak "medeniyet kapımıza kadar geldi, biz geri teptik" yorumunu yapmıştır.¹³²

Abdullah Cevdet, Mekteb-i Tıbbiye öğrencisi iken, Ohrili İbrahim Etem (Temo)'nun öncülüğünde, Konyalı Hikmet Emin, Diyarbakırlı İshak Sukuti ve Kafkasyalı Mehmet Reşit ile birlikte, 1890 yılında "İttihad-ı Osmani Cemiyeti"ni kurmuştur. Bu cemiyet birkaç sene sonra "İttihat ve Terakki"ye dönüşecektir. İngiliz evrimci Lord Cromer'in kontrolündeki Mısır'da, 1908'de Reinhart Dozy'nin *Essai sur l'Histoire de l'Islamisme* adlı iki ciltlik kitabı *Tarih-i İslamiye* başlığı ile çevirip yayımlamıştır. Dinimiz ve Sevgili Peygamberimiz (sav) hakkında iftiralalar ile dolu olan bu kitap, Osmanlı kamuoyunda büyük infiale yol açmıştır [Sevgili Peygamberimiz (sav)'i tüm iftiralardan tenzih ederiz]. 1900'lü yılların başında yazdığı makalelerde Osmanlı'nın İngiliz gündemine girmesini savunmuştur. Açıklamalarında, İngiltere'nin, "dünyanın en medeni olan ve en namuskârâne idare edilen hükümeti" olduğunu iddia etmiştir.¹³³

Gazeteci ve yayıncı Zekeriya Sertel, Abdullah Cevdet'in İngiliz ajanı olduğunu ve arkadaşları ile yaptığı bir toplantıyı ihbar ettiğini yazmıştır.

Abdullah Cevdet, İngiliz emperyalizminin İspanya ile ilişkilerini örnek vermekte ve "büyük devletlerin yaratmaya çalışıkları etki alanlarından birisinin içeresine girmek kaçınılmaz olacağına göre, bunlardan İngilizleri tercih etmek gerekmektedir." demiştir.¹³⁴

Bu arada İngilizlerin desteklediği Bahailiğin (Kürdistan gazetesi Kahire'den destekli Bahai yayinevinde basılıyordu) Abdullah Cevdet tarafından ön plana çıkarıldığı da bilinmektedir.

Mithat Paşa

Mithat Paşa, İngiliz derin devletinin kışkırtmasıyla Osmanlı Devleti'ni Rusya ile savaşa sokmuştur. Sultan Abdülaziz'in devrildiği ve şehit edildiği darbenin 3 mimarından biridir. Darbe öncesi cuntanın iktidara gelebilmesi için halk ayaklanması başlatan da Mithat Paşa'dır. Mithat Paşa, darbeyi İngiliz elçisi Elliot ile birlikte planlamıştır.¹³⁵

Mithat Paşa ilk sadrazamlığında Mısır'a dış borçlanma yetkisi veren fermanı imzalayarak Mısır'ın İngiliz hakimiyetine girmesine de sebep olmuştur. II. Abdülhamid döneminin İngiliz casusu olarak tanınan Armin Vambery, Mithat Paşa'nın Fransızca öğretmenidir.

Bağdat Valiliği sırasında Mithat Paşa'nın, Kuveyt Emirliği'nin İngilizlerin kontrolüne geçmesi yönünde de faaliyetleri olduğu bilinmektedir.

Kamil Paşa

4 ayrı dönemde toplam 9 yıl sadrazamlık yapmış olan Kamil Paşa'nın lakabı İngiliz Kamil'dir.

1851 yılındaki Londra'daki fuar ziyaretinden ölümüne kadar İngiliz hayranı olmuştur. Bu hayranlık casus raporlarından, elçilik bilgi notlarına kadar düşmüş ve alenileşmiştir. İzmir Valisi iken Rodos'a tayin edilince İzmir'deki İngiliz Konsolosluğu'na sığınmıştır. Padişah'ın resmen teminat vermesi üzerine İstanbul'a dönmüştür.

Kamil Paşa, İzmir Valisi iken İngilizlerle birlikte İzmir'de, Mısır benzeri özerk bir bölge oluşturulması için çalışmıştır. Tarihçiler bu konuda II. Abdülhamid'in de kendisine gizlice destek verdiği yazmaktadır.

Son sadrazamlık görevi Enver Paşa'nın kafasına silah dayaması ile bitmiştir. İstifasından sonra İngiliz hakimiyetindeki Mısır'a, Mısır'ın yöneticisi ve dostu İngiliz Lord Kitchener'in yanına gitmiştir.

Kamil Paşa

İngiliz Kamil İkabiyla tanınan Kamil Paşa, Hindistan yolculuğuna çıkan İngiltere Kralı V. George ve Kraliçe Mary'i uğurlarken

Damat Ferit Paşa

Damat Ferit Paşa, daha Hariciye Nazırlığında bir memur iken, Londra Büyükelçiliği'ne atanmak istemiştir. Sevr Antlaşması'nı, Osmanlı Devleti adına imzalayan kişidir. İngilizlerin talimatıyla İstanbul'daki askeri cephaneliklerde bulunan 90 bin kasa cephaneyi denize döktürmüştür. Kuvayı İnzibatiye adlı, Ahmed Anzavur gibi çapulculardan oluşan bir orduyu Ankara'ya bağlı birliklere karşı savaşmak üzere Anadolu'ya göndermiştir. İngiliz Muhipler Cemiyeti'nin kurucuları arasındadır. Atatürk ve kurmayları hakkında idam fetvası yayınlatmıştır. Fetva, Dürrizade Abdullah Efendi tarafından 11 Nisan 1920 tarihinde yayınlanmıştır.¹³⁶

Son Sadrazam Tevfik Paşa'ya göre Ferit Paşa "alaf-rangalıkta Frenkleri bile geçmiş idi." Vefatında *Tevhid-i Efkâr Gazetesi*'nde çıkan bir yazıya göre:

Londra'dan avdetinde (dönüşünde) alafrangaşmış (Batılılaşmış) ve nihayet adeta Müslümanlığa düşman kesilmişti. Sözlerinde, nutuklarında ve yazlarında hep Yunan ve Latin darbimesellerinden (atasözlerinden), hurafatından (hurafelerden) ve ravyetlerinden (mitolojinden) bahsederdi... Hulasa (Özet olarak) tamamen garpleşmiş (Batılılaşmış), fakat milliyet hislerinden tamamen mahrum kozmopolit ruhlu bir adam idi.¹³⁷

Damat Ferit Paşa

Milliyet
KALK UYAN YOKSA ARDI HICRANDIR

İSTİKLÂL SAVASI

gazetesi

HAZIRLAYAN: ÖMER SAMİ COŞAR

18 AUGUSTOS 1919

MUSTAFA KEMAL'İN DAMAD FERİD'E İHTARI:

«MİLLÎ HAREKETE KARŞI DÜŞMANCA DAVRANMAKTAN VAZGEÇ»

Mustafa Kemal Paşa, Damad Ferid hükümetinin iş göremeyecek duruma düşüğünü belirtmekle ve süreli seçimlere gitmesini istemektedir.

İzmir Valisi, A TINA'da yayınlanmakta olan EMBROS gazetesiinin muhabirine beyanatı bulunan İzmir Valisi

İZMİR ERZURUM

Paşa gönderdiği telgrafta, İstanbul hükümetinin giriştiği olumsuz işleri hiçbir yerde, hiçbir kimse yürütümemeyecektir» diyor:

rid'e verdiği hakaretiyle dolu cevabı mezbahis ederek, "Tunri's binlerce yıkır olsun ki, milletimiz rubundaki azmi celâdetle tarîh bogunen sürüp gelen hayat ve varlığını ne oluyor assim birâkacak, ne de böyle cellâte hükmüle kurban edecek!" demiş ve İstanbul hükümetini suçlayarak şunları kaydetmiştir:

"Dokuz aydan beri iş-

Istanbul hükümetine karşı istenilmeyen davranışlarla sürüklenecek niteliktedir. Çok açık olarak söyleyinc ki, millet, her türlü iradesini kullanabilecek güçtedir. Yapabileceklerini öncəbilecek hiçbir kuvvet yoktur. İstanbul hükümetinin, griliği olumsus işleri hiç bir yerde, hiçbir kimse yürütmeyecektir. Millet ciddî program içinde çok kesin ve katı adımlarla

Mustafa Kemal Atatürk, İngiliz yanlısı Damat Ferit'e yönelik çok defa ihtarada bulunmuş, İngiliz mandasının kabul edilemeyeceğini açıkça belirtmiştir.

Mahmud Raif Efendi

Londra Büyükelçiliği'nde başkatiplik görevinde bulunan ilk diplomattır. İngiliz hayranlığı nedeniyle İngiliz Mahmut lakabıyla anılmaktadır. 1808 Kabakçı Mustafa İsyanını başlatan kişidir. İsyanda ilk öldürülen kişi de o olmuştur. Bu isyanda, III. Selim önce tahttan indirilmiş daha sonra da öldürülmüştür. Yerine geçen IV. Mustafa döneminde İstanbul 1.5 sene çapulcuların kontrolünde kalmıştır. Bu dönemde Arabistan'da Vahabilik isyanı çıkmış ve Osmanlı iç karışıklıklardan dolayı uzun süre bu isyanı bastıramamıştır. Bu isyanın etkileri günümüzde hala devam etmektedir. Raif Efendi'nin, İngiltere seyahati gözlemleriyle ilgili kitabı, İngiliz yaşam sistemine olan hayranlık ifadeleri ile doludur.

Genç Osmanlılar ya da Yeni Osmanlılar

Sultan Abdülaziz döneminin muhalifleri, Genç Osmanlılar adı altında organize olmuşlardır. Mithat Paşa, 1876 darbesini yaparken, Genç Osmanlılar cemiyetinin başkanıdır. Ali Suavi de hemen birkaç yıl sonraki Çırağan Baskını, İngiliz ajani eşi ile birlikte planlamıştır. Jön Türkler ve İttihat ve Terakki'nin temelleri bu cemiyettir. Genç Osmanlılar cemiyetinin üyeleri, Osmanlı devletinin ancak İngilizlerin yardımıyla kurtulabileceği inanmışlardır.

Jön Türkler, İsmail Kemal Bey ve Damat Mahmud Celaleddin Paşa

Genç Osmanlılar Cemiyeti'nin devamı olarak kurulan akımdır. Bu akım, daha sonra İttihat ve Terakki komitesine dönüşecektir. Jön Türklerin birçoğu da İngiliz derin devletinden himaye ve destek görmüştür. 1899 yılı sonrasında önce İsmail Kemal Bey, ardından Damat Mahmud Celaleddin Paşa ve çocukların Avrupa'ya firarları ile Jön Türk hareketi İngiltere yanlısı bir çizgiye gelmiştir. Jön Türklerin içinden, Osmanlı'ya İngiliz müdahalesinin gerektigine inananlar, Osmanlı Hürriyetperveran Cemiyeti'ni kurarak İngiliz desteğiyle darbe yapmaya çalışmışsa da başarılı olamamışlardır.

31 Mart Vakası'nın arkasındaki isimlerden kabul edilen Prens Sabahattin, Damat Mahmud Celalettin Paşa'nın oğludur. Darbe sonrası kurulacak Osmanlı devlet sisteminin, İngiliz sistemine benzer bir model olmasını

İngiliz derin devleti tarafından kullanılan Jön Türkler'e ait bir afiş

(Altta) Paris'te düzenlenen 1. Jön Türk Kongresi'nde çekilen bir resim

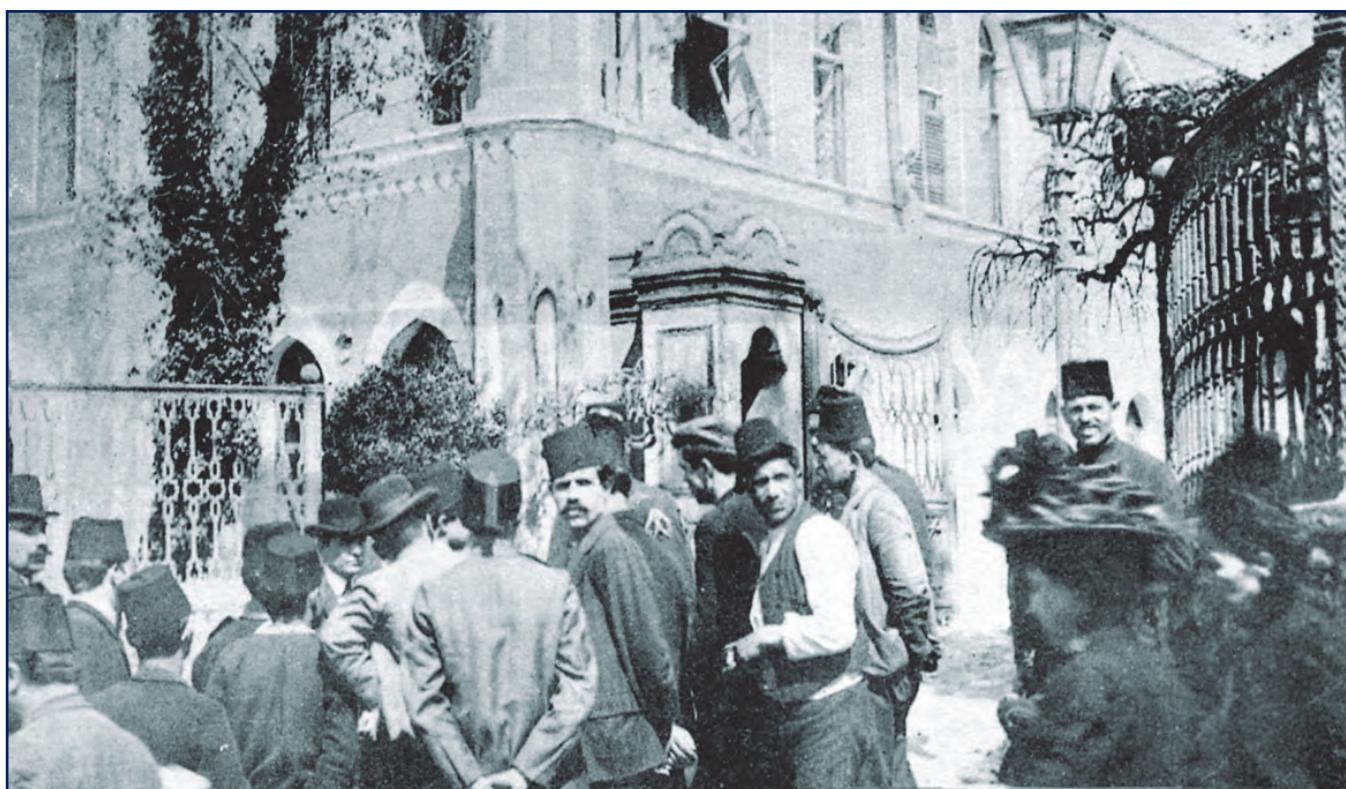

savunmuştur. Bir başka Jön Türk, İngiliz Ali lakaplı Ali Rıza Bey'in oğlu Ahmet Rıza, Sarayburnu'na doğru giden İngiliz elçisinin arabasını çeken atları çözüp kendini bağlamıştır. İngiliz hayranlığı, söz konusu yancıları bu raddeye getirebilmektedir.

Bütün bunlara rağmen İttihat ve Terakki iktidara geldiğinde, İngiltere'den beklediği desteği görememiştir. Çünkü İngiliz derin devletinin gerçek amacı, Osmanlı'da muhalefeti ve radikal devlet karşıtı girişimleri destekleyerek İmparatorluk yönetiminde kargaşa ortamı oluşturmaktır. Bunu da büyük ölçüde başarmışlardır.

Derviş Vahdeti ve 31 Mart Ayaklanması

31 Mart Ayaklanması'nın en önemli liderlerinden olan Derviş Vahdeti, Kıbrıs'ta devşirilmiş bir İngiliz ajanıdır. Ayaklanma öncesinde, sahibi olduğu Volkan Gazetesi'nde sürekli olarak dinin elden gittiğine yönelik kışkırtıcı yazılar yazmıştır. Sadrazam İngiliz Kamil Paşa da aynı gazetenin yazarıdır. Vahdeti, ayaklanma sırasında Sultanahmet'te toplanan halkı ateşlendirecek uzun söylevler vermiştir. "Şeriat isteriz" diyerek yola çıkan Vahdeti, ülkenin ikiye bölünmesini ve ordunun iktidara el koymasını sağlamıştır. Oysa kendisi dindar değildir.

(Sağda) Derviş Vahdeti
 (Üstte) 31 Mart Hareket Ordusu
 (Solda) 31 Mart Ayaklanması sırasında
 Saray'ın önünde toplanan halk

Gazetesinde, Kıbrıs'ın İngilizlerin yönetiminde küçük bir İsviçre haline geldiğini iddia ederek övünmektedir.

Derviş Vahdeti'nin İngilizlerle ilişkisi ve İngiltere'nin 31 Mart Vakasındaki rolü hakkında, dönemin genç gazetecilerinden Ahmet Emin (Yalman), hatıratında şunları yazmıştır:

... Derviş Vahdeti adlı Kıbrıslı sarhoş arzuhalci, İngiliz haberleşme servisleri tarafından seçilmiş, ihtilalci ajan olarak yetiştirmiş, Volkan Gazetesi'ni ve İttihadi Muhammedi Cemiyeti'ni kurmak, yürütmek ve ortalığı ateşe vermek maksadı ile sahneye çıkarılmıştı. Volkan, görünüşte İslamcı, özgürlükçü, hümanist bir yayın politikası izliyor ve asıl görevi olan İngiliz taraftarlığını bu şekilde kamufla ediyordu. Bu, "İngiliz casuslarının kullandığı klasik bir yöntemdi".¹³⁸

31 Mart Vakası, Derviş Vahdeti'nin, İngiliz derin devleti ile birlik olup oluşturduğu bir senaryodur.

Vahdeti,其实是一个对达尔文主义毫不关心的信徒。然而，英国深邃的国家给予他的任务是如此之大，以至于他不得不在表面上装出一个坚定的信仰者。他那对清真寺错误的批评，就像一个巨大的脚印，无法被忽视。作家Sina Akşin这样描述Vahdeti的本质特征：

İslamîyetçi nitelik, hürriyetçi ve Kanun-u Esasî düzeninden yana olmak ve insaniyetçi ve medeniyetçi nitelik... Vahdetî yazılarında Dreyfus, Zola ve Darwin'i anacak kadar Batı bilginlerinden haberlidir... Fedâkârancı niteliğe sahip olup eski sürgün ve kaçınları korur. Dervîş, başta Ahmet Rıza olmak üzere, İttihat ve Terakki Cemiyeti sivil ileri gelenlerinin şiddetle aleyhindedir. Buna karşılık Sabahattin Bey ve onun düşünceleriyle Kâmil Paşa'yı tutmaktadır. Bu tutuma paralel olarak da İngiliz taraftarlığı söz konusudur. Dervîş'e göre güdülecek en doğru siyaset İngiliz siyasetidir.¹³⁹

31 Mart Vakası, Vahdeti'nin, İngilizlerle birlik olup oluşturduğu bir senaryodur. Asıl amaç daima, ülke içinde karışıklık çıkarıp Osmanlı'nın zayıflamasını sağlamak olmuştur. Vahdeti'nin, İngiliz ajanlar tarafından des-teklenmesi şu şekilde anlatılır:

Olayların çıkışında birinci derecede aktif rol oynayan Derviş Vahdetî, ayaklanmayı hazırlamak için elinden gelen her şeyi yapmış, kurduğu İttihâdî Muhammedî Cemiyeti ve onun yayın organı olan Volkan Gazetesi, diğer muhalefet partileriyle basını, İttihat ve Terakki Partisi'ne karşı kıskırtmada başarılı olmuştu. Bütün bu bozguncu faaliyetlerinde de **Kıbrıslı Kâmil Paşa** ile **İngiliz ajanları** tarafından desteklenmişti.¹⁴⁰

İngiliz Muhippler Cemiyeti ve İşgal İstanbul'unda İngiliz Dostları

İngiliz Muhipler Cemiyeti (İngiliz Sevenler Cemiyeti), Osmanlı devlet adamlarının İngiltere yanlısı duruşlarının geldiği en üst noktadır. Cemiyet, İstanbul ve Anadolu'nun işgal edildiği bir dönemde kurulmuş ve bağımsızlık hareketinin bastırılmasında İngilizlerle saf tutmuştur. Cemiyetin faaliyetleri ile ilgili detaylara İstanbul'un işgali bölümünde debynilecektir. Bu bölümde, cemiyet üyesi siyasetçiler ve "İşgal İstanbul'undaki" siyaset alanındaki etkisi konu edilecektir.

(Üstte) İngiliz Muhipler Cemiyeti-1919, İstanbul Kurucu ve Yöneticiler: Eski Dahiliye Nazırı Memduh Paşa, Şehremini Cemil Paşa, Ahmet Zülükü'l Paşa, Ali Rüştü Efendi
 (Yanda) İngiliz Muhipler Cemiyeti'ne üyelik kartı

Cemiyetin kurucularından Damat Ferit'in yerine sadrazam olan Tevfik Paşa da, benzer şekilde İngiliz yanlısıdır. Göreve başlarken ilk demecinde, "İngiltere ile eski dostluğumuzun yeniden kurulmasını" hedeflediğini bildirmiştir.

Tevfik Paşa, 22 Kasım 1919'da Londra'da büyükelçilik görevindeyken de "Osmanlı ile İngiltere arasında savunma üzerine bir birlik kurmayı" düşünüğünü, "Türk ulusunun, Padişah'tan halka dek Büyük Britanya'ya güveni olduğunu ve bu güveni başka herhangi bir ulusa besleyemeyeceklerini" söylemiştir. Bu ifadeleri verdiği sırada İngiltere, Paris Konferansı'nda Sevr Anlaşması'nı hazırlamakta ve Osmanlı İmparatorluğu'nu kağıt üzerinde paylaşmaktadır.

Tevfik Paşa, İngiltere Dışişleri Bakanı Lord Curzon'a; "Zati Şahanenin (*Padişah'ın*) kendi ülkesiyle taç ve tahtı için tek umudun, Türkiye ile Büyük Britanya arasındaki eski ilişkilerin yeniden canlanmasında olduğuna şiddetle inandığı ve bu konu için düşünülebilen biçimlerin en iyisiyle uyuşmaya hazır bulunduğuunu" söylemiştir. Tevfik Paşa'nın barış önerisi şöyledir:

İngiltere ile Osmanlı arasında bir antlaşma imzalanacaktır. Antlaşma gereğince, Osmanlı, bütün ulusların yararına yansız olarak Boğazların serbestisinin korunmasını İngiltere'ye bırakacaktır. İngiltere, bu amaçla kendi askerlerini ya da Türk jandarmasını kullanabilecektir. Türk Hükümeti, Türk jandarmasını İngiltere'nin buyruğuna verecektir. Dahası Boğazların serbestisini korumak için gerekli toprak şeridinin yönetimi İngiltere'nin eline verilecektir... Böyle bir antlaşma, İngiltere'nin Hilafete düşman olduğu ve Türkiye'yi yıkmak istediği yolundaki Hindistan'da ve öteki yerlerde yaygın olan düşünceyi, hemen ve bir daha canlanmamak üzere silecektir. Antlaşma, bu düşüncenin tam tersinin parlak bir kanıtı olacak ve İngiltere'nin, Hilafetin koruyucusu ve dostu olduğunu bütün İslam dünyasına açıklayacaktır.¹⁴¹

Mütareke sonrası İstanbul'da ilk hükümeti kuran Ahmet İzzet Paşa da, Kuva-yi Milliye'yi gereği gibi benimseyememiş; Ankara'ya söz vermesine karşın İstanbul hükümetlerinde görev almıştır. İngiliz işgal kuvvetleri subaylarından John Godolphin Bennett'le görüşmesinde; "Britanya'nın Türkiye ile dost olma isteğinde olduğuna inanabilmesi durumunda, Mustafa Kemal'i, Britanya Başkomutanı ile buluşturarak, Yunanların Anadolu'yu boşaltmaları konusunda bir uzlaşma sağlanması için bütün gücünü kullanacağını ve onu inandırmaya çalışacağını" söylemiştir. Açıktır ki, Yunanların Anadolu işgali, tümüyle bir İngiliz derin devleti planıdır ve derin devlet elemanları bunu istedikleri zaman durdurabileceklerdir. Sevr ve Lozan Antlaşmalarının incelendiği bölümlerde, bu gerçek detaylarıyla anlatılacaktır.

Osmanlı Siyasetinde İngiliz Emperyalizminin Sadık Yancıları

Osmanlı'nın çöküşe yaklaştığı yıllarda, aslında İstanbul Hükümeti, en tepeden en aşağıya kadar, çoğunlukla, devletin geleceğinin İngilizlerle ittifaka olduğunu düşünen siyasetçilerden oluşmaktadır. Bu kişiler, istikballerinin İngiliz emperyalizmine sığınmakla kurtulacağına inanmaktaydılar.

Örnek vermek gerekirse;

Hariciye Nazırı Mustafa Reşid Paşa, İngiliz Yüksek Komiseri Webb'e, kendisi ve hükümetteki arkadaşları, Sultan ve geniş bir halk kesimi adına genel isteğin İngiltere tarafından yönetilmek olduğunu söylemiştir.¹⁴²

Dahiliye Nazırı Ali Kemal ise İngiliz Amiral Calthorpe'a, kurtuluş yolunu, "ne şekilde olursa olsun, İngiliz güdümünde" gördüğünü söylemiştir.

Kısa dönem Dâhiliye Nazırlığı yapmış olan barış kurulu üyesi Ahmet Reşit (Rey); "Britanya liderliğinin kabulünü Damat Ferit adına" dilerken, "şimdiki hükümetin sürekli siyasası; Türk devletinin Büyük Britanya'nın yardımına güvenmesi temeline dayanmasıdır", ifadelerini kullanmıştır.

Damat Ferit Paşa Hükümetleri'nde Maarif Nazırlığı (Eğitim Bakanlığı) ve Dahiliye Nazırlığı (İçişleri Bakanlığı) yapan Ali Kemal, bugün İngiltere Dışişleri Bakanı olan Boris Johnson'un dedesidir. Ali Kemal, Abdülhamid'e para karşılığı Jön Türkler'in faaliyetleri hakkında bilgi veriyordu. Bir yandan Abdülhamid'den para alırken bir yandan da 31 Mart Ayaklanması'nı çıkarıp Abdülhamid'in devrilmesine sebep olmuştur.

Ali Kemal, Türkiye'nin İngiltere mandası olması gerektiğini savunuyordu. Kuva-yi Milliye'yi engellemek için faaliyet gösterdi. Aynı zamanda bir Atatürk düşmanı idi. Atatürk ve Kuva-yi Milliye için söylediği sözlerden bazıları şöyledir:

Mustafa Kemal ile tokalaşmak eşkiyaya el uzatmaktadır. Derme çatma bir ordu (Kuva-yi Milliye'yi kast ediyor) dövüştüp duruyorlar. Zırzoplar tam istiklal isteriz diye tutturmuşlar. Halbuki ne demiş Arap, "elhükmü limen galebe" galibin dediği olur. İşte bu kadar.

Çanlarına (Kurtuluş Savaşı'nı yürüten ordumuzu kast ediyor) ot tikanıyor, moralleri pek düşük, çoğu yalnızak, teçhizatları noksan, gerçi bir kaç kamyonları var ama hepsi kullanılamaz halde. Benzinleri yok, yedek parçaları yok, taşıma için ancak mandaları var. Mustafa Kemaller faydalı hiçbir işe yaramazlar. Hamdolsun sayıları azdır, hastalanmış üzüm gibi kesip atmalı." (Mustafa Kemal Atatürk'ü ve kahraman silah arkadaşlarını tenzih ederiz.)¹⁴³

Ali Kemal, ayrıca İngiliz Muhipler Cemiyeti'nin de kurucusudur.

Ali Kemal, şu anda İngiltere Dışişleri Bakanı olan Boris Johnson'un dedesidir. (Altta) Ali Kemal ve İngiliz eşi Winifred Brun

Fahri başkan olarak Milli Mücadele'nin muhaliflerinden Şeyhülislâm Mustafa Sabri Efendi'yi seçen İngiliz Muhipler Cemiyeti hakkında Atatürk, Nutuk'ta şunları yazmıştır:

İstanbul'da önemli sayılabilen kuruluşlardan biri, İngiliz Muhipleri Cemiyeti idi. Bu addan, İngilizlere dost olanların kurduğu bir dernek anlaşılması. Bence, bu derneği kuranlar kendi şahıslarını ve kendi çıkarlarını gözetlerle, kendi çıkarlarının korunma çaresini Lloyd George Hükümeti aracılığıyla İngiliz himayesini sağlamakta arayanlardır. Bu zavallıların, İngiliz Devleti'nin Osmanlı Devleti'ni bir bütün olarak korumak ve himaye etmek isteginde olup olamayacağını bir defa olsun dikkate alıp almadıkları üzerinde düşünülmeye değer.

Bu derneğe girenlerin başında Osmanlı Padişahı ve Halîfe-i Rûy-i Zemîn unvanını taşıyan Vahdettin, Damat Ferit Paşa, Dahiliye Nâziri olan Ali Kemal, Âdil ve Mehmet Ali Beyler ile Sait Molla bulunuyordu. Dernekte Rahip Frew gibi İngiliz milletinden bazı macera heveslileri de vardı. Yapılan işlemlerden ve gösterilen faaliyetlerden anlaşıldığına göre derneğin başkanı Rahip Frew idi.¹⁴⁴

Görülebildiği gibi Mustafa Kemal Atatürk de, Osmanlı içindeki İngiliz derin devleti ajanlarını ve hayranlarını gayet iyi görmüş ve bu kişilerin yegane amacının Osmanlı'yı parçalamak olduğunu hemen tespit etmiştir. Planın büyüklüğünü gören Atatürk, devletin bütünlüğünü koruma ve kurtarma planını da buna göre yapmış ve gerçek vatanseverlerle birlikte Kurtuluş Mücadelesini başlatmıştır.

8. İngiliz Derin Devletinin Güdümündeki Osmanlı İsyanları

Birçokları Osmanlı Devleti'nin Ortadoğu topraklarını kaybetmesiyle İsrail ve Musevi devleti arasında bir bağ olduğunu iddia eder. Oysa bu, İngiliz derin devletinin gizlenme tekniğidir. Osmanlı Devleti'nin parçalanması sonrasında duruma kısaca bir göz attığımızda kimin bu gelişmeden karlı çıktığını rahatça görürüz. Osmanlı'nın dağılması, sadece ve sadece İngiliz derin devletinin işine yaramıştır. İngiliz derin devleti, Ortadoğu'daki bu parçalanmadan her daim yararlanmıştır; hala da yararlanmaktadır. Osmanlı bölgesindeki Filistin, Irak, Katar, Kuveyt, Birleşik Arap Emirlikleri, Mısır, Suudi Arabistan, Yemen ve Ürdün, Osmanlı Devleti'nin parçalanmasından sonra doğrudan İngiliz kontrolüne geçmiştir. Lübnan, Suriye, Libya ve Ceza-yir ise Fransız yönetiminde olmakla birlikte dolaylı olarak İngiliz kontrolündedir. Milyonlarca km²'lik uçsuz bucaksız topraklardan Musevi kontrolünde kalan alan ise, Filistin'den payına düşen 14 bin km²'dir ve bu alanda sadece 800 bin kişi yaşamaktadır. Bu alan Kuveyt'in toplam alanından küçük, Katar'dan biraz büyütür. Üç büyük Arap-İsrail Savaşı sonrasında bu alan 20 bin km²'ye çıkmıştır. Ama hala Ankara ilinin yüzölçümünden daha ufaktır. Açıkta ki, Osmanlı'nın dağılmasına sebep olan güç, yalnızca ve yalnızca İngiliz derin devletidir.

İngiliz derin devletinin I. Dünya Savaşı'nda, Osmanlı'nın son zenginliğini de ele geçirmek amacıyla el koyduğu Arap Yarımadası, Irak, Suriye ve Körfez bölgeleri, dünya petrol rezervlerinin yarısını barındırmaktadır. İşte bu nedenle İngiliz derin devleti, 19. yüzyıllarında Ortadoğu'ya daha ihtarlı bir görünüm vermiştir. Nitekim İngiliz derin devleti, bu coğrafayı gündemüne aldıktan sonra bölge Müslümanlarının tüm zenginliklerini yıllar boyunca kullanmıştır. Osmanlı Devleti'nin yıkılışından sonra bile Irak, Suudi Arabistan, Kuveyt ve Birleşik Arap Emirlikleri petrollerinden aslan payını hep İngiliz derin devleti almıştır.

Tarihin bu döneminde yaşananlar günümüze ve 21. yüzyıl Müslümanlarına örnek olmalıdır. Bugün, mezhep çatışmaları kıskırtmasına aldanarak kendi din kardeşini düşman olarak görenler, 100 yıl önce yaşananlara bakanak nasıl bir oyun oynadığını anlamaya çalışmalıdır. Farkında olmadan,

Yunanların Osmanlı'ya karşı isyanını sembolize eden bir resim (1820)

aslında Londra'da Chatham House'da ve Privy Council'de yazılan projeleri uyguladıklarını bilmelidirler. İslam dünyası, bu projeler nedeniyle 100 yıldır sefalet çekmektedir. Unutulmamalıdır ki bu karanlık planları engelleyecek olanlar yine Müslümanlardır.

Bugün bölgede Lübnan, Irak, Suriye ve Yemen'de iç savaş vardır. Mezhep savaşları her geçen gün daha fazla Müslüman canı almaktadır. İngiliz derin devleti ve zaman içinde yürürlüğe konan gizli Sykes-Picot anlaşması bölgeye sadece savaş ve ölüm getirmiştir. Barışı geri getirmenin yolu deccali sistemi doğru tespit etmekten geçmektedir. Açıktır ki, İngiliz derin devletinin manen ve fikren yenilgiye uğramadığı bir ortamda Ortadoğu'ya huzur ve barış gelmesine imkan yoktur.

Yapılacak şey, İngiliz derin devletinin deccali fikir sistemini iyi tespit ederek ona ilmi bir cevap vermek ve Allah'ın Mehdiyet taraftarlarını mutlaka galip kılacağına inanmaktır.

Yoksa kötülükleri yapanlar, Bizi (aşıp) gececeklerini mi sandılar? Ne kötü hükümediyorlar? (Ankebut Suresi, 4)

İngiliz Derin Devletinin Kışkırtma Siyaseti

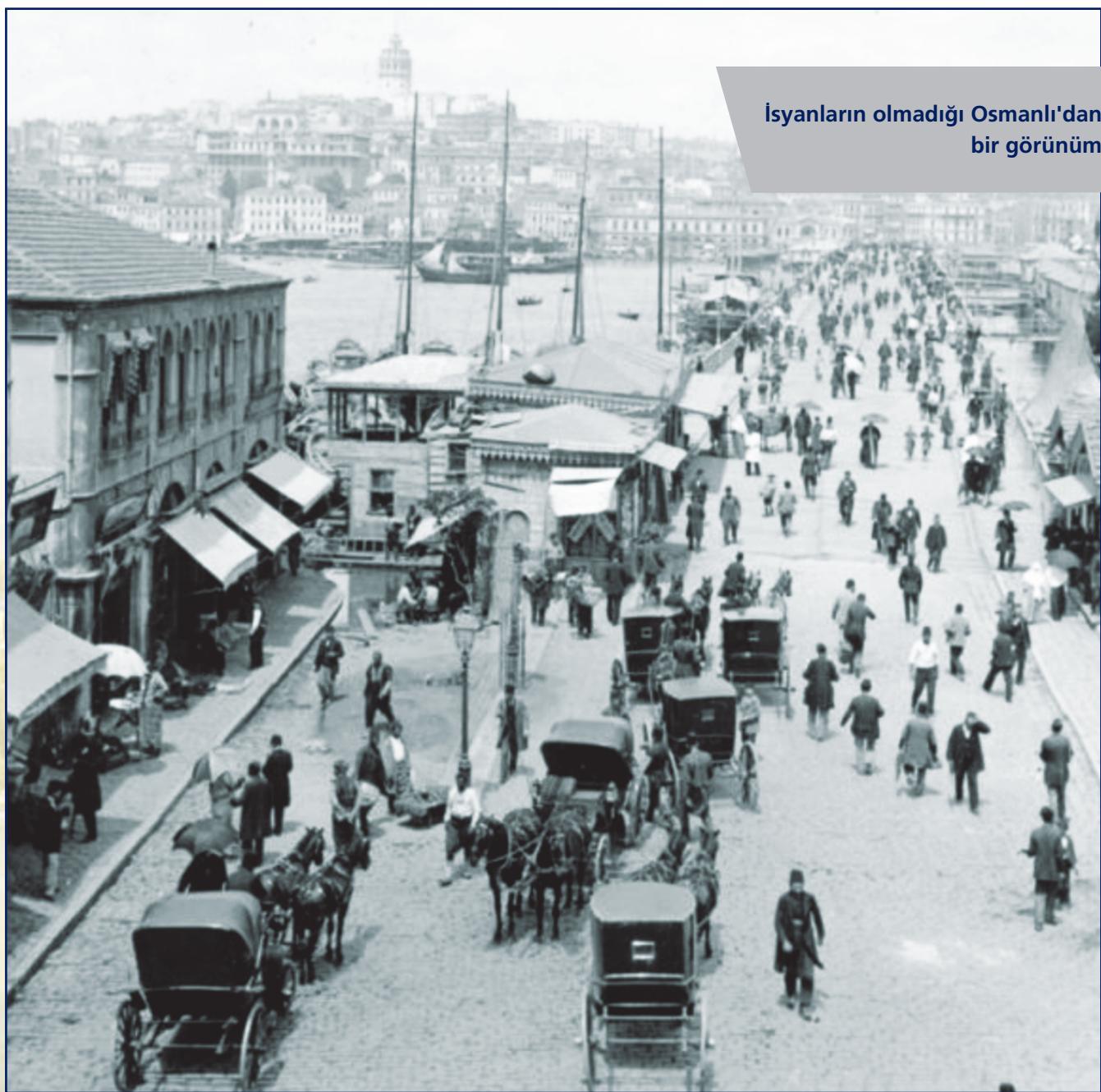
İngiliz derin devleti, Osmanlı'yı parçalamaya karar verdiğinde işe ilk olarak bölgesel isyanları kışkırtmakla başlamıştır. Önceki bölümde gördüğümüz çeşitli ajanlar ve onların yancıları, söz konusu isyanların başlatılması ve yürütülmesinde doğrudan rol almışlardır. Osmanlı kimliği altındaki farklı halkların bu isyanlara katıldığı zannedilmemelidir. İsyancılar kitlesel halkın isyanları olmayıp, çeşitli etnik gruplar içinden devşirilmiş, küçük bir menfaat karşılığı vatanına ihanet etmiş münafiklar tarafından gerçekleştirilmiştir.

İngiliz derin devleti, 19. yüzyılın sonlarına doğru Sırbistan'ı, Bosna-Hersek'i, Romanya'yı, Bulgaristan'ı, Karadağ'ı ve 20. yüzyılın başlarında da Makedonya'yı, Selanik'i ve Manastır'ı Osmanlı'dan koparmıştır. Aynı "azılık" kartı oynanmış, aynı provokasyonlar yapılmış, aynı kışkırtıcı Ingiliz ajanları kullanılmış ve 600 yıldır Osmanlı içinde huzur içinde yaşayan milletler, Osmanlı aleyhindeymiş gibi bir propaganda yapılmıştır. Ön plana çıkarılan birkaç ajan ve paralı asker ile bu bölgelerde iç karışıklıklar ve ayaklanmalar başlatılmıştır. Bu dönemde yaklaşık 5 milyon Balkan Müslümanı şehit olmuş ve 5 milyonu da Anadolu'ya göç etmek zorunda kalmıştır. Ingiliz derin devleti tarafından geniş çaplı bir katliam ve soykırım gerçekleştirilmiştir.

İngiliz derin devleti, bağımsızlıklarını kazandırdığı Yunanistan, Bulgaristan, Sırbistan, Karadağ ve Romanya'yı da kendi piyonları haline getirmiştir. Yıllarca Osmanlı'da barış içinde yaşayan bu milletler, Balkan Savaşı'nda Ingiliz derin devleti adına Osmanlı'ya saldırmışlardır. Yunanistan, Kurtuluş Savaşı öncesinde Anadolu'yu işgal etmiştir.

Osmanlı'yı derinden etkileyen en büyük isyanlar Arap isyanlarıdır. Doğrudan ajan Lawrence'in kışkırtması ile başlayan bu isyanlar, Ingiliz hayranı yancıların desteği ile başarılı olmuştur. Osmanlı'yı yıkıma götürmenin sebeplerden biri olan Ermeni isyanları, bir sonraki bölümde detaylı olarak anlatılmıştır.

İngiliz derin devletinin politikası, milletleri birbirine kırdırma üzerine kuruludur. 100 yıl içinde Balkan halkları Osmanlı Devleti'yle, Ermeniler Türklerle, Kürtler Ermenilerle, Araplar hem birbirleriyle hem Türklerle, Kafkaslar birbirleriyle ve Ermenilerle savaşmıştır. Osmanlı'ya saldıran İngiliz birlikleri de, kışkırtılan sömürge halklarından oluşmaktadır. Bu süreç içinde İngiliz derin devleti, hiçbir zaman bu ayaklanmalara doğrudan katılmamış, ajanlarını, propagandalarını ve hakim olduğu medya gibi kanalları kullanarak zavallı halkları kullanmıştır.

İsyancıların olmadığı Osmanlı'dan bir görünüm

Darwinizm ve ahlaki çöküntü nedeniyle manevi anlamda, borçlar nedeniyle maddi anlamda, münafiklar nedeniyle de milli anlamda çöküşe doğru giden Osmanlı Devleti, söz konusu isyanlara karşı koymaya çalışsa da, yine İngiliz derin devletinin sinsi taktikleriyle topraklarını kaybetmiştir. Bu kayıp, sadece Osmanlı için değil, söz konusu milletler için de büyük felaketleri beraberinde getirmiştir. Bu bölgeler, artık bu aşamadan sonra İngiliz derin devletinin birer piyonu olmuş ve iç karışıklıklar günümüze kadar son bulmamıştır.

Yunan İsyancı ve Lord Byron

Yunan isyanları sırasında Osmanlı Devleti, Yunan birlikleri ile değil, doğrudan İngiliz derin devleti ile savaşmıştır. Homoseksüel İngiliz şair Lord Byron, savaş sırasında Yunanlardan daha çok Yunan ordusunun bir neferi gibi mücadele etmiştir. İngiliz derin devletinin finansmanı ile paralı askerlerden oluşan "Byron Birliği"ni kurmuştur. Byron, birliğin başında savaşırken ölmüştür. Lord Byron, Tepedelenli Ali Paşa'yı ayaklanmaya ikna etmiş, bu sayede Osmanlı ordusu iki tarafta birden mücadele etmek zorunda kalmıştır.

Osmanlı ordusu, Yunan İsyancı'nı bastırmak üzereyken, İngiliz derin devletinin öncülüğünde İngiliz, Fransız ve Rus donanması, Navarin'de Osmanlı ve Mısır donanmasının 70'ten fazla gemisini batırmıştır. (Navarin saldırısında İngiliz derin devletinin oyunlarına ilerleyen satırlarda detaylı yer verilmiştir) Ancak Osmanlı ve Mısır donanmasının yok edilmesi de Yunanların galibiyeti için yeterli olmamıştır. Yunan Devleti, ancak 1828-29 Osmanlı-Rus Savaşı'nın akabinde kurulmuştur. Gerçekleşen bütün bu olaylar, İngiliz derin devletinin gündemünde olmuş ve derin devletin himayesinde Yunanlara bağımsızlık sunulmuştur.

Yunan komutan Kolokotronis, anılarında, Tripoliçe şehrinde 32 bin Türkü şehit ettiklerini yazmıştır. İngiliz tarihçi Walter Alison Phillips ise Tripoliçe katliamı hakkında şunları söylemiştir:

Üç gün boyunca şehrin sakinleri, bir vahşi çetenin kötülüğüne ve keyfine bırakıldı. Yaş ve cinsiyet ayrımı yapılmadı. Kadınlar ve çocuklar, öldürülmenden önce işkencelere tabi tutuldu. Katliam o kadar büyükü ki, Kolokot-

ronis, kapıdan hisara kadar, atının ayaklarının yere hiç dokunmadığını söyledi. Şehirdeki Yunan zaferinden sonra yol kenarları cesetlerle doldu. Kadınlarım ve çocukların bulunduğu Müslüman kitleleri yakınlardaki dağlarda katledildi.¹⁴⁵

William St. Clair, katliam sırasında Tripoliçe'de bulunan yabancı subayların gördüklerini böyle anlatmıştır:

10 binin üzerinde Türk öldürüldü. Paralarını sakladığı şüphe edilen tatsaklara işkence edildi. Kolları ve bacakları kesildi ve ateşin üzerinde yavaş yavaş kızartıldılar. Hamile olan kadınların karinları kesildi, kafaları kesildi ve köpek kafaları bacaklarının arasına sokuldu. Cumadan Pazara kadar hava çığlık sesleriyle doluydu.... Bir Yunan "90 kişiyi öldürdüm" diye övünüyordu. Yahudi topluluğu sistemli bir şekilde işkenceden geçirildi.... Haftalarca aç bırakılan Türk çocukları çaresiz yıkıntıların arasında koşarken Yunanlar tarafından yere atıldılar sonra vuruldu... Su kuyuları cesetlerle dolduruldu...¹⁴⁶

(Yanda) Yunan isyanı sırasında Yunan ordusunun neferliğini üstlenen homoseksUEL İngiliz şair Lord Byron
(Altta) Yunan askerlerinin Osmanlı halkına saldırısını temsil eden bir resim

Yunan İsyانının Asıl Amacı

Yunan isyanının ana amacı Türklerin Avrupa'dan çıkartılmasıdır. Bu isyanlarla başlayan proje sonunda 100 yıl içinde Balkanlardaki 500 yıllık Türk varlığı bitmiş ve Müslüman sayılarında büyük bir azalma olmuştur. Amerikalı tarihçi Justin McCarthy, 1821-1922 yılları arasında yaklaşık 5.5 milyon Müslümanın Avrupa'dan sürüldüğünü ve 5 milyondan fazlasının şehit edildiğini ya da kaçarken hastalık veya açlık sonucu şehit olduğunu tahmin etmektedir.

İngiliz derin devletinin kendi çıkarları doğrultusunda gerçekleştirdiği Yunan İsyancı, Yunanlara da bir fayda sağlamadı. Osmanlı'dan bağımsız bir Yunanistan devleti kurulduktan sonra, göç ters yönde, yani Yunanistan'dan Osmanlı'ya doğru gerçekleşti. 1834-36 yılları arasında 60 bin kişi bağımsız Yunanistan'ı terk etti ve birçoğu Mısır Hidivi Kavalalı Mehmet Ali Paşa idaresindeki Girit Adası'na yerleşti. Tarihçi Sebastijan Slade Yunanistan'ı ziyaret eden her seyyahın, Osmanlı idaresinde, maddi ve manevi açıdan daha iyi yaşamış olduklarını kabul ettiğini yazmıştır.

Osmanlı'da Bulgar İsyancılar

Dönemin İngiliz Başbakanı William Ewart Gladstone, Osmanlı Devleti ve Türkler aleyhindeki iftira dolu kampanyasının temelini, Bulgaristan'da yaşanan olaylar üzerine kurmuştu. *The Times Gazetesi* ile birlikte Londra'da günlerce Türk aleyhisi organizasyonlar düzenlemiştir. 200 bin adet basılan *Bulgar Dehşeti ve Doğu Sorunu* isimli kitabı, abartılı izahlarla Türk düşmanlığını işlemektedir. İngiliz derin devletinin teşvik ettiği Bulgar isyanlarını, Osmanlı aleyhinde başlatacağı asilsiz bir kara propaganda için bahane olarak kullanıyordu.

Bulgar isyanı, aslında, Osmanlı'nın çöküş döneminde, İngiliz derin devletinin teşvikiyle, ardı ardına çıkarılan isyan hareketlerinden biriydi. O dönemde, yıllarca Osmanlı topraklarında barış ve huzur içinde yaşayan yerel azınlıkların birdenbire hareketlendiğine ve isyana kalkışlıklarına şahit oluyoruz. Tüm bu isyanları incelediğimizde ise, isyanların ve kıskırtıcı propagandaların çıkış noktasının İngiliz derin devlette bağlı askerler, subaylar, elçiler veya ajanlar olduğunu görürüz. Her bir azınlık grup içinde söz konu-

su isyancılar, birer birer, İngiliz derin devleti tarafından silahlandırılmış, Türkler aleyhine cesaretlendirilmiş ve ayaklanmaları sağlanmıştır. Ayaklanmalar, yüzlerce, hatta kimi zaman binlerce Müslüman Türk'ün şehit edildiği korkunç olaylarla başlamıştır. Ardından Osmanlı ordusu, saldırırda bulunan çetelere hak ettikleri cevabı verince de bu sefer İngiliz derin devletinin ajan provokatörleri tarafından "katil ve katliamçı Türkler" yaygarası koparılmıştır. İşte, İngiliz derin devletinin Osmanlı içinde kişkirtma ve isyan çıkarma politikası bu şekilde vücut bulmuştur.

Tarihçi yazar Süleyman Kocabaş, o dönemde İngiliz derin devleti tarafından gerçekleştirilen Bulgar tahrikini şu sözlerle anlatmıştır:

İngiltere, Bulgar isyani konusunda da Yunan isyani konusundaki tutumunu aynısını sergiledi. İlkin, Osmanlı toprak bütünlüğünü korumak uğruna Slav isyanlarına cephe alan İngiltere, 1870'li yıllara gelindiğinde "Bulgurları sözde Rus nüfuzundan kurtarmak için himaye etmeye" başlamıştır. (Panslavistler'in) Londra'da komiteler kurmalarına, bu komitelerin tertip ve teşvikiyile Türklerin aleyhine bir çete harbi yapmalarına müsaade etmiş ve Türklerin bu çeteleri ortadan kaldırmalarına itirazçı kesilmiştir.¹⁴⁷

İngiliz derin devletinin teşvik ettiği söz konusu isyanlar ile yüzyıllarca bir arada yaşayan Osmanlı halkları birbirlerine kırdırılmış, ardından ortaya çıkan siyasi sonuçlar tümüyle İngiltere'nin lehinde olmuştur. İngiliz derin devleti, siyasi çıkarları için kadın, çocuk, yaşlı, genç demeden milyonlarca Müslüman, Hristiyan, Musevi, Türk, Bulgar, Ermeni, Rum, Boşnak, Arap, Çerkez ve Arnavut masumu gözünü kırpmadan katletmiştir.

İsyanda ölen Bulgar sivil sayısı, resmi Osmanlı raporlarına göre 1400'dür. Buna karşılık, 1000 kadar da Müslüman Osmanlı vatandaşı katledilmiştir. Avrupa basını kimi yerde ölü sayısını 200 bine kadar çıkarmıştır. Oysa bugün bile Bulgar tarafının resmi iddiası 30 bindir. Tarafsız Belçikalıların hazırladığı rapor bile en fazla 4500 sivilin öldüğünü kabul etmiştir. Kuşkusuz, rakam kaç olursa olsun sonuçta masumlar yaşamını yitirmiştir; önemli olan ise bu masumların kanının İngiliz derin devletinin elinde olmasıdır. Burada rakamların farklılığına dikkat çekmemizin nedeni, İngiliz derin devletinin entrikalarını gözler önüne sermek içindir. İngiliz derin devleti, her daim abartılı rakamlarla bir galeyan oluşturmak istemiştir.

Bulgar isyanının en önemli sebeplerinden biri, İmparatorluğun sonunu getirecek olan 1876 darbesine hazırlıktır. Bulgar ayaklanmasından sadece 1.5 ay sonra, İngiliz yanlısı cunta İstanbul'da darbe yapmış, Sultan Abdülaziz Han şahit edilmiş, V. Murat deli ilan edilmiş ve II. Abdülhamid zorla tahta geçirilmiştir. Bunların tümü, İngiliz derin devletinin planları dahilinde gerçekleşmiştir. Bütün bunların ardından İngiliz derin devleti, II. Abdülhamid'e baskı uygulayarak kendi isteklerini hayatı geçirme safhasına geçmiştir. Zaten dönemin İngiliz Başbakanı Gladstone'un Türk karşıtı sözleri de, II. Abdülhamid'in tahta çıkışının ardından bıçak gibi kesilmiştir.

Osmanlı'yı darbeye götüren olayların fitilini tutuşturan asıl aşama ise Nisan Ayaklanmasıdır. Ayaklanmanın başladığı 20 Nisan 1876'dan II.

Abdülhamid'in tahta çıktığı 31 Ağustos'a kadar geçen 4 ay içinde İngiliz derin devleti tüm imkanları ile Türklerle kin kusmuştur. Türkleri sanal katliamlarla suçlayan ağızlarsa İngiliz derin devletinin Afrika'da Zululara, Avustralya'da Aborjinlere, Amerika'da Kızılderililere, Uzak Doğu Asya'da Hint ve Çinlilere yaptığı gerçek ve belgeli katliamlara karşı sessiz kalmışlardır.

Yemen İsyancıları

Tarihte, İngiltere ile Osmanlı Devleti arasında ilk ciddi askeri çatışma belirtileri, İngiliz derin devletinin çıkar peşindeki bazı şeyhleri para ile kandırarak Aden liman şehrine yerleşmesi ile kendisini göstermişti. Aden'i içe-risine alan Yemen, değerli ve önemli bir Osmanlı vilayeti idi. İngiliz derin devleti, adı geçen bölgede tutunabilmek için kuzey doğudaki Yemen topraklarında sağlam dayanaklar aramaya başlamıştı. Tarihçi Süleyman Kocabaş, Yemen'in sinsice işgal ediliş aşamalarını şöyle tarif eder:

*İngiltere Aden'e yerleşikten sonra, Kuzey-Doğu'ya doğru toprak işgallerine devam ederek, bu verimli toprakları ele geçirmek için her çareye başvurdu. Bu amaçla, Arap kıyafetine bürünerek, Arapça konuşarak, onları aldatıp bağımsızlıktan söz ederek, fakat her şeyden evvel, kendi adalarının çıkarlarını göz önünde tutarak çalıştır.*¹⁴⁸

Osmanlı tarihindeki ünlü "Yemen İsyancıları" bu sebeple başlamıştır. Bu isyanları bastırmak için Osmanlı Devleti, burada, kolordu ve hatta ordu seviyesinde askeri birlikler kullanmıştır. Oldukça büyük kayıplar vermiş, ancak Yemen'i koruyamamıştır. Diğer pek çok Osmanlı toprağında olduğu gibi Yemen'de de, vatanından çok kendi menfaatlerinin peşinde koşan birkaç şeyh, küçük çıkarlar uğruna İngiliz derin devleti yancılığını yapmayı tercih etmişlerdir. Bu korkunç ihanetse binlerce insanın şehit edilmesine neden olmuştur.

Kuzey Afrika'da Yaşananlar

Osmanlı İmparatorluğu, 16. yüzyılın başından itibaren güçlü donanması ile Afrika'nın kuzey kıyılarını kontrol altına almıştı. Kuzeyde İtalya kıyılarına dayanan, tüm Doğu Akdeniz'i çevreleyen, güneyde de Mısır'dan Fas'a kadar hakim olan İmparatorluk, Akdeniz'i bir Türk denizi haline getirmiştir.

Sömürgeci Fransa, İspanya, İngiltere ve Hollanda'nın, Güney ve Batı Afrika'ya ulaşabilmek için Atlas Okyanusu'nu dolaşmaları gerekiyordu.

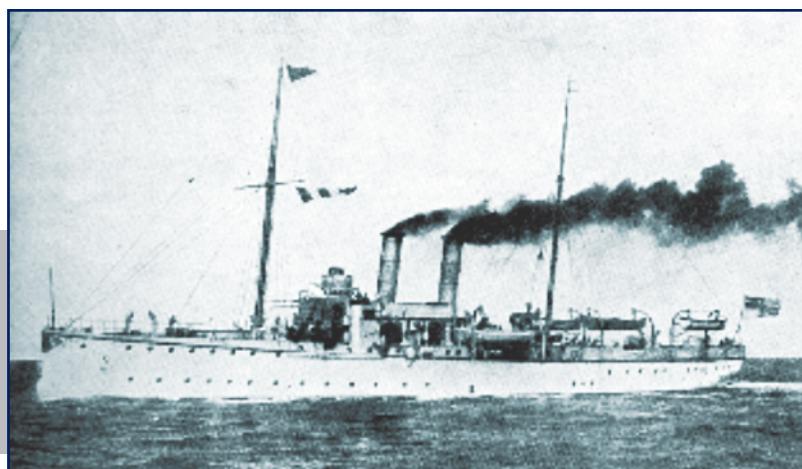
Bu durum, kuşkusuz en çok İngiliz derin devletinin ağırlına gitmişti. Derin devlet yöneticilerine göre İngiltere'nin hakim olması gereken topraklar, Müslüman bir imparatorluk tarafından yönetiliyordu. İslam'a ve Türklerle şiddetle karşı olan İngiliz derin devleti için bu kabul edilemez bir durumu. İşte bu nedenledir ki İngiliz derin devleti, 18. yüzyıl ile birlikte, çeşitli entrikalar, iç çatışmalar, propaganda ve sinsi provokasyonlar yoluyla, Afrika'daki Müslüman topraklarını bir bir İmparatorluktan ayırmaya başladı.

Fas

İngiliz derin devletinin Fas ile ilişkileri 16. yüzyılda başlamıştır. Kraliçe I. Elizabeth, Osmanlı'ya yaptığı gibi, Fas Kralından da ticari imtiyazlar alarak bu bölgede kendi ülkesi adına ticarete başlamıştır. İngiliz Barbery Company (Barbery Şirketi), Kraliçe'den aldığı yetki ile her sene Fas'ın şeker üretiminin bir kısmını satın almış ve şirketin çoğunu elde etmiştir. Karşılığında ise İngiltere'den Fas'a, silah ve tekstil ürünleri vermiştir. Benzer şekilde de İngiliz Turkey Company de, 300 yıl imtiyazlı bir monopol olarak Osmanlı ile ticaret yapmıştır.

İngiliz derin devleti, 20. yüzyılın hemen başında 1906 ve 1911'de, Fas'ta, el altından tarihe Fas Bunalımları olarak geçen iki ayaklanma başlatmıştır. Fas'ta patlak veren iktidar mücadeleini müdahale için gerekçe olarak kullanan Fransa bu ülkeye asker çıkarmıştır. Almanya da işgalden pay kapma amacıyla Fas'a donanmasını göndermiştir. Almanya ve İngiliz-Fransız ittifa-

**Almanların Fas'a
göndererek krize
neden oldukları
Panther gambotu**

(Üstte) 1800'lerin sonunda
Cebelitarık Boğazı
(Solda) Cebelitarık'ta üzerine
İngiliz Bayrağı çekilmiş bir
kale

kı iki defa savaşın kıyısına gelir. Bu iki kriz, tarafları I. Dünya Savaşı'na götürün en önemli olaylardan biri olarak kabul edilmektedir.

Aslında bütün bunlar planlanmış gelişmelerdir. İngiltere, bu sayede Fransa'nın kendisine olan ihtiyacını arttırmıştır. Kendi kamuoyunda da Alman düşmanlığı oluşturmuştur. Bu durum, tümüyle İngiliz derin devleti tarafından planlanmış ve uygulanmış olan I. Dünya Savaşı'nın başlamasını da hızlandırmıştır. Ayrıca İngiliz askerleri Mısır'ı ele geçirirken, İngiltere, rakiplerini de Fas'ta meşgul etmiştir. İngiliz derin devletinin bu çıkar savaşının mağdurları da, her zaman olduğu gibi, ayaklanmalarda şehit olan binlerce Faslı Müslümandır.

Krizlerin sonunda Fas, 1912'de Fransız sömürgesi haline gelmiş ve 40 yıl Fransız yönetiminde kalmıştır. Fas'ın, kendi müttefiklerinden birinin kontrolünde olması İngiltere için çok önemlidir. İngiliz derin devleti Akdeniz'in giriş kapısı olan Cebelitarık Boğazı'nın bir kıyısını kontrol etmektedir.

Batı Sahra'da İngiliz Destekli Çatışmalar

Fas Devleti, Batı Sahra bölgesindeki Polisario ayrılıkçı grubuya hali hazırda son 30 senedir savaş halindedir. İngiltere ise iki tarafı da el altından desteklemektedir. İki taraf da, birbirleriyle çatışırken İngiliz silahlarını kullanmaktadır. Sadece 500 bin kişinin yaşadığı Batı Sahra bölgesinde 100 bin kişilik bir Fas ordusu vardır. İngiltere, Fas'a bu bölge için zırhlı araçlar, nişancı tüfekleri, karadan karaya füzeler, füze rampaları ve havan bombaları satmaktadır. Sadece son iki yılda 1 milyar dolardan fazla tutarda hafif silah teslim etmiştir. Cezayir ve Fas arasındaki rekabet yüzünden Cezayir de Batı Sahra'daki ayrılıkçları desteklemekte ve onlara silah temin etmektedir. Fas, son dönemde ABD ile de 150 tanklık bir anlaşma imzalamıştır.

İngiliz derin devleti, bölgeye barışın gelmesini kesin olarak istememektedir. Birleşmiş Milletler, Batı Sahra bölgesinin bağımsızlığını tanımadığı gibi, Fas'ın egemenliğini de tanımadmaktadır. Bu nedenle de bölge, yillardır barıştan uzak yaşamaktadır. Bu kuşkusuz, İngiliz derin devletinin 100 yıl önceki Osmanlı'yi parçalama planları dahilinde kurgulanmıştır. Kurgulandığı gibi de uygulanmaktadır.

Tunus

Tunus, 1850'lerde Osmanlı'ya bağlı beyler tarafından yönetilirken, modernleşme adı altında yeni bir yapılanmaya girmiştir. Söz konusu "modernleşme", aslında İngiliz derin devletinin, devletleri, hem ekonomik ve sosyal hem de kültürel açıdan çökertme adına başlatmış olduğu bir sömürme politikasıdır. Nitekim Tunus da, söz konusu planın bir parçası olmuş ve özellikle ordu harcamaları ve silah alımı için İngiltere'ye büyük paralar harcamıştır. Bundan sonrası İngiliz derin devletinin bilindik taktigidir. Ekonomisi zayıflamış ülke, İngiltere'ye gebe kalmıştır. İngilizler, Tunus'a borç para vererek ekonomisinin tümüyle batmasına sebep olmuşlardır. Fahis faiz uygulaması sonucunda 30 milyon Frank borç para alan Tunus Hükümeti, bu miktarı kısa zaman içinde 70 milyon olarak geri ödemek zorunda kalmıştır. Bu faiz kapanını, aslında Türk halkı da gayet iyi tanımaktadır. Söz konusu faiz kapanı, Osmanlı'nın da çöküşünü hazırlayan unsurlar arasında olmustur ve yine İngiliz derin devleti tarafından planlanmıştır. Benzer yöntem, aynı yıllar içinde Mısır, geçmiște ise Hindistan için de uygulanmıştır.

1863'te alınan ilk borcun ertesi yılında Tunus Hükümeti yeni vergiler çıkartmak zorunda kalmıştır. Zaten fakir olan halk, ekonomik baskiya dayanamayarak 1864 yılında ayaklanmıştır. Hükümet ayaklanmayı bastırsa da, yeni borçlarla birlikte yeni vergiler ve yeni ayaklanmalar gelmiştir. Bu döngü, Tunus, Fransız sömürgesi haline gelene kadar devam etmiştir.

Tunus, tahıl üretimi bakımından zengin bir ülkedir. Fakat Tunus Hükümeti, borçlarını ödemek için ülkenin tahıl üretiminin çوغunu ihraç etmek zorunda kalmıştır. Ana besin kaynağını kaybeden Tunus'ta kıtlık ve kolera baş göstermiş ve 10 bin kadar Tunuslu hayatını kaybetmiştir.

Devlet iflas edince, borç tahsilatını yönetecek, Osmanlı'daki Düyun-u Umumi benzeri bir kurum kurulmuş ve Tunus ekonomisi, İngilizlerin ve Fransızların kontrolüne geçmiştir. Nihayetinde Tunus, savaşmadan alınan Kıbrıs karşılığında Fransızlara bırakılır. Bu, İngiliz derin devletinin, Osmanlı topraklarını paylaştığı ne ilk ne de son antlaşmadır.

İlk dış borcun üzerinden sadece 18 yıl geçikten sonra Fransızlar, 1881 yılında Tunus'u 36 bin asker ile işgal etmiştir. Tunus Beyi Muhammed Es-Sadiq, karşı koyamayacağını anlayınca anlaşma imzalamış ve Tunus, Fransız kolonisi haline gelmiştir.

Bu tarihten, Habib Burgiba liderliğinde bağımsızlık kazandıkları 1956 yılına kadar Tunus'ta terör, iç savaş ve çatışma hiç eksik olmaz. Naziler, Fransız toprağı olan Tunus'u işgal etmiştir. Müttefikler ise, Nazilerle savaşarak bu toprakları geri almışlardır. Fransızlar, Tunus milliyetçiliğini bastırmak için ağır yöntemler uygulamış ve on binlerce Müslüman bu yıllarda Fransızlar tarafından katledilerek şehit olmuştur.

İngiltere, bu dönemde dünyanın kimin kontrolünde olacağına tek başına karar veren bir devlettir. Hiçbir devlet İngiltere'den izin almadan herhangi bir yeri işgal edememektedir. Daha önce de belirttiğimiz gibi, belli bölgelerin Fransa kontrolü altında olması, yine İngiliz derin devletinin planladığı bir şeydir. Bu yolla İngiltere, hem müttefikleri yoluyla geniş topraklara hakim olabilmekte, hem de Fransa gibi bir gücü kendi gündemünde tutabilmektedir. İngiliz derin devletinin bu taktiği uyguladığı ülkelerden bir tanesi de Cezayir olmuştur.

Osmancı'yı yıkıma götürüren sebeplerden biri Arap isyanları olmuştur.

Cezayir

Cezayir, 300 yıl boyunca Osmanlı Devleti'nin Mağrib (Batı) topraklarındaki merkezi olmuştur. Sürekli olarak İmparatorluk tarafından atanmış paşalar tarafından yönetilmiştir. Fransa, 1827 yılında Fransız Konsolosu ile olan bir anlaşmayı savaş sebebi sayarak Cezayir'i işgal etmiştir. Bahsi geçen olayda dönemin Cezayir Valisi Hüseyin Paşa'nın borç ödemesi konusunda Fransız elçisi ile yaptığı tartışma bir anda alevlenmiş ve Paşa, yelpazesi ile Büyükelçiye üç kere vurmuştur. Böyle sudan bir sebep işgal için yeterli olmuştur. Fransız işgali ile Hüseyin Paşa, ülkeyi terk etmek zorunda kalmıştır.

Fransız sömürgesi haline gelen Cezayir'de geleneksel tüm eğitim sistemi değiştirilmiş, yerel liderlerin gücü ellişinden alınmış ve sosyal düzen kırılma noktasına gelmiştir. Müslümanların zengin toprakları ellişinden alınmış ve sömürgeci Fransız kolonilere tahsis edilmiştir. Cezayir, Fransa'nın Afrika

sömürgelerinin yönetim merkezi olmuştur. Kuzey Afrika Müslümanları, Avrupa emperyalizminin çirkin yüzünü tüm ürkütüçülüğüyle görmüştür. Müslümanlar kitleler halinde şehit edilmişlerdir. Fransız hakimiyeti, Cezayir Müslümanlarına sadece ölüm getirmiştir. I. Dünya Savaşı'nda 175 bin Cezayirli Fransa için savastırılırken, 40 bini memleketlerine geri dönememiştir. Cezayir bağımsızlık savaşında ise 1 milyon Müslüman can verirken 3 milyonu da kamplara sürülmüştür.

Bağımsızlık ilanı da Cezayir'deki şiddet ortamını sona erdirememiştir. 20. yüzyılın sonlarında ülke ağır bir iç savaşın içine sürüklenmiştir. 1991 yılında Cezayir İslami Kurtuluş Cephesi'ne (FIS) karşı yapılan darbeden sonra başlayan iç savaşta 150 bin Müslüman, yine Müslüman kurşunları ile şehit olmuştur. 1993'te kurulan GIA (Cezayir silahlı İslami grubu), FIS üyesi Müslümanlar dahil her kesimden Cezayirliyi şehit etmeye başlamıştır. Bu grubun arkasında da İngiliz derin devleti vardır. GIA, İngiltere'de *El-Ansar* adıyla bir dergi çıkarıp dünyadaki Müslümanlar arasından savaşacak gerillalar toplamıştır. İngilizler bu faaliyetlere izin vermiş, kimi zaman bunları desteklemiş, kimi zaman da tüm bunlara altyapı hazırlamışlardır.

İngiliz Derin Devletinin Gözde Silah Pazarı: Afrika

Cezayir, dünyanın en büyük doğalgaz rezervlerine sahip olan, tahlil üretimi yapabilen ve normal şartlarda doğal kaynakları bakımından oldukça zengin bir ülkedir. Fakat ülkede yillardır devam eden savaş ortamı, tüm gelirin silahlanmaya harcanmasına sebep olmaktadır. Afrika'nın silah ithalatının %30'unu Cezayir, %26'sını ise Fas yapmaktadır. Cezayir, sadece 2011-2015 yılları arasında 4 savaş gemisi, 190 tank, 42 helikopter, 14 savaş uçağı ve 2 denizaltı almıştır. Görünürde bu silahları kullanacağı Fas'tan başka bir rakibi de yoktur. İngiliz derin devletinin, özellikle Müslümanlar üzerinde kurguladığı sinsi planı burada da devreye girmiştir. Müslümanlar, değerli kaynaklarını Müslümanlarla çatışmak için harcar konuma getirilmiştir. Burada en karlı çıkan ise, tüm bu ticaretin ana kaynağı olan İngiltere'dir. İngiliz derin devleti, hem kaynakları kullanarak hem de çatışmalar çıkararak Afrika'yı sömürme politikasına halen devam etmektedir.

Mısır

Mısır'ın İngiliz kontrolüne geçmesine asıl sebep, Mithat Paşa'nın ilk sadrazamlığı döneminde yaptığı dış borçlanmadır. 15 sene içinde ülkenin ekonomisi iflas etmiş ve bunun sonucunda, tam da İngiliz derin devletinin planladığı gibi, İngilizler Mısır'ı işgal etmişlerdir.

Mısır, 1869'da Fransızlarla birlikte inşa ettiği Süveyş Kanalı'ni çok ağır krediler ile finanse etmiştir. 6 yıl sonra kredi faizlerini ödeyemediği için Kanal'daki hisselerini İngilizlere devretmek zorunda kalmıştır. 3 yıl sonra da alacaklı İngiliz ve Fransız devletlerine ait denetleyiciler, Mısır Hükümeti'nde yer almaya başlamıştır. İngilizler 9 sene içinde Mısır'a el koymuş, 4 sene sonra da ülkeyi işgal etmişlerdir.

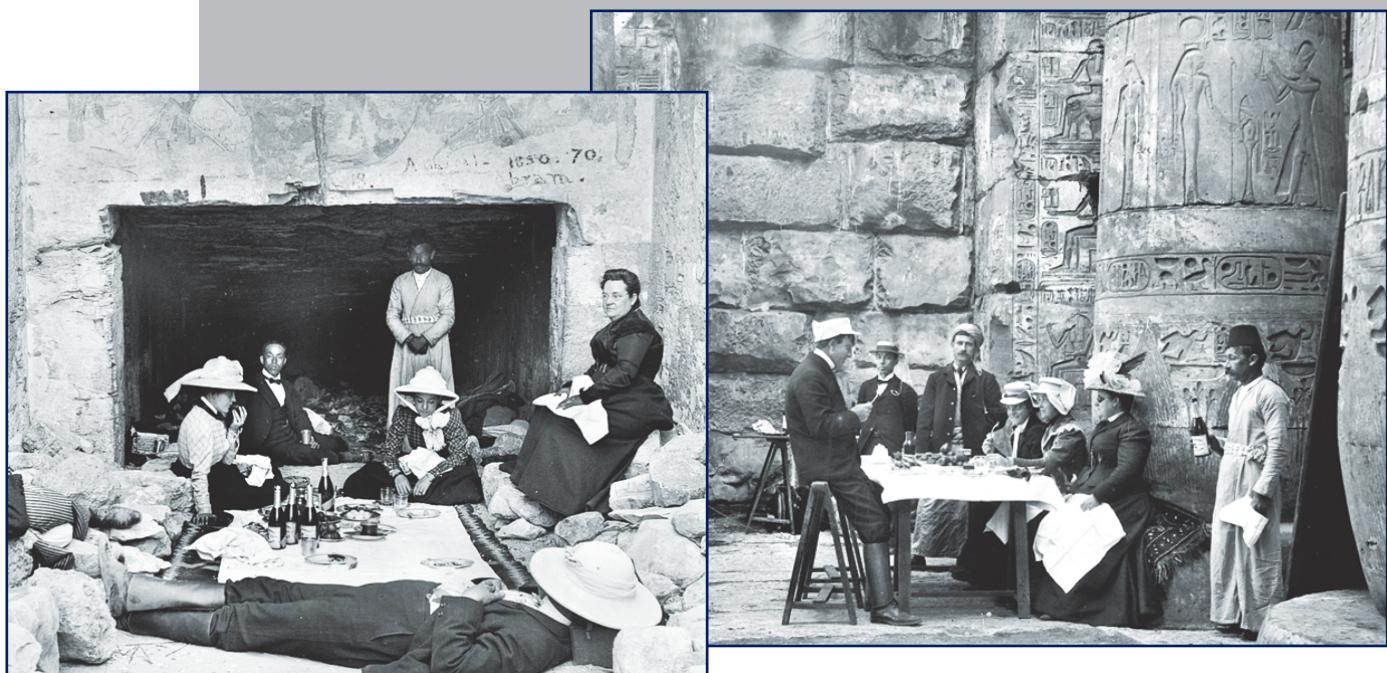
Mısır'ın işgaline yol açan olaylar daha önce birçok Osmanlı toprağında gördüklerimizden çok da farklı değildir. İngilizlerin tahriki ile İskenderiye şehrinde Maltız Olayı adı verilen ayaklanma başlar. Tam bu sırada İskenderiye Körfezi'nde İngiliz ve Fransız savaş gemileri hazırlıdır. İngilizler, ayaklanması bahane ederek Mısır'ı işgal eder. Bu işgal 1914'e kadar devam eder; Mısır, bu süre içinde yarı sömürgedir; I. Dünya Savaşı ile birlikte tam sömür-

1882 yılında Mısır'ın İngilizler tarafından işgali

1882'de İngiltere tarafından işgal edildikten sonra Mısır.
Alttaki resimlerde Mısır'da, tarihi eserlerin içinde şarap içen Avrupalılar görülüyor.

ge haline gelir. İngiliz derin devleti, işgalin ardından o dönemde Mısır'a bağlı olan Sudan'da da benzer bir ayaklanma çıkarır. İngiliz General Herbert Kitchener komutasındaki Mısır ordusu ayaklanmayı bastırır. İngiltere, Sudan'ı işgal eder ve Mısır'dan bağımsız olarak bu bölgeyi de kendi sömürgesi ilan eder. Sudan, 1956'ya kadar İngiliz sömürgesi olarak kalacaktır.

9. Propaganda

Propaganda, tarihin başından beri İngiliz derin devletinin en önemli kozlarından biri olmuştur. İngiliz derin devletinin kullandığı propaganda metotları ve medya hakimiyeti, ilerleyen bölgelerde detaylı incelenmiştir. Burada genel hatlarıyla, Osmanlı'nın çöküş ortamını hazırlayabilmek için Türkler aleyhine geliştirilen propagandaya ve propagandacılara yer verilecektir.

Osmanlı Devleti içinde Darwinist ideolojinin yaygınlaştırılması ile propaganda yolları İngiliz derin devleti tarafından daha etkili bir şekilde kullanılmıştır. Çünkü bölümün başında da belirttiğimiz gibi, Darwinist ideoloji sadece manevi anlamda çöküse yol açmamış, aynı zamanda milli şuurunda zedelenmesine neden olmuştur. Milli bilincini büyük ölçüde kaybeden bir toplum içinde propaganda yaymak, yalan haberlerle kamuoyu oluşturmak, provokasyon yoluyla kitleleri olumsuz ve öfkeli bir ruh haline sürüklerek mümkün olmuştur.

Osmanlı halkı, milli ve manevi değerleriyle yoğurulmuş güçlü bir halktır. Bunu bilen İngiliz derin devleti, sinsi bir oyun oynamış ve Darwinist propagandayı kullanarak Osmanlı'ya manevi bir çöküş yaşatmıştır.

Balkan Savaşı sonrası Osmanlı bayrağının yere serilip çiğnenliğini gösteren çizimler, Osmanlı'ya yönelik yapılan kara propagandanın bir örneğidir.

Söz konusu durum, kuşkusuz tüm dünya için geçerlidir. Darwinist ideo-loji, nefreti daha da köรüklemiş, zaten savaşlarla boğuşan dünyada, İngiliz derin devletinin provokasyonlarıyla "Türk nefreti" şaşılacak boyutlara ulaşmıştır. Verilen demeçler, yazılan makaleler ve kitaplar yoluyla, özellikle Avrupa'da, Osmanlı aleyhinde bir kamuoyu oluşturulmuştur.

muştur. Büyük ölçüde ajanlardan oluşan İngiliz diplomatlar, Avrupa devletlerine, Osmanlı'nın katliamcı olduğunu, "vahşi Türklerin Hristiyanları öldürdüğü" yalanlarını söylemişlerdir. (Türk milletini tenzih ederiz)

19. yüzyılda İngiliz derin devleti, sadece Osmanlı'yi değil, İslam dinini de hedef almıştır. Yapılan provokasyonlarda dinimize yönelik de saldırular gerçekleştirilmekte ve İngiliz derin devletinin İslam alemini güçsüzleştirme politikası hayatı geçirilmektedir. Daha önce çok defa belirttiğimiz gibi, İngiliz derin devletinin en büyük korkusu, Müslümanların kayıtsız şartsız ittifakı ile oluşacak etkili bir İslam Birliği'dir. Söz konusu derin güçler, bunun önüne geçebilmek için tüm güçlerini harcamış ve bu uğurda Osmanlı Devleti'nin önünü kesmek istemişlerdir. Çünkü İslam Birliği'nin Türklerin manevi liderliği ile gerçekleşebileceğinden eminlerdir.

Türkler ve İslam aleyhine yapılan propagandalar için İngiliz siyasetçiler, yazarlar, şairler, tarihçiler, gazeteciler ve gazeteler etkili olarak kullanılmıştır. Bunlardan bazı örnekler aşağıdadır. Yüce dinimizi ve saygın Türk milletini bu çirkin iftiralardan tenzih ederiz.

Türkleri Hedef Gösteren İngiliz Provokatörler

Edward Augustus Freeman

İngiliz politikacılarından Edward Augustus Freeman, İslam'ın engelleyici ve hoşgörüsüz bir din olduğu iftirasıyla ortaya olmuş ve İslam'ın sözde "despotluğu ve köleliği kutsadığını ve farklı dinlere savaş ilan ettiğini" iddia edecek kadar ileri gitmiştir. Freeman, Müslümanların her zaman bir düşmanın olması gereği gibi sapıkın bir mantıkla ortaya çıkmıştır. Eğer düşmansız kalırlarsa başka mezhepten kardeşlerine saldıracaklarını iddia etmiştir.

Oxford Üniversitesi'nde eğitmen olan Freeman, öğrencisi Arthur Evans'la birlikte Bosna-Hersek ayak-

(Üstte)
Edward Augustus Freeman
(Altta) Freeman'ın öğrencisi
Arthur Evans

lanmalarının Britanya'daki en büyük destekçisi olmuştur. Bulgar ayaklanması sonrası yaşanan Türk aleyhtarı propagandanın da onde gelenlerindendir.

Freeman bir mektubunda Amerika için "Eğer her İrlandalı, bir zenci öldürse ve bu suçundan dolayı asilsa, bu Amerika güzel bir ülke olur" ifadesini kullanmış olan katil zihniyetli bir ırkçıdır.

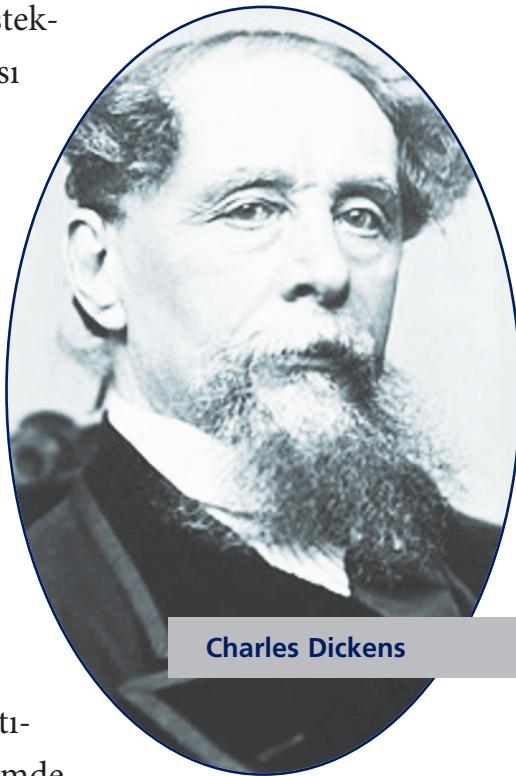
Charles Dickens

19. yüzyıl İngiliz edebiyatçısı Charles Dickens da, Türk düşmanlığını yaygınlaştıranlardandır. 1844 yılında yazdığı "Mevsimdeki Bir Kelime" isimli şiirde Türkleri, kendince "Tanrı'nın yaşayan görüntüsünü merhametsizce yok etmekle" suçlamaktadır. Dickens şiirde, Türklerin vahşi bir cahillik ve kıtlık içinde yaşadığı ve bu özelliklerin, yüksek bir medeniyet kuran İngiliz milletinden çok farklı olduğunu yazmıştır.

Cardinal Newman (John Henry Newman)

İngiliz Katolik Kilisesi'ne bağlı olan Kardinal Newman, Türk ve Müslüman düşmanlığının onde gelen savunucularındandır. Türkler hakkındaki iftira dolu sözlerinden bir tanesi şu şekildedir:

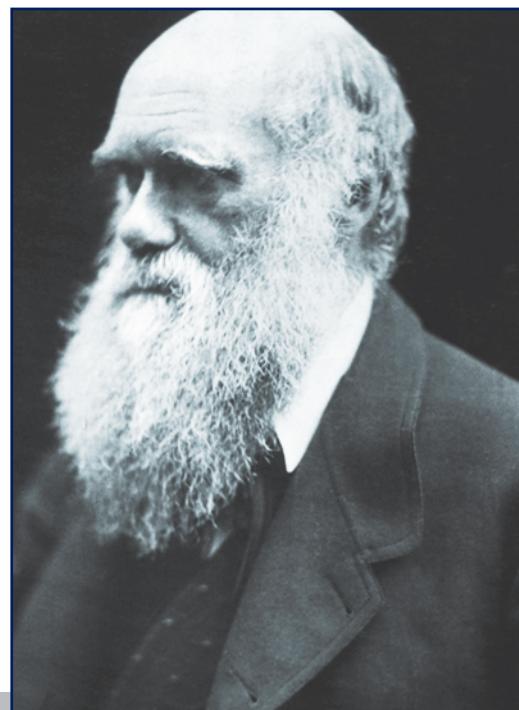
Eski dünyanın tam kalbine asırlardır yerleşmiş, yeryüzünün en semereli ve en güzel diyarlarını ve klasik ve dini antikitenin en meşhur ülkelerini hayvanı pençesinde tutan ve kendisine ait bir tarihe sahip olmayan barbar güç (Türkler), tüm dünyanın yarı tarihini cahilce mülkiyetinde tutarak, İstanbul ve İznik, İzmit ve Kayseri, Kudüs ve Şam, Musul ve Babil, Mekke ve Bağdat, Antakya ve İskenderiye'nin tarihi isimlerinin mirasına konmuştur.¹⁴⁹ (Saygın Türk milletini tenzih ederiz)

Charles Dickens

Cardinal Newman

Charles Darwin

Charles Darwin

Evrim teorisi safsatasını dünyaya tanıtan ve I. ve II. Dünya Savaşları'nın ideolojik arka planını oluşturan Sosyal Darwinizm belasını yayan Charles Darwin de, klasik bir Türk ve Osmanlı düşmanıdır. Aşağıdaki alıntı, Türkiye'de evrim teorisini savunan Darwin hayranlarının gerçekten kimin peşinden sürüklendiklerini görmeleri için önemlidir:

Doğal seleksiyona dayalı kavganın, medeniyetin ilerleyişine sizin zannettiğinizden daha fazla yarar sağladığını ve sağlamakta olduğunu gösterebilirim. Düşünün ki, birkaç yüzyıl önce Avrupa, TÜRKLER TARAFINDAN İŞGAL EDİLDİĞİNDE, Avrupa milletleri nasıl risk altında kalmıştı. Bugün Avrupa'nın TÜRKLER TARAFINDAN İŞGALİ bize ne kadar gülünç geliyor.

Avrupa ırkları olarak bilinen medeni ırklar, yaşam mücadeleinde Türk'lere karşı kesin bir galibiyet elde etmişlerdir. Dünyanın çok da uzak olmayan bir geleceğine baktığında, çok sayıdaki AŞAĞI IRKLARIN medenileşmiş yüksek ırklar tarafından ELİMİNE EDİLECEĞİNİ (YOK EDİLECEĞİNİ) görüyorum.¹⁵⁰

Edwin Pears

40 yıl İstanbul'da yaşayan ve ardından İstanbul'dan zorla uzaklaştırılarak Londra'ya gönderilen Pears, İngiltere'de Türklerde duyduğu nefretiyle ön plana çıkmıştır. İngiliz derin devletinin verdiği görevi en iyi şekilde yapmış olacak ki, ülkesine döndüğünde kendisine şövalyelik unvanı verilmiştir. 1876'da *Daily News* gazetesinde Bulgaristan'daki sözde katliamlarla ilgili makalesi, Türk aleyhtarı protestolara neden olmuştur.

Pears, Yunanistan ve Bulgaristan'da da onursal şövalyelik almıştır. Edwin Pears, *Turkey and its People* (Türkiye ve İnsanları) kitabında Ermeniler için "Onlar da bizim gibi Indo-Avrupa ırkına mensupturlar" ifadesini kullanmıştır. Pears kitabında, Ermenice konuşanların Türkler tarafından ceza olarak dillerinin koparıldığı ifirasını atacak kadar ileri gitmiştir. Oysa Ermeniler, 500 yıl boyunca, Osmanlı topraklarında bu toprakların bir parçası olarak barış içinde yaşamış, kendi dillerini de rahatça konuşmuşlardır. 1897'de Osmanlı sınırları içinde Ermeni okul sayısı 922'dir.

Edwin Pears'in 1918'de İstanbul'un işgali hakkında *Daily News* Gazetesi'ne yazdığı "Konstantinopol'ün Romantizmi" isimli makaledeki şu ifadeleri İngiliz siyasetçinin Türk düşmanlığını göstermektedir:

Görünen o ki Türklerden kurtulmak üzereyiz. Bu kutlu olayın gerçekleşmesi durumunda, dün-yadaki tüm Hristiyan ırklarda, zafer şarkıları yükselmeli ve bu ilahiye tüm medeniyet aşıkları katılmalıdır.

Osmalı İmparatorluğu'nda yaşayan Hristiyanlar, yüzyillardır umutlarını korudular. Hayatın zor ve bükkinlik verici olmasına rağmen istirahat vakti geleceğine ve zulmün karanlık gecesinin bitip yeni günün başlayacağına emindiler.¹⁵¹

Edwin Pears

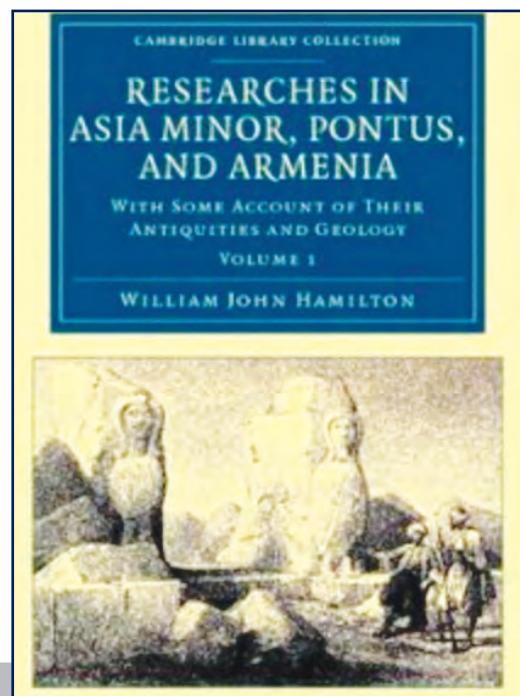
William John Hamilton

İngiliz jeolog William John Hamilton, 1835-1842 yılları arasında Anadolu'yu dolaşarak *Researches in Asia Minor, Pontus and Armenia* (Küçük Asya, Pontus ve Ermenistan'da Araştırmalar) kitabılığını yazmıştır. Kitapta, Osmanlı İmparatorluğu'nun sınırları içerisinde kalan bölgenin tamamı; coğrafyası, tarihi, yeryüzü şekilleri, bitki örtüsü ve jeolojisi istihbaratçı gözüyle anlatılmıştır. Hamilton'a göre Türk halkın gelecekte gösterebileceği yetenekler çok sınırlıdır. Hamilton buna gerekçe olarak İslam dinini göstermiş ve İslam'a olan karşılığını her fırsatта dile getirmiştir.¹⁵² Hamilton, Anadolu'yu analiz edip İngiliz derin devletine Türkler aleyhinde raporlar sunan İngiliz derin devletinin gizli ajanlarından bir diğeridir.

Stratford Canning

Stratford Canning, Osmanlı Devleti'nde uzun süre büyüğelçilik görevi yapmıştır. Osmanlı dış siyasetinde sözü geçen İngiliz derin devleti ajanlarından biridir. Tanzimat Dönemi'ne denk gelen 1842-1857 yılları arasındaki görevinde İngiliz dostu Mustafa Reşit Paşa ile yakın bir dostluk kurup İstanbul'daki en güçlü yabancı devlet adamı haline gelmiştir. 1853 yılında Osmanlı ile Rusya arasındaki anlaşmazlıkta barış yolunu engellemiştir ve bu sebeple Kırım Savaşı başlamıştır.

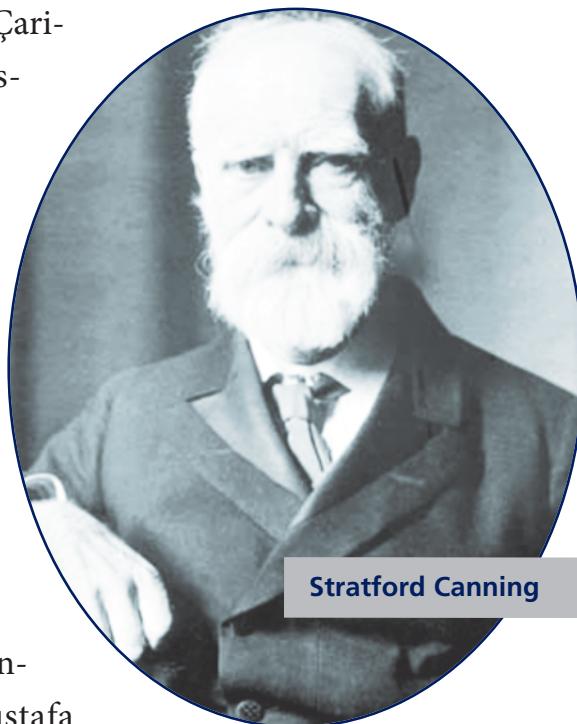
Civinis Efendi, Canning'in istihbarat şefidir. Rum Civinis Efendi, Ege adası Mikonos'ludur. Yıllarca St. Petersburg'da yaşamış; sarayda Çariçe'nin özel hizmetçilerinden biri olmayı becermiştir. Sarayda görevli bir subayın

William John Hamilton'un *Researches in Asia Minor, Pontus and Armenia* (Küçük Asya, Pontus ve Ermenistan'da Araştırmalar) adlı kitabı

kızıyla evlenmiş, ancak daha sonra Çarice'nin mücevherlerini alarak Rusya'dan kaçmıştır. Ardından üzerinde imam kıyafetleri ile Anadolu'da görülmüştür. Cami cami dolaşıp vaaz vermiştir. Cavinis Efendi, daha sonra, Ege Denizi'nde yatılı gezen zengin bir İtalyan rolünde ortaya çıkmıştır. Adını, Comte de Rivoroso olarak değiştirmiştir. Rum asıllı, Fransızca-İngilizce-Rusça konuşan Cavinis Efendi herkesin ilgisini çekmeyi başarmıştır. Canning'in takdimiyle Sadrazam Mustafa Reşid Paşa ile tanışmış ve hemen akabinde Sadrazam tarafından kendisine miralay (albay) rütbesi verilmiştir. Böylelikle, İngiliz derin devletinin gündemündeki Osmanlı İstihbarat Örgütü'nün başına geçirilmiştir. Kısa zamanda kurduğu ekibine tanınmış tüccarların, paşaların özel hayatlarını izlettirmeye başlamış ve toplattığı dedikoduları rapor haline getirmiştir. Kısacası, İngiliz derin devletinin üyeleri tarafından kurulmuş olan ilk Osmanlı istihbarat teşkilatının başına, İngiliz derin devletinin ajanlarından biri getirilmiştir.¹⁵³

Canning döneminde İngiliz vatandaşı William Churchill, Osmanlı Devleti içinde ilk özel gazeteyi çıkarmaya başlamıştır. Serbest piyasayı savunan *Ceride-i Havadis*, Osmanlı ekonomisinin İngiliz etkisi altına girmesini sağlayacak politikaları savunmuştur. Canning, 1820 yılında henüz 34 yaşında iken Privy Council üyeliğine seçilmiştir. Canning'in, Yunan İsyanı sırasındaki aktif rolü sebebiyle, bir dönem Yunan Kralı ilan edilmesi bile düşünlülmüştür. Osmanlı-Mısır donanmasının ateşe verildiği Navarin Deniz Muharabesi'nde, İngiliz ve Rus donanmalarının birlikte hareket etmesini sağlamıştır. 1851'deki Kırım Savaşı öncesinde Canning, Osmanlı yöneticilerini Rusya ile barış şartlarını kabul etmemeye ikna etmiştir. İngiliz Başbakan-

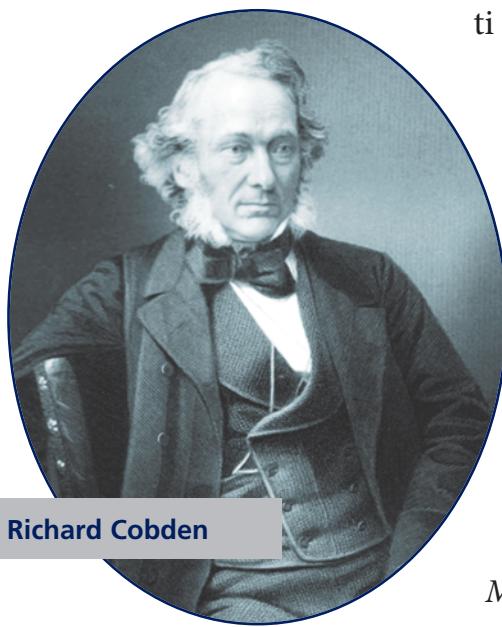
Stratford Canning

nı William Gladstone, Türklerin Avrupa topraklarından sürülmlesi gerektiğini anlattığı *Bulgar Dehşeti* ve *Doğu Sorunu* raporunu, Stratford Canning'e ithaf etmiştir.

Canning, Osmanlı'da kötüluğun kaynağının İslam dini olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmiştir (Yüce dinimizi tenzih ederiz). İslam dininin adaletsizliğin ve zayıflığın temeli olduğunu iddia eden Canning'e göre, Osmanlı'nın gelişmesi ve zenginleşmesi için İslam'dan uzaklaşması gerekmektedir.

Richard Cobden

İngiliz siyasetçi Richard Cobden, Türkiye ziyareti dönüşü Avam Kamarası'nda yaptığı konuşmada, Osmanlı İmparatorluğu'nun bağımsızlığının ve bütünlüğünün korunmasının imkansız olduğunu savunmuştur. İngiltere'nin kendine müttefik olarak her geçen gün yok olmakta olduğunu iddia ettiği Müslümanlığı değil, İmparatorluğun Hristiyan vatandaşlarını kabul etmesinin akılçılacağını iddia etmiştir. Cobden'in Avam Kamarası'ndaki sözleri şöyledir:

Richard Cobden

Muhammedizm [İslam dinini ve Sevgili Peygamberimiz (sav)'i tenzih ederiz] kesin olarak sürdürülemez. Bu ülkenin insanların, bu yok olmakta olan inancı korumak için mücadele vermelerinden sadece üzüntü duyarım. Türkiye'yi Avrupa haritasında tutabilirsınız. Hatta ülkenin adını Türkiye olarak kullanmaya devam edebilirsınız. Ama Muhammedi (İslami) bir iktidarı koruyabileceğinizi hiçbir zaman aklınıza bile getirmeyin.¹⁵⁴

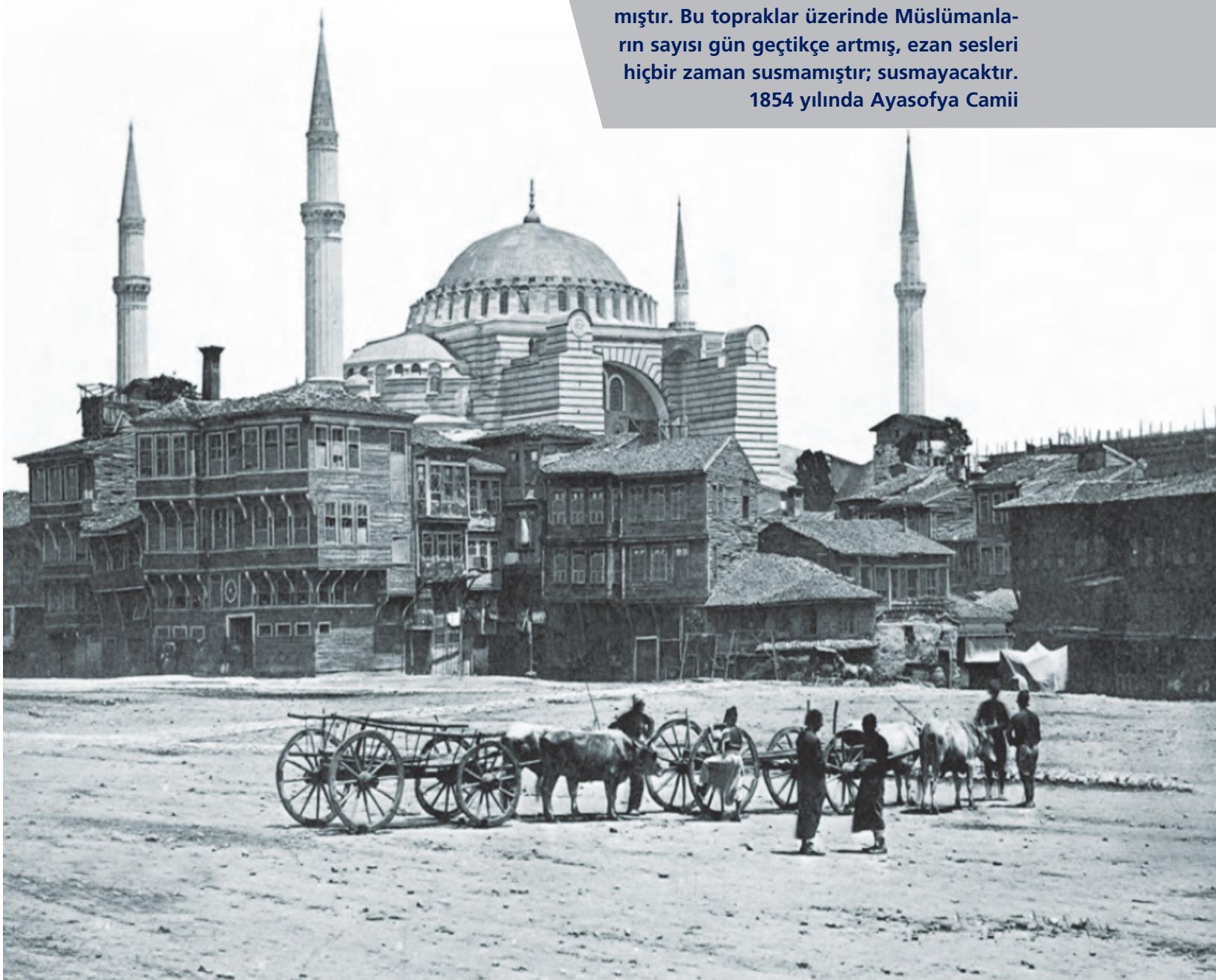
Bugün Richard Cobden'in ölümünün üzerinden 150 yıl geçmiştir. Fakat onun beklentilerinin aksine Anadolu toprakları milyonlarca Müslümanın yuvasıdır. Müslümanların sayısı gün geçtikçe artmaktadır. Ezanlar hiç susmamıştır, hiç susmayacaktır. Camiler Müslümanlar tarafından imanla ve sevgiyle doldurulmaktadır. Dolayısıyla, İngiliz derin devletinin geçmişten

beri süregelen en büyük arzusu gerçekleşmemiştir ve gerçekleşmesi imkansızdır. İngiliz derin devletinin bugün bu yönde gösterdiği çabalar boşa gidecek, İslam ile yoğurulmuş topraklar, büyük ve barış dolu bir İslam Birliği ile taçlanacaktır.

Allah, suçlu-günahkarlar istemese de, hakkı (hak olarak) Kendi kelimeleyiyle gerçekleştirecektir. (Yunus Suresi, 82)

İngiliz derin devletinin sinsi planları, Anatolu toprakları üzerinde asla başarılı olamamıştır. Bu topraklar üzerinde Müslümanların sayısı gün geçtikçe artmış, ezan sesleri hiçbir zaman susmamıştır; susmayacaktır.

1854 yılında Ayasofya Camii

Winston Churchill

İngiltere'de İçişleri Bakanı, Donanma Bakanı, Savaş Bakanı, Maliye Bakanı, Dışişleri Bakanı ve son olarak da Başbakan olarak görev yapan Winston Churchill, İslam dini ve Müslümanlar hakkında defalarca iftiraya varan ifadeler kullanmıştır. İngiliz derin devletinin oldukça tanınmış bir üyesi olan Churchill'in bakış açısını ve İngiliz derin devletinin İslam düş-

Churchill, İslam'a keskin ifadelerle cephe almış İngiliz derin devletinin bir üyesidir. Resimlerde Winston Churchill, Joseph Stalin ve Harry Truman ile birlikte.

manlığını daha iyi anlayabilmek için bu sözlerin bilinmesi önemlidir. Churchill'in sözlerinden bazıları şunlardır: [Burada geçen tüm ifadelerden yüce dinimiz İslam'ı ve Sevgili Peygamberimiz (sav)'i tenzih ederiz]

Muhammedi dine mensup her kadın; çocuk, eş ya da kapatma olarak bir erkeğin mutlak malî konumundadır. İslam bir güç olarak kaldığı sürece köleliğin yeryüzünden yok olması mümkün degildir.

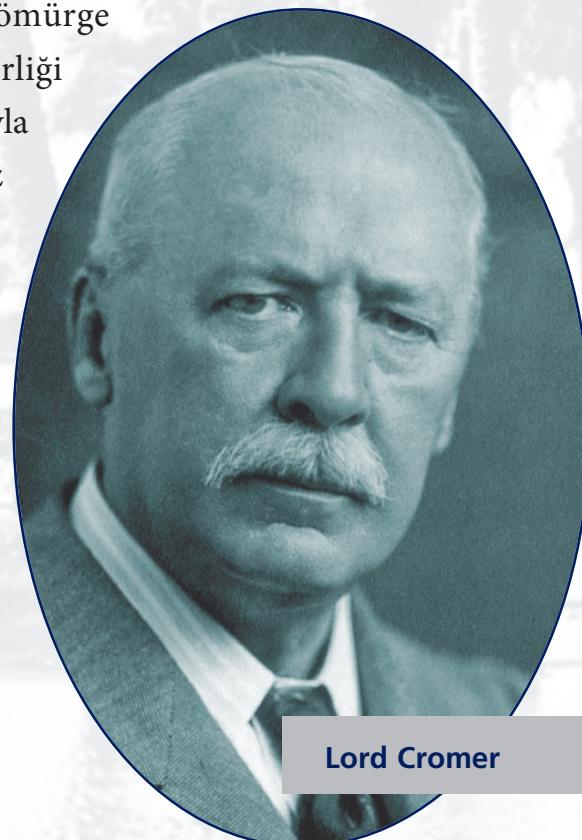
Müslümanlar birey olarak mükemmel özellikler gösterebilirler ama dinin etkisi inananların sosyal gelişimini felç etmektedir. Dünya üzerinde daha yozlaştırıcı ve geri bırakıcı bir güç yoktur.

Muhammedilik yok olmakta olan bir inanç degildir. Aksine militan ve yayılmacı bir inanç sistemidir. Orta Afrika'da geniş bir alana yayılmıştır. Her aşamada korkusuz savaşçılar yetiştirmektedir. Fakat İslam, bilim karşısında bocalamaktadır. Modern Avrupa medeniyetinin Roma İmparatorluğu gibi yıkılmasını engelleyen Hristiyanlığın ayrıcalığı, İslam'ın aksine gücünü bilimden almasıdır.¹⁵⁵

Lord Cromer

1883-1907 yılları arasında sömürge Mısır'ında İngiliz Yüksek Komiserliği yapan Evelyn Baring ya da diğer adıyla Lord Cromer'e ait şu sözler İngiliz emperyalizminin Müslüman dünyasına hükmeme sevdasını gözler önüne sermektedir:

Hindistan Müslümanları, Avrupa'daki Türk hakimiyetinin çökmesi sonucunda, İngiltere merkezli olarak yeni bir düzenin yükseldiğini fark etmelidirler.¹⁵⁶

Lord Cromer

Lord Cromer'in İslam'a ve Müslüman Toplumlara Bakış Açısı

Lord Cromer, 19. yüzyılda dünyayı en vahşi yöntemlerle sömürge haline getiren İngiliz derin devleti yöneticilerinin çirkin bir örneğidir. Kendisinin, üstün ırkın temsilcisi olduğuna inanan, Darwinist, kibirli ve ırkçı bir adamdır. Müslüman dünyasını yerle bir eden zihniyeti tanımkadın Cromer'in bakış açısını kendi sözleri ile anlatalım¹ (İslam'a yönelik ifadelerden yüce dinimizi tenzih ederiz):

İngiliz derin devletinin, Mısır'ın kendini İslam'a göre yönetmesine izin vermeyeceği

Avrupa'nın, Mısır'da tamamen Müslüman ilkelerinde, gerici bir hükümetin kurulmasına öylece seyirci kalacağını sanmak mantık dışıdır. Mevzubabis maddi çıkarlar bunun için fazla önemlidir. Yeni kuşak Mısır halkı, Batı uygarlığının gerçek ruhunu özümsemeye ikna edilmeli veya zorlanmalıdır.

Kadın haklarına gerçek bakış açısı

Lord Cromer, Müslümanlara kadın hakları konusunda ders verirken, kendisi İngiliz kadınlarına oy kullanma hakkı verilmesine karşı kampanya yürüten ve zamanında başkanlığını da yaptığı B.K. "Kadınların Oy Kullanması Karşılı Erkekler Derneği"nün bir üyesiydi.

Muslimanlara bu konuda ders vermeye kalkışan söz konusu zihniyete en iyi cevap Mustafa Kemal Atatürk'ten gelmiştir. Atatürk, 1934'de, pek çok Avrupa ülkesinden önce kadınlara seçme ve seçilme hakkı veren kanunu onamıştır.

Lord Cromer, Mısır'ın "özerkliği" ile neyi kastettiğini şöyle açıklamıştır:

Avrupalıların, Mısır'ın özerk yönetiminden bahsederken genel olarak neyi kastettiğini ele alalım. Eğer kastettikleri şey Mısır halkın kendini, kendi kaba anlayışlarına göre yönetmesine izin verilmesi olsaydı, onları özyönetim sanatında eğitme vazifesi oldukça kolay olurdu. Hatta böyle bir vazifeye girişilmesini gerektirecek bir ihtiyaç olmazdı. Avrupalıların, Mısır'ın özyönetiminden kastettikleri şey, Mısır halkın, kendi ıslah edilmemiş eğitimlerinin peşinden gitmelerine müsaade edilmeden, yalnızca Avrupalıların uygun gördüğü yönetim şekli ile kendilerini yönetmelerine izin verilmesidir.

İngilizlerin, laik 'Müslümanlardan' oluşan yeni bir elit iktidar sınıfı yaratması

İşin aslı şudur ki, Mısırlı bir Müslüman genç, Avrupai eğitimin çarkından geçerek İslamcı görüşünü yitirir... Mısır toplumu bir değişim içerisinde olduğundan, bu sürecin doğal bir sonucu olarak, pek çoğu hem Müslümanlıktan uzaklaştırılmış, hem de içi boş Avrupai bireyler ortaya çıkmıştır.

Avrupa uygarlığının Mısır'a getirilmesi konusunu ele alırken şu unutulmamalıdır ki, İslam asla islah edilemez; diğer bir değişle, islah edilmiş İslam, İslam olmaktan çıkar; artık başka bir şeydir.

İngiliz eğitiminden geçmiş 'Müslümanların' İslam'ı ve alimleri hor görmeleri

Avrupalilaştırılmış Mısırlı, çoğu durumda yalnızca ismen bir Müslüman'dır. Anlayışlı bir Avrupali, "Âlim'e", yalnızca kadim bir inancın, hürmeti fazlasıyla hak eden bir temsilcisi olduğu için ilgi duymaz; her ne kadar dini Hristiyanlık olmasa da, dindar bir şahıs olduğu için yakınlık duyar. Öte yandan Avrupalilaştırılmış Mısırlı, "Âlim'e" sonradan görme bir aydının sahip olduğu tüm o kibirle karşılaşacaktır. Deneyimsel bilgisinin getirdiği üstünlük hissiyle, "Âlim'i", katlanılması gereken ve hatta zaman zaman politik amaçlar doğrultusunda istifade edilebilecek, ancak saygı duyulmayı hak etmeyen, sosyal bir harabe olarak görecektir.

Yeni 'Müslümanların' Hristiyanlara olan tahammülsüzlüğü

Her ne kadar Avrupalilaştırılmış Mısırlı tam anlamıyla bir Müslüman olmasa da, çoğunlukla Hristiyanlara karşı Avrupai eğitim almamış gelenekçi bir Müslüman kadar, hatta bazen daha da fazla tahammülsüz olur. Hristiyanlara karşı sıklıkla büyük bir nefret besler ve bunun sebebi kısmen, temas kurmuş olduğu Hristiyanların birçoğunu nefret edilmeyi hak ettiğini düşünmesi, kısmen de Avrupalilaştırılmış Mısırlının, Hristiyan'ı, kendinin sahip olması gerektiğini düşündüğü mevkileri, Avrupalılık sıfatı dolayısı ile elinde bulunduran bir rakip olarak görmesidir.

1. Abdullah Al Andalusi, "Lord Cromer on the British Colonial Project for Egypt", Abdullah Al Andalusi, 23.12.2013, <https://abdullahalandusi.com/2013/12/23/a-brief-word-by-lord-cromer-on-the-british-colonial-project-for-egypt/>

Garihten Alınacak Ders

Yukarıda adı geçen kişiler bilgisiz, cahil ya da kandırılmış kişiler değildir. Bu kişiler, İngiliz derin devleti tarafından itina ile seçilmiş, yıllarca Türkler arasında yaşamış, Anadolu'yu bir uçtan bir uca dolaşmış, Türk insanından hürmet, saygı ve dostluk görmüş, fakat buna rağmen İngiltere'ye dönüklerinde Türk ve Müslüman düşmanlığının bayraktarlığını yapmışlardır. Burada alıntı yaptığımız kişiler, İngiliz derin devletinin Müslüman ve Osmanlı düşmanlığını temsil eden kişilerin sadece küçük bir kısmıdır. İngiliz derin devletinin bankacıları, bilim adamları, gazetecileri, politikacıları, askerleri, diplomatları ve akademisyenleri 200 yıl boyunca topyekûn bir saldırısı yapmışlardır. İngiliz derin devletinin hakimiyet alanının büyük bir kısmını, bu vasıflarla Osmanlı topraklarına girmeye hak kazanan ajan provokatörler sağlamıştır. Osmanlı'nın dağılma sebeplerinden en büyüğü, söz konusu ajan provokatörlerin yaptığı provokasyonlar ve kullandıkları münafiklardır.

İngiliz derin devletinin İslam dinini hedef alan bu sinsi politikası, Osmanlı yıkılana kadar devam etmiştir. Aynı politika, hala Türkiye ve Orta-Doğu için aktif olarak kullanılmaktadır. Bir kısmı ajan provokatörler bu konuda hala görev başındadırlar ve söz konusu ülkelerde kullandıkları münafiklar ve yançılars yoluyla, halen bu propagandayı yaygınlaştmaya çalışmaktadır. Bu sinsi plana karşı kurulacak en büyük set, Müslümanların ittifak ettiği güçlü bir İslam Birliği'dir. Müslümanlar topyekûn bir sevgi birliği içinde olduklarında, hiçbir hain planın bu coğrafyada etkili olma imkanı yoktur. İngiliz derin devleti, işte bu sırrı çok iyi bilmektedir. Tarih boyunca İslam, işte bu nedenle derin güçler tarafından daima hedeftedir.

Şüphesiz Allah, Kendi yolunda, sanki birbirlerine kenetlenmiş bir bina gibi saf bağlayarak mücadele edenleri sever. (Saff Suresi, 4)

Allah'ın ipine hepiniz sımsıkı sarılın. Dağlıp ayrılmayın. Ve Allah'ın sizin üzerinizdeki nimetini hatırlayın... (Al-i İmran Suresi, 103)

1900'lü yıllarda İstanbul
(Üstte) Tophane Camii
(Atta) Valide Sultan Camii

19. Yüzyılda İngiliz Derin Devletinin Sesi, *The Times Gazetesi*

"The Times Gazetesi, dünyanın en büyük güçlerinden biridir. Aslında ondan daha büyük bir güçe sahip hiçbir şey bilmiyorum."

ABD Eski Başkanı Abraham Lincoln

19. yüzyıl, basının dünya politikaları üzerindeki etkisinin zirve yapmaya başladığı bir dönemdir. İngiltere de bu etkiden nasibini almıştır. *The Times Gazetesi*, bu dönemde basılan yüzlerce farklı gazetenin önünde yer almıştır. İngiliz derin devleti, kamuoyu görüşlerini ve siyasi kararları bu gazete üzerinden şekillendirmiştir.

The Times Gazetesi, başlangıcından itibaren bilgiye ulaşma hızı ile öne çıkmıştır. Uluslararası birçok gelişme, İngiliz Hükümeti'nin resmi kanallarından kimi zaman 48 saat önce *The Times Gazetesi*'nde yer almıştır. Dönemin Adalet Bakanı Lord Lyndhurst, *The Times Gazetesi* Genel Yayın Yönetmeni Thomas Barnes'i "ülkedeki en güçlü insan" olarak nitelendirmiştir. Bunun ana sebebi *The Times Gazetesi*'nin 1855 yılında ulaştığı günlük 70 binlik tirajdır. Bu rakam, dönemin Londrası'nda basılan tüm gazetelerin toplamının 3 mislidir.

The Times'in uluslararası haber ağı, gazeteyi tüm Avrupa'nın en önemli gazetesi haline getirmiştir. Avrupa'nın dört bir yanındaki devlet adamları gelişmeleri bu gazeteden takip etmeye başlamışlardır. Fransız Başbakanı Francois Guizot, *The Times Gazetesi* ile defalarca açık tartışmalara girmiştir. Rus Çarı I. Nikola, İngiltere'nin ultimatomunu resmi kuryeden önce *The Times Gazetesi*'nden öğrenmiştir. Gazetenin 21 Haziran 1861'deki sayısı 24 sayfadır. 144 kolon yazı vardır ve 4 bin reklam verilmiştir.

Osmanlı'nın büyük toprak kayıplarına sebep olan Berlin Anlaşması'nın 64 maddesinin 57'si daha imzalanmadan, *The Times Gazetesi*'nde yayınlanmıştır.

The Times Gazetesi, 100 yıl boyunca Osmanlı'da çıkan tüm ayaklanmaları desteklemiştir. Her uluslararası sorunda, Türk düşmanı ve Osmanlı karşıtı bir tutum izlemiştir. İleriki sayfalarda Bulgaristan ayaklanması konusunda, *The Times Gazetesi*'nin o dönemdeki kışkırtıcı tutumunu detayları ile inceleyeceğiz.

Günümüze ait kısa bir not düşelim: *The Times Gazetesi*'nin bugünkü sahibi Robert Murdoch'tur. Murdoch, Fransa'daki Charlie Hebdo saldırısından sonra sosyal medyada yazdığı, "Müslümanların çoğunluğu barışsever olabilir ama içlerinde büyüyen cihatçı kanserin farkına varıp onu ortadan kaldırılana dek onlar da sorumlu sayılmalıdır" mesajı ile İslam dünyasından tepki almıştır. Gezi Olayları sırasında Türkiye karşıtı görüşleri ile tanınan yazar Claire Berlinski tarafından kaleme alınan ve *The Times*'da yayınlanan ilanda, Türk Hükümeti ve Cumhurbaşkanı Erdoğan, Nazilere ve Hitler'e benzetilirken; milli iradeye saygı mitingleri için Nazilerin Nürnberg mitingi ifadesi kullanılmıştır.¹ (Söz konusu ithamlardan, değerli Hükümetimizi ve Sayın Cumhurbaşkanımız Erdoğan'ı tenzih ederiz)

1. 'So-called Celebs, Who Signed the Times Gezi Letter Were 'Deceived': PM Erdoğan', *Hürriyet Daily News*, 26.07.2013,
<http://www.hurriyedailynews.com/so-called-celebs-who-signed-the-times-gezi-letter-were-cheated-pm-erdogan.aspx?pageID=238&nID=51487&NewsCatID=338>

10. Osmanlı Ordusunun "İngiliz" Paşaları

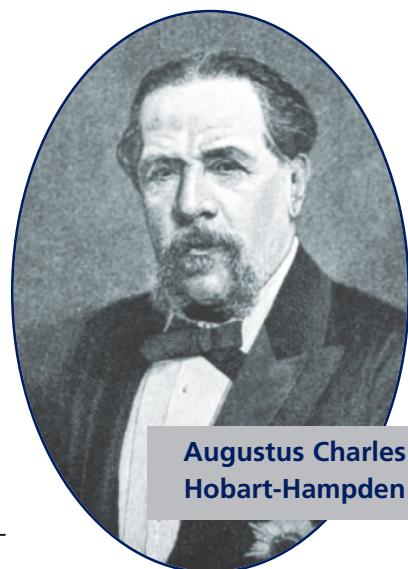
İngilizlere verilen imtiyazlar ve İngilizlerin destekçisi olan yönetimler, Osmanlı'nın sadece ticaret alanında değil, askeri ve siyasal alanda da İngilizlere körükü körüğe güvenmelerini beraberinde getirmiştir. İngiliz derin devletinin sinsi taktiklerle, dost gibi görünerek devletlere ve liderlere yaklaşlığını daha önce belirtmişdir. Osmanlı'nın son döneminde bu taktik neredeyse her alanda kendini göstermiş, Osmanlı, dost gibi görünen İngiliz derin devletinin telkinleriyle savaşlara girmiştir, yine aynı telkinlerle kendi yıkımını hazırlayacak anlaşmalara imza atmış ve bu telkinlerle İngiliz derin devletinin adamlarını kendi bünyesine almıştır. Osmanlı'nın son döneminde, ordunun ve donanmanın büyük ölçüde İngiliz paşaların denetimine bırakılması bu pervasızlığın boyutlarını açıkça göstermektedir.

19. yüzyılın ikinci yılında Osmanlı ordusunda birçok İngiliz subayı görev aldığı ve bunların büyük bir kısmının paşa rütbesine ulaştıklarını görmekteyiz. "Ordunun modernleşmesi ve askerin eğitimi" bahaneleriyle bu görevlere getirilen söz konusu askerlerin birçoğu, son dönemde pek çok savaşın Osmanlı aleyhine sonuçlanmasında rol oynamışlardır. Osmanlı'ya hizmet etmesi beklenen bu subaylar, aslında İngiliz derin devletinin ajanlarından başka bir şey değildirler.

Osmanlı'nın İngiliz Subayları

Hobart Paşa

Hobart Paşa ya da gerçek adıyla Augustus Charles Hobart-Hampden, uzun yıllar İngiliz Kraliyet Donanması'nda görev yapmış bir denizcidir. Brezilya açıklarında köle ticareti bölgesini koruyan gemileri kullanmıştır. İngiliz donanmasından emekli olunca, bir dönem Amerikan İç Savaşı'na dahil olarak, güneylilere İngiliz üretimi silah satıp karşılığında ucuz pamuk alan gemileri kumanda etmiştir. Amerikan İç Savaşı'nın ardından Osmanlı donanmasına katılmış ve tümamiral rütbesi ile donanmanın başına geçmiştir.

Augustus Charles
Hobart-Hampden

1877-78 Osmanlı-Rus Savaşı veya 93 Harbi sırasında Osmanlı donanmasının başında Hobart Paşa vardır. Savaşta, Rusların Osmanlı'ya kara saldırısını engelleyebilecek tek nokta Romanya'da Tuna Nehri bölgesidir. Osmanlı donanması, Romanya'daki Siret Nehri üzerinde Rus ordusunun geçişini engelleyebilecek güçtedir. Fakat Hobart Paşa komutasındaki gemilerimiz, nehri ele geçirme konusunda geç kalmışlardır. Nehrin başındaki 4 gemi kritik noktalara gelene kadar 4-5 gün vakit kaybetmiş, bu sayede de Rus ordusu nehri kolayca geçmiştir. Sırp ve Karadağ ordularını yenip Balkanları ele geçirmek üzere olan Osmanlı ordusu arkadan vurulmuştur. Böylelikle, Rus ordusunun İstanbul Yeşilköy önüne kadar gelmesini engelleyecek hiçbir kuvvet kalmamıştır.

Hobart Paşa komutasındaki Osmanlı donanması, Rus donanmasından oldukça güçlüdür. Fakat donanma, Balkanların savunmasını sağlayacak hiçbir görevde kullanılmamıştır. Hobart Paşa, gemileri Batı Karadeniz'den Kafkaslar tarafına çekmiş ve Balkanlar'daki kara ordularını desteksiz bırakmıştır. Savaş sonucunda Osmanlı, hem Balkanları hem de Kafkasya'yı kaybetmiştir.

93 Harbi'nin kaybedilmesinde rol oynayan Hobart Paşa'nın büyük abisi Lord Henry Hobart, aynı dönemde Osmanlı Bankası Türkiye Genel Direktörüdür. Daha sonra da, Osmanlı'ya ekonomik iflası getiren Dünay-u Ummiy'e de görev alır.

Arnold Burrowes Kemball

93 Harbi sırasında, Osmanlı ordusunun Balkan kuvvetlerinin başında, Abdülkerim Nadir Paşa bulunmaktadır. Ruslar, Tuna Nehri'ni problemsiz geçtikten sonra Ziştovi ve Niğbolu'ya taarruz etmişlerdir. Her iki muharebeyi kolayca kazanmışlardır. Balkan ana ordusu, henüz bölgeye gelemediği için Türk orduları sayıca çok yetersiz kalmıştır. Sadece bir hafta içinde iki muharebe kaybedilmiştir.

**Arnold Burrowes
Kemball**

Bu muharebeleri kaybeden Abdülkerim Paşa'nın kurmay heyeti arasında, İngiliz General Arnold Kemball da vardır. Kemball, daha önce İngiliz ordusundayken Afgan savaşlarında Müslümanlara karşı savaşmıştır.

Valentine Baker ya da Baker Paşa

Valentine Baker, tecavüz suçundan dolayı İngiliz ordusundan atılmış bir suçludur. 1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı sırasında

Mehmet Ali Paşa'nın kurmay kadrosunda, tuğgeneral olarak görev almıştır. Mehmet Ali Paşa, daha sonra Müslüman olan ve Osmanlı vatandaşlığına geçen Ludwig Karl Friedrich Detroit isimli bir Almandır. Valentine Baker komutasındaki birlikler Taşkesen Köyü bölgesinden geri çekilirken korkudan yaralılarını geride bırakmışlardır. Bulgar köylüler, geride kalanların tamamını öldürmüştür. Bunun üzerine Baker Paşa da bir kısım askerlerini geri gönderip civardaki tüm köyleri ateşe vermiştir.

Valentine Baker

Osmanlı-Rus Savaşı'ndan sonra Baker, tekrar İngiliz ordusuna dönmüş ve İngilizlerin işgal ettiği Mısır'da yeni kurulan polis teşkilatının başına geçerek, jandarma birliklerinin eğitimini üstlenmiştir.

Douglas Gamble ve Hugh Pigot Williams

Douglas Gamble, I. Dünya Savaşı'ndan 5 sene önce, Osmanlı donanmasına müşavir olarak alınmış ve 6. Filonun başına geçmiştir. Amaç, sözde "donanmanın yenilenmesi"dir. Gamble, Osmanlı ordusuna gelmeden önce İngiliz donanmasında askeri istihbaratta çalışmıştır. Bir sene sonunda ise ülkesine dönerek İngiliz donanmasında Türk'lere karşı savaşmıştır.

Douglas Gamble'in yerine İngiliz Amiral Hugh Pigot Williams müşavir olarak alınır. 8 ay sonra ülkesine dönen Williams, bir kez daha Osmanlı karasularına geldiğinde, Çanakkale Savaşı'na katılan *Irresistable* gemisinin kaptanıdır ve Osmanlı'ya karşı savaşmıştır. Özette I. Dünya Savaşı'ndan

hemen önce, Türk donanması tamamıyla iki İngiliz subaya teslim edilmiştir.

Adolphus Slade ya da Müşavir Paşa

Adolphus Slade, 30 yıl Kraliyet Donanması'nda görev yaptıktan sonra Osmanlı donanmasına paşa olarak geçmiştir. Müşavir Paşa adını alan Slade, Osmanlı donanmasının içindedir. Bu dönemde, Kırım Savaşı'nda Osmanlı donanması Sinop'ta Ruslar tarafından yakılmış ve 12 gemi batırılmıştır. Bu savaştan tek kurtulan gemi, Slade'in içinde bulunduğu gemidir. Türk donanması böyle bir baskına maruz kalırken, İstanbul Boğazı'nın girişindeki sözde müttefikimiz Fransız ve İngiliz gemileri olayı izlemekle yetinmişlerdir.

Daha sonra anılarını kitabı haline getiren Slade, yazılarında Türk ve Müslümanlara kin kusmuştur. (Türk milletini ve Müslüman alemini tenzih ederiz) Slade'in bazı sözleri şöyledir:

Slade, Müslüman ve Gayrimüslim tüm Osmanlı tebaasının aralarındaki tüm farklılar rağmen ortak bir nitelikleri olduğunu, bunun da "vicdandan tamamen yoksun olmak" olduğunu iddia etmiştir. "Paşası kendisine güvenen konuğunu katleder, kadısı masum bir adamı falakaya yatırır, sarrafi müsterisini dolandırır, hizmetçisi efendisini soyar; hepsi de kendi inancına göre Kur'an'a, Tevrat'a ya da İncil'e el basarak yemin eder" demiştir.¹⁵⁷

Osmanlı mahkemelerinde adalet en fazla parayı verene satılmaktadır ve şahitler de her zaman "mullanın" (Kadi'nın) hemen yanı başında vicdanlarını pazarlamak üzere hazır beklemektedirler.¹⁵⁸

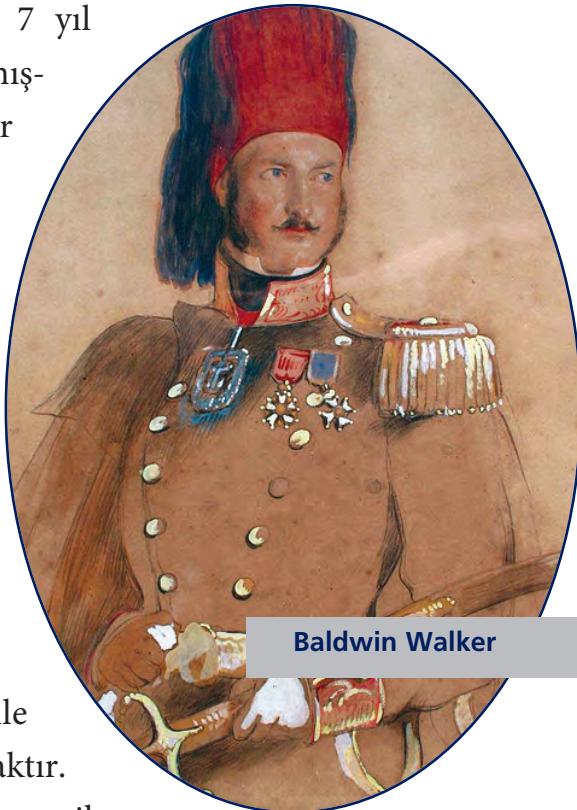
Üç İngiliz saff-i harp gemisi ve üç firkateyn tüm Osmanlı donanmasına yeter de artar bile.¹⁵⁹

Hugh Pigot Williams

Baldwin Wake Walker (Yaver Paşa) ve Hain Ahmet Fevzi Paşa

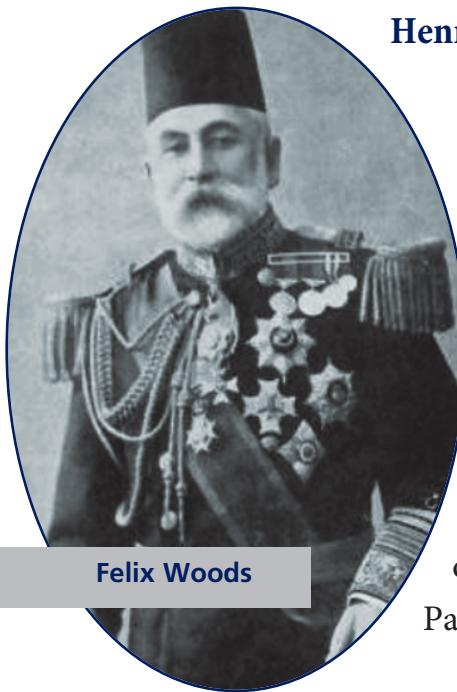
İngiliz Baldwin Walker ya da Yaver Bey, 1838 yılında Osmanlı donanmasına girmiştir. 7 yıl boyunca görev yapmış ve paşa unvanını almıştır. 1840 yılında Ahmet Fevzi Paşa, sudan bir sebepten emrindeki donanmayı Kıbrıs'ta Osmanlı Devleti'ne karşı isyan başlatan Kavalalı Mehmet Ali Paşa'ya teslim eder. Bu nedenle tarihte "Hain Ahmet Fevzi Paşa" olarak anılmaktadır. Gemiler İskenderiye'de demirliyken Yaver Paşa yani Baldwin Walker, Osmanlı savaş kurmaylarını toplar ve tüm donanma ile Mısır'ı kuşattığı takdirde gemileri geri alabileceğii iddiasında bulunur. Amaç, Osmanlı gemilerini, başka Osmanlı gemileri ile savaştırip donanmamızı birbirine kırdırmaktır. Kavalalı Mehmet Ali Paşa'nın bir süre sonra gemileri iade etmesiyle kriz sona erer. Yaver Paşa, uzun yıllar Hain Ahmet Fevzi Paşa'nın danışmanlığını yapmıştır.

Baldwin Walker

Henry Felix Woods ya da Woods Paşa

İngiliz Felix Woods ya da Woods Paşa, çoğunluğu II. Abdülhamid döneminde olmak üzere 40 yıl dan fazla süre Osmanlı donanmasında görev yapmıştır. Abdülaziz döneminde alınan Osmanlı donanmasının, II. Abdülhamid döneminde Haliç'te çürümesine önyak olmuştur. İngiliz Deniz Kuvvetleri politikasına göre, bir İngiliz subayına, görev yaptığı yabancı ülkede iki yıldan fazla vazife verilmektedir, Henry Woods, Osmanlı donanmasında tam 42 yıl çalışmıştır. Woods Paşa'nın büyük masraflarla getirttiği yabancı çarkçı,

Felix Woods

kaptan ve mühendisler işlerini özellikle Türk personele öğretmemiş ve komutanın yalnızca İngilizlerin elinde olmasını sağlamışlardır. Kendi anılarında Woods, bu sistemi şu şekilde tarif etmiştir:

Yıllarca emek veren Türk makinistleri kolay kolay baş makinistlige atanmıyordu. Onların yükselseme yolunu İngiliz makinistleri tikamıştı. Özellikle İngiliz makinistlerin bu görevlerinden dolayı özel ayrıcalığı vardı...¹⁶⁰

Woods Paşa, aynı zamanda, başkentteki yabancı kilit isimlerle, II. Abdülhamid arasında aracılık yapmıştır. Özellikle İngiliz gazetecileri Padişah'la görüşmüştür. Padişah ve idare ile ilgili bilgileri el altından İngilizlere sızdırılmıştır.¹⁶¹

Navarin Deniz Savaşı

Navarin Deniz Savaşı, dünya deniz savaşları tarihinin en zalim birkaç savaşından biridir. İngiliz derin devletinin onderliğindeki İngiliz, Fransız ve Rus donanması, Yunanistan'ın güneyindeki Navarin'de demirlemiş olan Türk donanmasına saldırır. Türk donanmasının içinde Mısır'dan yardıma gelen Kavalalı Mehmet Ali Paşa'nın donanması da vardır. Türk donanması, İngiliz derin devletinin yönlendirmesiyle başlamış olan Yunan İsyانını bastırmakla meşguldür. Gerçekte ortada ilan edilmiş bir savaş yoktur. İngiliz, Fransız ve Rus donanmaları aniden Türk gemilerine ateş açmaya başlarlar. Gafil yakalanan Osmanlı donanmasında 70 gemi batar ve 3 binden fazla denizcimiz şehit olur. 3 saat içinde Navarin Körfezi ateş ve kana bulanır. Bu savaşın önemli noktalarından biri, Türk donanmasındaki İngiliz ve Fransız denizcilerdir. Baskından bir gün evvel, o dönemde Osmanlı adına savaşan Kavalalı Mehmet Ali Paşa'nın donanmasındaki Fransız denizciler ve Türk donanmasındaki İngiliz denizciler görevlerini bırakıp karşı tarafa geçmişlerdir. İngilizler ve Fransızlar kendi askerlerini koruma altına almakla kalmamış, Osmanlı'ya ait donanma gemileri tecrübecli gemi kaptanlarından mahrum kalmıştır. Çünkü o dönemde bu önemli görev sadece İngiliz derin devletinin adamlarına ikram edilmiştir.

İngiliz Derin Devleti ve Hilafet

17. yüzyıldan itibaren Avrupa devletlerinden bazıları, Portekiz ve İspanya'nın sömürgecilik faaliyetleriyle gittikçe güçlendiklerini görünce, kendi sömürgecilik faaliyetlerini başlattılar. Bunların başında İngiltere gelmektedir.

İngiltere, daha önce de belirttiğimiz gibi, 1600 yılında Doğu Hindistan Şirketi'ni kurarak İngiliz sömürgeciliğinin ilk ciddi adımını atmıştı. Şirket, Hindistan alt kıtasına yönelik olarak önce ticaret üsleri kurmaya başladı. Buralardaki varlığını hızla genişletecek koloniler kurdu ve bölgeler ele geçirildi.

19. yüzyıla gelindiğinde İspanya ve Portekiz, sömürgelerini kaybederek dağılma sürecine girdi. Genellikle bağımsızlıklarını kazanarak İspanyol ve Portekiz İmparatorluklarından ayrılan Güney Amerika'daki ülkeler de böylece canlı bir pazar olarak İngiltere'ye açıldılar. İngilizler, aynı zamanda Avrupa'da üstünükle tamamladıkları Napolyon Savaşları'nın (1800-1815) ardından, Doğu'da yeni topraklar elde ettiler.

Artık "kralın tacındaki elmas" olarak nitelenen Hindistan yolunun güvenliği, İngiliz sömürge siyaseti için öncelikli konuma yükselmişti. 1869'da Fransızların Süveyş Kanalı'nı tamamlaması, Hindistan yolunu kısaltırken, güvenliğini daha hassas duruma getirdi. İngiltere, buna göre Kızıldeniz ve Arabistan kıyılarında, Osmanlı'nın itirazlarına rağmen nüfuz alanları oluşturmaya başladı. Aynı şekilde Cebelitarık ve Malta gibi stratejik öneme sahip Kıbrıs Adası, Berlin Kongresi'nde Osmanlı'ya destek olma ve Rusya'nın, Osmanlı'nın Doğu Anadolu'daki topraklarını ele geçirmesi halinde silahlı yardımda bulunma vaatleriyle 1878'de İngiliz denetimine girdi. Uzakdoğu'daki İngiliz etki alanı da benzer gelişmeler sonucunda oluşturuldu.

Bu gelişmeler neticesinde İngiltere, dünya çapında çok geniş coğrafyalarda sömürgeleri olan dev bir imparatorluk haline geldi. Afrika'dan Asya'ya uzanan bu topraklarda milyonlarca Müslüman nüfus bulunuyordu. Dolayısıyla bu nüfusun kontrol altında tutulması İngiltere açısından son derece kritikti. Ancak İngiltere'nin önünde önemli bir tehdit bulunuyordu: Bu topluluklar Müslümanlıklarıyla Halife'ye bağlı idiler. Halife, tüm dünya Müslümanlarının manevi ve siyasi lideriydi. Halife'nin bir söyleyle milyonlarca Müslüman bir araya gelebilir, güçlü bir birlik oluşturabilirlerdi. Dolayısıyla bu noktada, Müslüman topraklarını hakimiyeti altına almaya kararlı olan İngiliz derin devletinin karşısındaki en büyük tehdit, Halifelik makamına sahip olan Osmanlı İmparatorluğu idi.

İngiliz Derin Devletinin Araplara Yönelik Hilafet Provokasyonu

Musliman dünyası Halifeleri olan Osmanlı sultanlarına derin bir bağlılık ve saygı duyuyorlardı. İngiliz derin devleti, ilk iş olarak bu hürmet ve bağlılık

duygularından faydalananabilmek amacıyla Halife'nin nüfuzunu kullanmak istedî. Örneğin Hindistan'ın güneyinde yer alan Meysur Sultanlığı ile hakimiyet mücadeleleri sırasında İngiltere, Osmanlı Padişah'ı III. Selim'e başvurup Meysur'un başındaki Sultan Tipu'ya mektup yazmasını ve İngilizlere karşı savaşmamasını tavsiye etmesini istemiştir.¹ Gerçekten de III. Selim, 1798'de bu mektubu kaleme aldı.

1857 yılında Hindistan'da İngiliz işgallerine karşı büyük ayaklanmalar çıkışında yine Osmanlı Halifesi'nden yardım istendi. Fakat Hilafet makamının bu büyük nüfuzu, bu sefer İngiliz derin devletini düşündürmeye başlamıştı. Şartlar değiştiği zaman Halifeliğin dini ve siyasi ağırlığı, kendilerine karşı da tehdit oluşturabilirdi. Bu yüzden İngiliz derin devleti, çok yönlü bir Hilafet politikası planlaması yaparak kendi sömürgelerinde yaşayan Müslüman nüfus içinde Halifeliğin etkisini zayıflatma çalışmalarına başladı.

İngiliz Dışişleri Bakanlığı danışmanlarından George Percy Badger, Ocak 1873'te Osmanlı Hilafeti hakkında bir rapor hazırladı. Bu rapora göre Peygamber Efendimiz (sav)'in Arap olduğu için Hilafetin de bir Arap kurumu olması gereklidi. Ancak Osmanlı Sultanları, özellikle Asya Müslümanları arasında gerçek bir Halife olarak kabul ediliyor ve hürmet görünüordu. İngiliz derin devleti, bu aldatıcı "irk" meselesinden yola çıkarak özellikle Arap Müslümanlarını Osmanlı'ya karşı kıskırtmaya çalıştı. Derin planlara göre bu taktik, Arapların Osmanlı padişahlarını Halife olarak tanımlarını engelleyecektir ve böylelikle Osmanlı Halifelerinin İslam dünyasındaki nüfuzu azaltacaktır.

Bu rapordan sadece 5 ay sonra İngiliz Dışişleri Bakanlığı İslam ülkelerindeki tüm temsilciliklerine bir memorandum yolladı. Bakanlık, "Müslümanlar arasında yaşanan dini karakterli siyasi uyanışı andıran gelişmeler hakkındaki gözlemlerinin" en kısa zamanda rapor edilmesini istedî.²

Yaklaşık 60 milyon Müslümanın yaşadığı bölgelerdeki hakimiyeti açısından İngiltere, Osmanlı'ya ve elinde bulundurduğu Hilafet makamına cephe almaya başlamıştı.

İngiltere Dışişleri Bakanlığı'nda diplomat olarak çalışmış olan Wilfrid Scaven Blunt, Ortadoğu ve Arap uzmanı olarak biliniyordu. Bölgeye yaptığı ziyaretlerle Arap bağımsızlık hareketinin önemli destekçilerinden olan Blunt, Arapları Osmanlı'dan ayırmak için planlar üretmeye başlamıştı. *The Future of Islam* (İslam'in Geleceği) isimli kitabında Osmanlı Hilafetine ağır suçlamalar yöneltmiştir:

Osmanlı hanedanı İslam'ın felaket sebebidir ve sonu yaklaşmıştır... Adı ister Abdülaziz olsun, ister Abdülhamid, bir Osmanlı Halifesi var olduğu sürece İslam dünyasında ahlaki bir ilerleme olamayacak ve içtihat kapısı açılamaya-

caktır. Abdülhamid'in yönetimi ne adildir ne de İslam hukukuna uygundur. Tamamen askeri giçe dayanan böyle bir yönetim uzun süre yaşayamaz. Dolayısıyla yakın bir gelecekte Hilafet Mekke veya Medine'ye nakledilecektir.³

Blunt, geçmişte yüksek bir medeniyete sahip olan Arapların geri kalmalarının en büyük sorumlusunun Osmanlı Devleti olduğunu iddia ediyordu. İngiltere'nin artık milyonlarca Müslüman'a sahip bir imparatorluğunun olduğunu ve İstanbul'daki Halife'yi desteklemek yerine, kendi himayesi altında bulunan, yönlendirmesi kolay olacak bir Arap Halifesine yatırım yapmasının stratejik açıdan daha mantıklı olduğunu düşünüyordu. Bağımsız Arap krallıklarının kurulabilmesi ve Hilafetin Mekke'ye taşınması durumunda, bölgedeki Osmanlı hakimiyetinin çökertilebileceğine inanıyordu.

İngilizlerin Hindistan Dış Politika Sekreteri Graat, İngilizlerin Mısır Yüksek Komiseri Kitchener'e yazdığı bir mektupta, İngiliz derin devletinin aslında nasıl bir Arap devleti arzuladığını açıkça belirtiyordu:

*Kuvvetli bir Arap Halifeliği meydana getirilmesi, kesinlikle İngiltere'nin arzuları dahilinde olamaz. Biz, birleşik bir Arap devleti istemeyiz. Araplar, zayıf ve parçalanmış bir statüde bulunmalıdır. Bizim hakimiyetimiz altında, mümkün olduğu kadar küçük prensliklere ayrılmış oldukları halde, İngiltere'ye karşı zayıf mukavemetli, fakat Batı'nın büyük devletlerine karşı tampon bir statüde kalmalıdır.*⁴

I. Dünya Savaşı günlerinde İngilizlerin, Araplara ve Hilafet makamına vermek istedikleri statü hakkında bir diğer Batılı kaynakta şu açıklamalar yer almaktadır:

*Rahat rahat hükümdar olmak için, tefrika ve nifak icat etmek yolundaki eski politikalarına sadık olan İngilizler, mültehid (birleşmiş) ve kudretli bir büyük (Arap) imparatorluğunu, ne pahasına olursa olsun, kesinlikle arzu etmiyorlardı. Çünkü böyle bir imparatorluğun hükümdarı, behemehal müstakil kalmak arzusuna düşecekti. İngilizler, küçük devletlerden oluşmuş bir murekkep federasyonunu daha ziyade arzu ediyorlardı. Bu sayede, muhtelif şeyleler arasında çıkacak ihtilaflarda hakemlik etmek için, İngilizlere lüzum hissoluna caktı. İngilizler, büyük bir Arap İmparatorluğu lehine Kuveyt, Bahreyn, Maskat, Hadramut Emirlikleri üzerindeki hakimiyet haklarından vazgeçmek fikrine de degillerdi. Diğer taraftan Hilâfet meselesi, İngiltere için pek nazikti. İngiltere, Hindistan Müslümanlarının hissiyatını da hesaba katmak mecburiyetinde idi. Hindistan Müslümanları ise, Araplardan ziyade Türklerle taratardılar. İstanbul Halifesi'ne bağlı kalmak istiyorlardı.*⁵

Görülüyorki, yüz milyonluk Arap aleminin, sınırları ihtilaflarla dolu şekilde 16 Arap devletçigine bölünmesi, sadece İngiliz derin devletine hizmet etmek içindi.

Arap dünyasını parçalara bölgerek hem Osmanlı'dan hem de birbirlerinden ayırma stratejisi, 1800'lerin sonu ve 1900'lerin ilk yıllarda İngiliz derin devletinin temel politikası olmuştur. Zaten kitabın ilerleyen bölümlerinde de çok detaylıca görüleceği üzere, İngiliz derin devleti, I. Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında, bu politika çerçevesinde sayısız girişimde bulunmuştur. Gertrude Bell ve Arabistanlı Lawrence gibi "arkeolog" kisvesi altında Arap toplumuna dahil ettikleri ajanları ile bu politikayı kelimesi kelimesine yürütmüştür. Arap kabileler arasında uzun süre dolaşarak bu toplulukları Osmanlı'ya karşı kısırtma politikası gütmüş, para ve silah yardımını yaparak yanına çekmek istemiştir.

Nitekim İngiliz ajanı olan Arabistanlı Lawrence, toplumları birbirine düşürerek elde ettiği bu sahte zaferi, şu sözlerle dile getirir:

Onları (Arapları) birleştirerek bu yola sokmakla (Türklere isyan ettirmekle) (İngiliz) İmparatorluğunda bir Arap dominyonu (sömürgesi) ihdas ettim (meydana getirdim).⁶

Görülebildiği gibi amaç hiçbir zaman bağımsızlık veya büyük Arap devleti kurmak olmamış, Araplar, İngiliz derin devleti tarafından daima birer sömürge kabul edilmiştir. Ne acıdır ki bu bakış açısı halen devam etmekte, İngiliz derin devletinin Arap ülkeleri üzerindeki sinsi sömürge oyunu sürdürmektedir.

Fakat şu bir gerçekktir ki, İngiliz derin devleti, Hilafet konusundaki entrikalarında başarılı olamamıştır. Ne kadar engellemeye çalırsa çalıssın, Hilafetin son durağı yine Osmanlı olmuştur. Osmanlı'nın yıkılışı ile sanıldığı gibi Hilafet tümüyle kaldırılmamış, yalnızca tek kişide bulunan egemenlik sona erdi rilmiş, Halifelik makamı Cumhuriyetin şahsında koruma altına alınmıştır. Gerçek sahibini beklemektedir. Mustafa Kemal Atatürk de, Hilafetin gerçek sahibinin, ahir zamanda zuhur edecek olan Hz. Mehdi (as) olduğunu bilmektedir ve dolayısıyla bu kutlu şahsin zuhuruna kadar Hilafet makamını koruma altına almayı uygun bulmuştur. Hz. Mehdi (as), içinde bulunduğu muz ahir zamanda, hadislere göre Hilafetin son merkezi olan İstanbul'da zuhur edecek ve sevgi öğretmeni olarak İslam aleminin son manevi lideri olacaktır.

1. Azmi Özcan, "İngiltere'de Hilafet Tartışmaları 1873 – 1909", *İslam Araştırmaları Dergisi*, Sayı 2, 1998, s. 49
2. Memo by G. P. Badger, "Respecting Turkey and Russia in Their Relations with Arabia and Central Asia", enc. to *Frere to Granville*, 26.11.1873, F. O, 424/32.
3. Foreign Office 881/2621, Correspondence Respecting the Religious and Political Revival Among Mussulmans 1873-1874, (London, July 1875).
4. Wilfrid Scaven Blunt, *The Future of Islam*, London: K. Paul, Trench and Co. 1882, s: 84-92.
5. Süleyman Kocabas, *Osmanlı İsyanlarında Yabancı Parmağı "Bir İmparatorluk Nasıl Parçalandı?"*, Vatan Yayınları, İstanbul, 1992, s. 96
6. Kocabas, a.g.e., s. 96-97

İngiliz Gizli Belgelerinde Türkler

Osmanlı'nın yıkılış nedenlerine yer verdığımız bu bölümün sonunda, değerli araştırmacı Erol Ulubelen'in, *İngiliz Gizli Belgelerinde Türkiye* isimli kitabında, İngiliz gizli belgelerinden derlediği alıntılardan bir kısmına yer vereceğiz. İngiliz derin devletinin güdümündeki bir kısım İngiliz siyasetçilerin, askerlerin ve devlet adamlarının o döneme ait ifadeleri, hiçbir yorum gereklilikten kalmadan, hain planların bugün devam ettiğini açıkça göstermektedir.

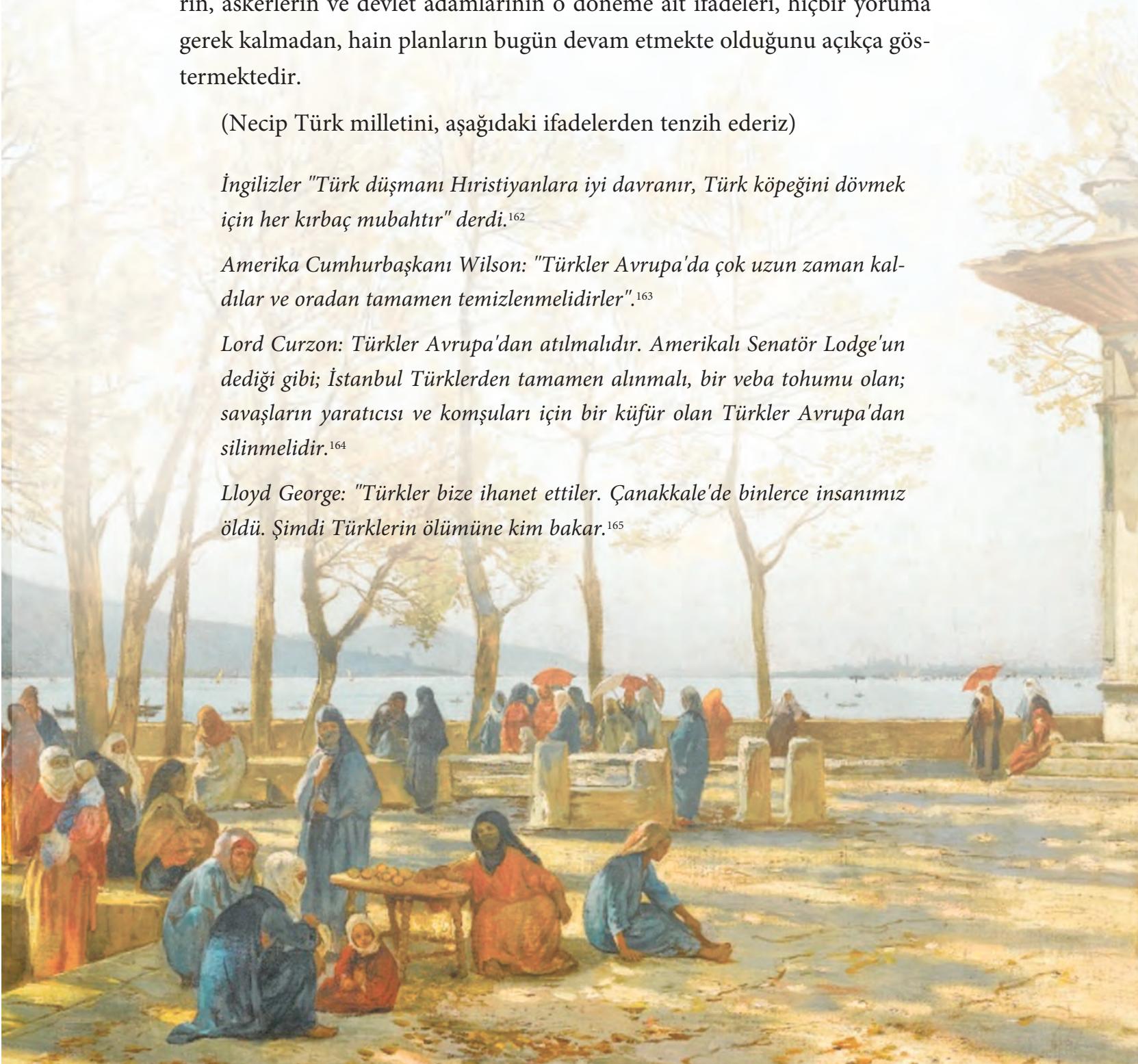
(Necip Türk milletini, aşağıdaki ifadelerden tenzih ederiz)

*İngilizler "Türk düşmanı Hıristiyanlara iyi davranışır, Türk köpeğini dövmek için her kirbaç mubahtır" derdi.*¹⁶²

Amerika Cumhurbaşkanı Wilson: "Türkler Avrupa'da çok uzun zaman kaldılar ve oradan tamamen temizlenmelidirler".¹⁶³

Lord Curzon: Türkler Avrupa'dan atılmalıdır. Amerikalı Senatör Lodge'un dediği gibi; İstanbul Türklerden tamamen alınmalı, bir veba tohumu olan; savaşların yaratıcısı ve komşuları için bir küfür olan Türkler Avrupa'dan silinmelidir.¹⁶⁴

Lloyd George: "Türkler bize ihanet ettiler. Çanakkale'de binlerce insanımız öldü. Şimdi Türklerin ölümüne kim bakar."¹⁶⁵

İngiliz Derin Devletinin Osmanlı'yı Parçalama Planları

İngiliz gizli belgelerinde, çeşitli İngiliz diplomat ve siyasetçilerinin Osmanlı'yı parçalama planına dair ifadeleri şöyledir:

Mr. Marling: "Şimdiki durum yalnız Balkanları ve Avrupa'yı değil, Arapları, Ermenileri, Kürtleri ve diğer ırkları da İmparatorluktan ayirmaya çalışmak olmalıdır."¹⁶⁶

G. Buchanan: "Bütün Avrupa Türk bölgesi Hristiyanlara ait olmalıdır... Girit sorunu da Yunanistan lehine çözülmelidir."¹⁶⁷

Lord Kitchener: "Türklerin çöküşü tamamlanmış görünüyor... Sudan'da Türklerin hak diye ileri sürdükleri ne varsa İngiltere'ye geçmelidir."¹⁶⁸

A. Nicolson: "...İmroz Adası ve Bozcaada hariç bütün adaların Yunanlara bırakılmasını sağlayalım."¹⁶⁹

Mr. Erskine: "...Amiral Kerr bana gizlice Türk Donanmasını mahvetmek için planları olduğunu anlattı."¹⁷⁰

İngiliz Dışşerindeki bir toplantı: "... Sonuç: Mali işler Türklerin eline hiçbir şekilde bırakılamaz. Ayrıca bütün işgal masraflarını ve toplanan bu komisyonların parasını da Türkler verecek... Sinyor Litti, 'Türkler İzmir'i isteyeceklerdir, biz de pekâlâ, İzmir'i işgal için yaptığımız bütün masrafları verin deriz, tabii Türkler bunu ödeyemeyeceklerine göre İzmir de bize kalır' dedi. Buna karşılık Lloyd George; 'bizim Suriye'deki birliklerimiz oradan çıkacak,

yani bunun masrafını biz mi ödeyeceğiz? Hiç böyle saçma şey olur mu? Hep-sini Türkler ödemelidir. İngiliz vergi mükellefleri bu iş için 750 milyon Sterlin ödediler, bütün bunları Türklerden altın olarak alacağız, Türklerin altın stoklarını ele geçirmeliyiz' dedi... Mr. Cambon; 'ilk yapacağımız iş bunların milliyetçi liderlerini yok etmek olmalıdır.' ... Lloyd George; 'Sultan'a (Vahdettin'e) söyle deriz: Biz bütün etleri alıyoruz sen de birkaç kemikle yetin.'"¹⁷¹

Türk Hükümeti'ne verilen cevap: "Türk Hükümeti'nin mesajını dikkatle inceledik. Türkler... savaşa girerek insanlığın kayıplarına ve sefaletine sebep oldular... Milyonlarca insanın ölümüne ve milyarlarca Sterlinin kaybına sebep oldular. Dünyada özgürlüğün yeniden kurulması için Türkiye'nin ödeyeceği bedel çok fazladır... Türklerden başka ırklar, devlet haline getirilecektir. İzmir ve Trakya Türklerin elinden alınacak, Amerikan Başkanı'nın (W. Wilson) karar vereceği sınırlar içerisinde hür bir Ermenistan kurulacaktır... Türklerin uygar dünyaya bir daha ihanet etmemesi için sıkı tedbirler alınacaktır. Bu sebeple Türk toprakları, küçük bir devlet haline getirilecektir... Türk halkın emperyalist arzuları silinecektir.

Boğazların özerkliği konusuna gelince:

1. Boğazlardaki bütün askeri tesisler yıkılacak, sahiller ve adalar silahsız hale getirilecektir.
2. Silahsızlanma masrafları, Türkler ya da Yunanlar tarafından ödenecektir.
3. Adalarda müttefik kuvvetler haricinde hiçbir asker bulunmayacaktır.

Türk Jandarmaları bizim emrimiz altında olacak, Türk borçlarının hepsi Türkler tarafından ödenecektir. Eğer anlaşmayı imzalamazsanız, Avrupa'dan kesin olarak atılacaksınız. İncelemeniz için 10 gün müddet veriyorum.¹⁷²

İngiliz Derin Devleti ve Ermeni Ayaklanması

İngiliz gizli belgelerinde, çeşitli İngiliz devlet adamlarının Ermeni ayaklanması ile ilgili izahları şu şekildedir:

Mr. O'Beirne: "Ermeni ayaklanması Türk'lere bir harp ilan etmenin en iyi aracıdır... Alman ordularının Türklerin yanında olması üçlü anlaşmayı

1902 yılında İstanbullu Rum bayan

*kuvvetlendirecek ve bu reformlara yol açacak ve sonra bir Ermeni isyanı olacaktır.*¹⁷³

E. Grey: "... Altı ilin birleşik bir Ermenistan için ayrılması, Asya Türkiye-sindeki diğer ırkların da aynı yolu tutmasına neden olacaktır."¹⁷⁴

Harbord: "...İstanbul'dan Mardin'e kadar bütün bölgeleri gezdik... Türklerin Ermenileri öldürmek istediklerine dair bir işaret görmedik... Üç ay önce Ermenilerin tek bir adam kalmayincaya kadar kesildiğini duymuştu, halbuki duyduklarımızın hiçbirini doğru değildi. Fransızlar Türkleri mandaları altına almak istiyorlardı, bunun için de dünyanın şüphesini Türklerin üzerrine çekmek gerekiirdi."¹⁷⁵

Mr. Kitson: "... Ermenilerin Müslüman komşularını kesmesinden hiç şüphe etmem... Taşnaklar müthiş bir vahşetle çalışıyorlar... Kürtlere her ne kadar güvenmese de onları kullanmamız çıkarımız gereğidir. Doğu illerine gelince; Türklerle harp etmeden o bölgeleri Ermenistan ve Kürdistan diye bölemeyeiz."¹⁷⁶

Londra Konferansı: "... Ermenistan'a altı ilden başka Trabzon ve Adana da verilmelidir. Amerika Ermenistan'a yardım edecektir..." "Trabzon'da bir tane bile Ermeni yok, Ermenisiz bir Ermenistan biraz gülüç olmuyor mu?" deniliyor... Küçük bir Türk Devleti kurulmalı, kapitülasyonlar adli işlere de uza tilabilir. Japonya'dan kapitülasyonları kaldırıdık, çünkü onlar kuvvetliydi başka çaremiz yoktu. Türklerin kafası daha az işler."¹⁷⁷

İngiliz Dışişlerindeki Toplantı: "... Lloyd George 'İstanbul'dan Türkleri çıkartmalı'... Mr. Cambon'a göre: 'Bütün sıkıntı Mustafa Kemal Paşa tarafından yaratılıyor ve Sultan onu kontrol edemiyor'... Fransız gruplarının 1/3'ü Fransız askerlerinden, gerisi yerli Ermenilerdir... İstanbul'daki komiserimiz, bu olayları önleyemezse Sultan'ı İstanbul'dan atacağımızı bı direrek tehdit etsin... Erzurum'un yeni kurulacak Ermeni Devletine katılacağı bir sırada Mustafa Kemal olmasaydı Ermenilerin bir şansı olurdu... Mustafa Kemal'in askerleri hiç para alımıyordu, onları harekete geçiren vatan aşkıdır."¹⁷⁸

İngilizlere ait rapor: "Ardahan, Batum ve İmer Vadisi verilecektir. Ermenistan'ın, Kürdistan ve Türkiye ile olan sınırları şöyledir: Karadeniz'de Yan batı Deresi... Erzurum ilinin batı sınırı, Bitlis suyu."¹⁷⁹

San Remo Konferansı: "... Türkiye'nin sınırları: Erzurum Ermenilere verilecektir. Böylece, büyük Ermeni Devleti teorisi yerine gelecektir. İtalyan Nitti, '... Erzurum'da Türkler çoğunlukta olduğu için bir yolunu bulup Türkleri oradan atmalıyız. Erzurum, son zamanlarda milli hareketin merkezi olmuştur.' Mr. Berthelot, 'Mustafa Kemal ve kuvvetleri rüşvet verilerek ya da başka bir yoldan ortadan kaldırılabilir.'... Mr. Aharonian, 'Mustafa Kemal'in ordusu, sizin sandığınızdan çok daha küçüktür ve başıboş bir ordudur.'"¹⁸⁰

Lord Curzon: "... Ermeni Bogos Nubar Paşa ve Mr. Ahoromian'ı azarladım. Türkleri öldürmek için verilen silahların Azerbaycanlılara karşı kullanılmاسının aptallığını anlattım."¹⁸¹

(Üstteki iki resim)
Savaş sırasında cep-
heye malzeme taşıyan
kahraman Türk halkı
(Altta) Kurtuluş Sava-
şında Doğu Cephesi

Amiral F. de Robeck: "... Mr. Khatissian, 25 bin tüfek aldıklarını, ayrıca Ermeni ordusunda 30 bin Rus yapımı tüfeğin ve bir milyon merminin bulunduğu, Yunan ilerlemesi başlayınca Ermenilerin de derhal saldırıyla geçeceklerini bildirdi."¹⁸²

İngiliz Derin Devleti ve Kurtuluş Savaşı

İngiliz gizli belgelerinde, Türk Kurtuluş Savaşı ile ilgili şu ifadeler geçmektedir:

İngiliz Dış Politika Belgeleri: 1919-1939

Türkler sadece Yunanların istilasına uğradıklarını sanıyorlar ve onlarla savaşmaya hazırlanıyorlar, ancak Yunanlar müttefik planının bir parçasıdır.¹⁸³

Türkleri rahatsız etmeyecek ve Türk'lere harbin bittiği izlenimini verelim... Yunanlarla İtalyanlar aralarında anlaşıp nereleri işgal edeceklerine karar veriyorlar... Türk'lere bu işlerin duracağı hissini vermeliyiz.¹⁸⁴

Amiral F. de Robeck: "... Sultan, İngiliz otoritelerinden kuvvet kullanarak milliyetçileri durdurmalarını istedi... Başbakan (Sadrazam) ve İçişleri Bakanı (Dâhiliye Nazırı) durumun kötüüğünü kabul ediyorlar ve asileri

Mustafa Kemal Ataturk önderliğinde gerçekleşen Kurtuluş Savaşı, dünyanın şahit olduğu bir kahramanlık destanıdır.

*bastırmak için müttefiklerden izin istiyorlar... Başbakan (Sadrazam) Ferit Paşa Hükümeti, milliyetçilere karşı savaş ilan etti ve milliyetçilerle konuşulamayacağına karar verdi... İngiltere, Türk'lere karşı olan savaşta başrolü oynadığı halde bugün Türk gazetelerinde ve hatta milliyetçi gazetelerde bile İngiltere iyi bir yerde.*¹⁸⁵

Amerikan Radyosu konuşması: "...Mustafa Kemal bana dedi ki: 'Bizim hükümetimiz, yabancı hile ve müdahaleleriyle zayıflatılmıştır. Milliyetçilerin, İngiliz ve Fransızlardan yardım aldığı yalandır. İngiliz sermayesi Türkiye'yi mahvediyor. Biz İngiltere'deki eski Türk Dostları Cemiyeti Başkanı Adil Bey'in 200 bin Sterlin, Konya Valisi'nin 150 bin Sterlin ve belki de Ankara Valisi'nin bu miktar para aldığı biliyoruz.'¹⁸⁶

Mr. Ryan'ın raporu: "... (Türkiye'deki) Milli kuvvetler gittikçe geliştiği için, silahların bırakılmasına rağmen 40 bin kişilik bir hükümet kuvvetinin, milliyetçilere karşı kullanılması istendi." Başbakan (Sadrazam) bu isteği derhal kabul etti.¹⁸⁷

Villa Belle'deki toplantı: "... Lloyd George, 'Mustafa Kemal'in başarısı Araplara da sıçrayabilir; bu nedenle mutlaka ezilmesi gereklidir... Yunanların çarşıma yeteneğini büyütüp, Türklerinkini de küçültüp."

Villa Franeuse'deki toplantı: "...İstanbul Hükümeti, yalnız bizim için değil, bütün dünya için tehlikeli olan Türk milli hareketini bastırmakta bize yardımçı olabilir... Savaşın iki yıl uzamasına sebep olan Türk'lere hiçbir şekilde merhamet edemeyiz... Mr. Venizelos, 'İmkâni olsa Türk'lere silahtan başka bir yol kullanabiliriz, fakat Türkler silahtan başka bir şeyleden anlamazlar.' demiştir."¹⁸⁹

Amiral F. de Robeck: "...Anadolu'daki bütün hareketler Mustafa Kemal Paşa tarafından düzenlenen milli hareketin parçaları olarak düzenlenmektedir... Damat Ferit, milliyetçi harekete karşı asker göndermek istiyor... Aldığımız kararlara saygı göstermeyen tek halk Türk halkıdır."¹⁹⁰

Amiral F. de Robeck: "...Türkler Yunan idaresi altına girmezler, özellikle Yunanların İzmir'de yaptığı kepazelikten sonra... İngiliz subayları ve bizim adamlarımız Türkleri öldürmek için, Yunanlarla iş birliği yapıyorlar... Türkler müthiş savaşçıdır, cephaneleri azdır ve hiç ulaştırma araçları yoktur... Türklerle yapılacak sülh anlaşmasında Kurdistan'da Türklerin hiçbir hakları kalmayacaktır. Kurdistan'da durumdan emin olmalıyız, Kürtler bile ne istediklerini bilmiyor... Erzurum, Türklerin en kuvvetli kalelerinden biridir, çok büyük bir Türk toprağının Ermenilere verilmesine göz yummazlar... İngiliz İmparatorluğu, bir zamanlar Türk İmparatorluğu'nun olan bütün bölgeleri elde etmiştir."¹⁹¹

Kurtuluş Savaşı
kahramanlarımız
cephede namaz
kılıp dua ederken.
Allah, bu imanlı
orduya büyük bir
zafer vermiştir.

Amiral F. de Robeck: "... Anadolu hareketinin nedeni, Yunan işgali ve yaptığı dehşet verici eylemlerdir. Ayrıca büyük Ermenistan ve Pontus devletlerinin kurulması bu hareketin sebebidir."¹⁹²

Amiral F. de Robeck: "...Başbakandan (Sadrazam) Mustafa Kemal'i kötüleyen ve onları hükümetin emrine karşı gelen asiler olduklarını bildiren ve halkın hükümete bağlı olması gerektiğini anlatan bir yazı aldık."¹⁹³

Amiral F. de Robeck: "... Damat Ferit (Sadrazam) şahsi emniyetinden, Sultan'ın emniyetinden ve kendi adamlarının emniyetinden korkmaktadır. Eğer milliyetçiler Türkiye'de idareyi ele geçirirlerse, kendisinin ve Sultan'ın hayatının himayemiz altında olduğunu söylemeye izin verir misiniz? Ferit 'Sultan'a etki eden tek insan olduğunu ve İngiliz dostluğunu kendisinin yarattığını' söylüyor. Damat Ferit'in istifası halinde onun ve Sultan'ın yurt dışına şerefli bir şekilde çıkışını sağlamalıyız... Sultan, tahtını terk ederse, ona Türkiye'den çıkması için gereken her türlü yardım yaparım."¹⁹⁴

H. Rumbolt: "... İzmir'den gelen askeri raporlar iyi değil. Yunanlar bile askeri disiplinleri olmadığını itiraf ediyorlar. 3. birlliğin komutanı Kondylis Salihli'den kömür vagonlarının altına saklanarak kaçmış, öyle görünüyor ki Yunanlar tek başlarına bu işi yürütemeyecekler."¹⁹⁵

İngiliz Derin Devletinin Kürdistan Planı

İngiliz derin devletinin Türk topraklarını parçalayarak bir Kürdistan oluşturma planı, İngiliz gizli belgelerinde şu şekilde geçmektedir:

Amiral A. Calthorpe: "...Binbaşı Noel, Kürt şefleri ile görüş birliğine varırsa bundan faydalara sağlayacağını söylüyor. Kürt şeflerinden İstanbul'da (Seyit) Abdülkadir ve Bedir Han daha az önemli kimselerdir. Bunlar şüphe uyenirmamak için Noel'den ayrı olarak Kürt bölgelerine gidecekler,... Kürtlər hənüz Mustafa Kemal'e karşı ayaklanmadı ama Noel bunu sağlayacağından emin."¹⁹⁶

Mr. Hohler: "...Benim problemim KÜRTLER. Noel, Bağdat'tan buraya geldi... Kürtlerin peygamberi olmak istiyor... Korkarım ki Noel, bir Kürt Lawrence'i olabilir. Mezopotamya şimdi bizim olacağına göre, ona bir KÜRT DEVLETİ kurdurup kuzey dağlarını böylece koruyabiliriz. (Seyit)

Abdülkadir ve onun gibilerle konuştum. Onlara etki edebilmek için 'biz de Türkler hile yapıyoruz' diye belki beş defa tekrarlamak mecburiyetinde kaldım. Ancak, Kürtlere fazla güvenilmez. Majestenin Hükümeti'nin amacı Türkleri azami derecede zayıflatmak olduğuna göre Kürtlere bu şekilde harekete getirmek fena bir plan değil."¹⁹⁷

Amiral Webb: "... Amerika; Trabzon ve Erzurum'u içine alan bir ERME-NİSTAN'ı himaye edecek. Geri kalan dört ili de, bir KÜRT DEVLETİ olarak İngilizlerin himayesine bırakıyor... Başkan Wilson, Türklerin, Kürtlere ya da diğer Müslümanların Ermenileri korumalarını, aksi halde Türk İmparatorluğu'nun ortadan kaldırılacağını ve kendilerine çok kötü sulu şartlarının zorla kabul ettirileceğini söylüyor. Başbakan bundan çok etkilendi..."¹⁹⁸

İngiliz derin devleti, Türk topraklarına daima göz dikmiş ve özellikle Güneydoğu Anadolu'yı elimizden almak amacıyla tarih boyunca sinsi entrikalar yürütmüştür. Kurtuluş Mücadelesi vermiş böyle bir milleti tanıymamıştır. Stalinist Kürdistan planına asla iznimiz yoktur.

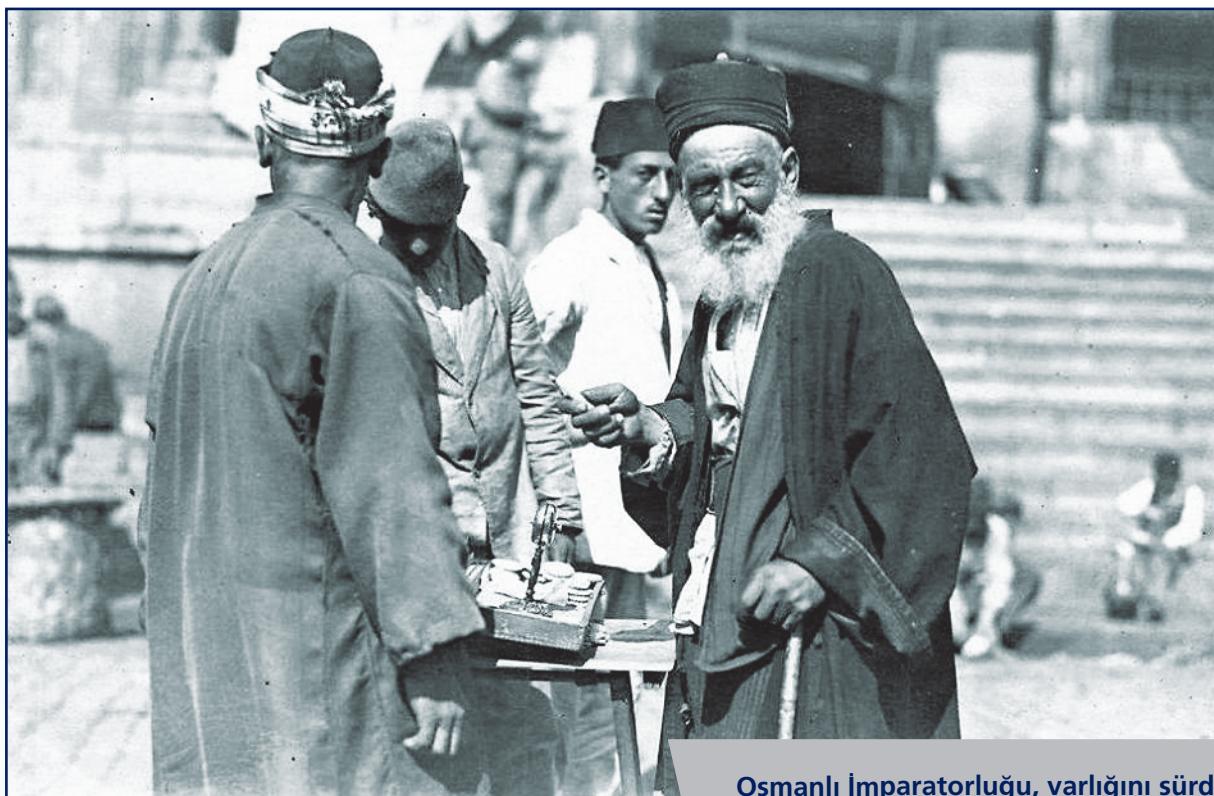
Mr. Hohler: "...KÜRTLERİN ve ERMENİLERİN durumu beni hiç ilgilendirmez. Kürt sorununa verdığımız önem Mezopotamya bakımındandır. Diğer taraftan Wilson beni korkutuyor, ajanları devamlı hatalar yapıyor. Noel'e gelince, fanatiğin biri. ERMENİSTAN'ın ve KÜRDİSTAN'IN SINIRLARI-NIN KESİN OLMADIĞI konusunda sizinle aynı fikirdeyim... KÜRT SORU-NU, Mezopotamya'da tatminkâr bir sınır oluşturmak içindir..."¹⁹⁹

Amiral F. de Robek: "... Mr. Hohler Kürt meselesi hakkında Kürt başkan Şeyh Sait Abdülkadir Paşa'yla görüştü. Kürtler, bütün ümitlerini İngiliz Hükümeti'ne bağlamış durumdalar. Bu ara Mustafa Kemal gittikçe tehlike-li olmaya başlıyor. Kuvvetler, Kürtleri Mustafa Kemal'e karşı kullanmak için her türlü parayı ödemeye hazırlıdırlar."²⁰⁰

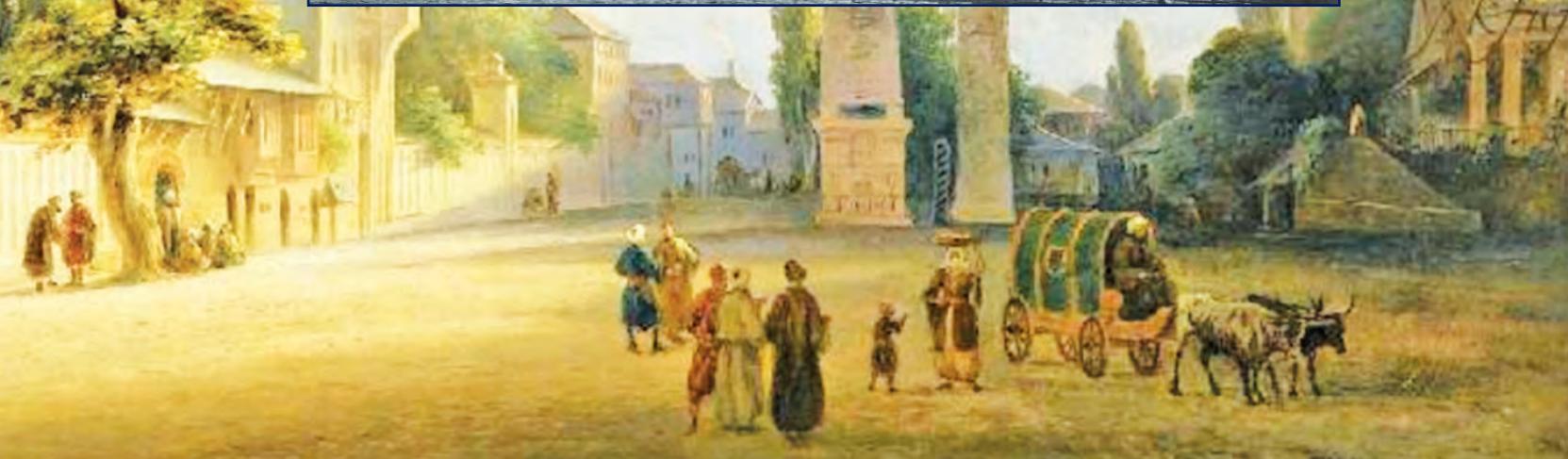
Toplantı notları: "...Kürt kabileleri, İngiliz ve Fransız hâkimiyetine konacak, KÜRDİSTAN'da hiçbir şekilde TÜRK BIRAKILMAYACAK. Bir tek KÜRT DEVLETİ mi, yoksa birçok küçük KÜRT DEVLETİ mi kurulacağı düşünülecek. Ermenilere, Amerikalılar kanalı ile SILAH sağlanacak... İstanbul'da gizli bir örgüt kuruldu. Milliyetçileri vatan haini ilan ediyor..."²⁰¹

Amiral F. de Robeck: "... Kurdistan Türkiye'den tamamen ayrılip özerk olmalıdır. Ermenilerle Kürtlerin çıkarlarını bağıdaştırabiliriz. İstanbul'daki Kürt Kulübü başkanı Seyit Abdülkadir ve Paris'teki Kürt delegesi Şerif Paşa emrinizdedir."²⁰²

Amiral F. de Robeck: "... Damat Ferit bana geldi, 'Sulh anlaşmasına göre Kürtler ayrı bir devlet olacaklardır, Kürt liderleri Mustafa Kemal'i sevmez... Siz Mustafa Kemal'den nefret ediyorsunuz çünkü o, sizin yaptığınız anlaşmayı kabul etmiyor. O halde Kürtleri Mustafa Kemal'e karşı birlikte kullanımlım' dedi."²⁰³

Osmalı İmparatorluğu, varlığını sürdürdüğü 600 yıl boyunca Türk-Kürt-Çerkez-Arap gibi farklı etnik gruplara ev sahipliği yapmıştır. Bu topluluklar, yüzlerce yıl barış içinde birlikte yaşamışlardır.

IV. BÖLÜM

İngiliz Derin Devletinin Güdümündeki Ermeni Meselesi

150 Yıllık Yıpratma Projesi

Dünya Savaşı'ndan bu yana gündemde olan Ermeni meselesini değerlendirirken öncelikle akılda tutulması gereken husus, istenmeyen tüm olayların milyonlarca insanın hayatını kaybettiği bir dünya savaşının süregeldiği bir dönemde yaşandığı, her iki tarafın da karşılıklı büyük acılar çektiğidir. Türkiye konuyla ilgili olarak tarihi kayıtları açmayı ve tarafsız, uluslararası bir heyet tarafından öne sürülen iddiaların tarihi belgeler üzerinden doğru olup olmadığını tespit edilmesi talebindedir. Elbette tarihi belgeler gerçeklerin ortaya çıkması, asılsız iddiaların devre dışı kalması ve haksızlıkların giderilmesi açısından önemlidir. Ancak hepsinden önemlisi, tarihte yaşananları bir kenara bırakıp, dostluk ve kardeşliği inşa edebilmektir. Kuşkusuz Ermenilerin de Türklerin de bu savaş sırasında büyük kayıpları olmuştur, ancak doğru olan kin ve öfke ile yüzyıl öncesinin hesabını tutmak değil, bugünün yeni nesilleriyle herkesin mutluluğunu sağlayacak bir sevgi birliği oluşturabilmektir.

Ermeniler; dürüst, akıllı ve değerli bir millettir. Bizim milletimizdirler. Tarihte, her dönemde milletimizin en değerli parçalarından biri, bizden biri olmuşlardır. Güvenilir, sanatçı, aydın ve yetenekli kişilikleriyle ön plana çıkmışlardır. Şu bir gerçektir ki, İngiliz derin devleti, bu güzel milleti bizden ayırmaya ve uzaklaştırmaya geçmişte çok çaba göstermiştir. Bu çabalar şu anda da devam etmektedir. Söz konusu derin güç, tarih boyunca Ermeni meselesini daima koz olarak kullanıp gerçek amacına ulaşmaya çalışmıştır. Ermeni meselesinin tarihini incelerken bu gerçeklerin dikkate alınması önem teşkil etmektedir.

Geçmişe dair Osmanlı'daki Ermeni meselesini gündeme getirmemiz, bu meselenin büyük oranda İngiliz derin devleti tarafından kıskırılmış, planlanmış ve yürütülmüş bir konu olmasından kaynaklanmaktadır. Dönemin İngiltere'sinde gelişen ve dünyaya yayılan "radikal milliyetçiliğin ve ırklar arası çatışmanın ilerleme getireceği" yanılıqları, Ortadoğu'da bir çok halk arasında olduğu gibi, Anadolu halkları arasında da derin sorunlar yaşanmasına sebep olmuştur. Özellikle petrolün bulunmasıyla bölgenin jeostratejik ve geopolitik önemini artması, İngiliz derin devletinin Ermeniler, Süryaniler, Kürtler, Araplar, Türkler ve diğer bölge halkları üzerindeki oyunlarını hızlandırmışına sebep olmuştur. Ermeni kardeşlerimizle aramızı açan sayısız oyun da, İngiliz derin devleti tarafından geliştirilmiş ve uygulanmıştır. Bu konunun çok iyi bilinmesi ve aşağıda belirteceğimiz delillerin bu nedenle çok iyi değerlendirilmesi gerekmektedir.

Millet-i Sadıka

Anadolu Ermenilerinin Müslümanlarla tanışması 4 Halife döneminde başlamıştır. 640 yılında ilk defa Kafkasya'ya gelen Müslümanlar, 653 yılında Hz. Osman döneminde bölgede tam bir hakimiyet sağlamıştır. Dönemin Suriye Valisi, ilerleyen süreçte ise Emevi Devleti'nin ilk kurucusu olacak olan Muaviye, bölgede Müslümanlaştırma ya da Araplaştırma politikaları gütmemiş ve yerel Nakharar sülalelerine geniş özerklikler tanımıştir.

Sultan Alparslan, 1071 Malazgirt Meydan Muharebesi'nde Bizans ordusunu yenerek Anadolu'nun kapılarını Türkler'e açmıştır. Bu tarihten sonra Anadolu Ermeni halkları da Türklerle birlikte yaşamaya başlamışlardır. Sel-

çukluların yıkılmasından sonra Osmanlı Beyliği Anadolu birliğini tekrar kurana kadar Ermeni Kilisesi, Türk, İran ve Moğol yönetimi altında kalmıştır.

Fatih Sultan Mehmet'in 1453 yılında İstanbul'u fethetmesiyle başlayan dönemde, Ermeniler için adeta bir altın çağ olmuştur. Fatih, kendi isteğiyle Ermenilerin Bursa'daki ruhani reisi Hovakim'i İstanbul'a getirtmiş ve 1461'de Rum Patrikliğinin yanında bir de Ermeni Patrikliği kurdurmuştur. Patrik, Padişah'ın fermanıyla Ermeni cemaatinin lideri ilan edilmiş ve Ermeniler tamamen onun yönetimine bırakılmıştır. Bu dönemden sonra çeşitli ülkelerden İstanbul'a büyük bir Ermeni göçü yaşanmış ve İstanbul'da güçlü bir Ermeni topluluğu oluşmuştur. Yavuz Sultan Selim'in ve Kanuni Sultan Süleyman'ın Doğu Anadolu ve Güney Kafkasya'daki fetihleriyle birlikte, buradaki Ermeniler de İstanbul'daki cemaatin bünyesine dahil olmuş ve İstanbul Patrikliğine bağlanmışlardır. Osmanlı yönetimi boyunca Ermeniler, dinsel, siyasal, ekonomik ve kültürel açıdan çok büyük bir özgürlük yaşamışlardır.

(Solda) Osmanlı döneminde varlıklı bir Ermeni bayan
(Altta) İstanbul'da Ermeni futbol takımı

Ermeniler ve Türkler, Osmanlı topraklarında daima birlik ve dostluk içinde yaşamışlardır. Bu vatanın kardeş iki milletidirler.

Ermeniler Osmanlı topraklarında Millet-i Sadika (Sadık Millet) sıfatıyla, Müslüman bir ülkenin gayr-i Muslim, dost ve güvenilir vatandaşları sıfatıyla yaşamışlardır. Osmanlı'nın değerli ve vazgeçilmez bir parçası olarak varlıklarını sürdürmüştürlerdir. Her Osmanlı vatandaşı gibi Osmanlı Devleti içinde her türlü hak ve hürriyete sahip olmuş, dinlerini diledikleri gibi yaşamış, diledikleri gibi ticaret, zanaat yapmış ve ibadetlerini istedikleri gibi yerine getirmişlerdir. Bu, Kuran'ın gösterdiği yoldur.

Şüphesiz, Kitap Ehlinden, Allah'a; size indirilene ve kendilerine indirilene -Allah'a derin saygı gösterenler olarak- inananlar vardır. Onlar Allah'ın ayetlerine karşılık olarak az bir değeri satın almazlar. İşte bunların Rable ri Katında ecirleri vardır. Şüphesiz Allah, hesabı çok çabuk görendir. (Al-i İmran Suresi, 199)

Türkiye Ermenilerinin 84. Patriği II. Mesrob'un konuşması

Türkiye Ermenilerinin 84. Patriği II. Mesrob, 22 Mayıs 1999'da, Hilton Oteli'nde yapılan bir resepsiyonda duygularını şu şekilde ifade etmiştir:

...Fatih Sultan Mehmet'in, İstanbul'u fethinden sekiz yıl sonra, 1461'de Batı Anadolu'daki Ermeni Episkoposluğunu çıkardığı bir ferمانla İstanbul Patrikliğine dönüştürmesi, Fatih'in ve Osmanlı Sultanlarının gelecek vizyonu ve diğer dinlere gösterdiği hoşgörünün çok açık bir örneğidir. Tarihte bir dine mensup bir hükümdarın başka bir dinin üyeleri için ruhani riyaset makamı tesis etmesi, ne Fatih'ten önce ne de sonra görüldü... Yeni bir bin yıla girerken dünyada yaşanan gerginlikleri, özellikle yakın çevremizdeki savaş ortamını göz önünde bulunduracak olursak, 538 yıl önce gerçekleşen bu olayın değerini, dinler ve kültürler arası hoşgörünün önemini, sanıyorum daha iyi kavrayabiliriz...

Urfalı Mateos'un yazdıklarısı

Ünlü Ermeni tarihçisi ve aynı zamanda Urfalı olan Mateos, Selçukluların Ermenilere karşı tavrını, "Melikşah'ın kalbi Hıristiyanlara karşı şefkat ve iyi-likle doluydu. İsa'nın evlatlarına çok iyi davrandı. Ermeni halkına refah, barış ve mutluluk getirdi" sözleriyle ifade eder. Mateos, Sultan Kılıçaslan'ın ölümünden sonra ise şunları yazmıştır:

Kılıçaslan'ın ölümü Hıristiyanları yasa boğmuştur. Zira bu Sultan, yüksek karakterli ve hayırsever bir insandı.¹

Söz konusu örnekler, tarihin ilk dönemlerinden beri Türklerle birlikte yaşayan Ermenilerin yaşadıkları huzur dolu ortamı sergiler niteliktedir.

1. "Urfalı Mateos Vekayinamesi", *Kronik* No 129, s.146

"Ermeni Toprakları" Üzerinden Yapılan Propaganda

Bugün İngiliz derin devletinin öne sürdüğü sözde "soykırım" senaryosunun temeli, Doğu Anadolu topraklarının Ermeni anayurdu olduğu iddiasına dayanmaktadır. Şunu ifade etmek gerekir ki, bugünkü sınırları içinde Ermeni Devleti, Türkiye'nin dost bir komşusu; Ermeni Devleti'nin vatandaşları ise Türk milletinin bin yıllık kardeşleridir. Türk milleti, tüm komşu devletlere olduğu gibi Ermenistan'ın da varlığına, sınırlarına, uluslararası haklarına saygı duymaktadır. Hepsinden öte Ermenistan Devleti'nin daim ve güçlü olması temennisini korumaktadır. Ancak bir kısım kesimlerin iddia ettiği şekilde, Türkiye'nin Doğu Anadolu bölgesinin sadece Ermenilere ait olduğu düşüncesi tarihi gerçeklerle çelişmektedir.

İngiliz derin devleti tarafından geliştirilmiş bu senaryoya göre Türkler; Selçuklular ve Osmanlılar döneminden itibaren Ermeni topraklarını işgal etmiş ve hatta onlara zulmetmişlerdir. Hatta bu anlatımlara göre bu sözde zulüm hala devam etmektedir. Ancak Türk-Ermeni ortak tarihi incelendiğinde, bu iddiaların tamamen asılsız olduğu görülmektedir. Üstelik Ermeni halkının da, I. Dünya Savaşı'na -yani İngiliz derin devleti kara propagandalarına başlayana- kadar bu yönde bir iddiası olmamıştır.

Öncelikle, Doğu Anadolu topraklarının Ermeni anayurdu olduğu iddiası, tarihi gerçekleri yansıtmamaktadır. Ermenilerin bir zamanlar toplu olarak oturdukları bölgeler, M.Ö. 521'den 344'e kadar Pers vilayeti, 344'den 215'e kadar Makedonya İmparatorluğu'nun bir parçası, daha sonra sırasıyla Selefilere bağlı bir vilayet, Roma İmparatorluğu ile Partlar arasında sık sık el değiştiren bir bölge, Sasani vilayeti, daha sonra da bir Bizans vilayeti olmuştur. Bu toprakların 7. yüzyıl sonlarından itibaren hakimi ise Emeviler'dir. Onlardan sonra 10. yüzyıl sonlarına kadar Abbasilerin elinde kalmış, 10. yüzyılın sonlarına doğru Anadolu'nun tamamına Bizans İmparatorluğu yeniden hakim olmuştur. 10. yüzyıldan itibaren de bölgeye Türkler gelmişlerdir. Ermeniler çok eski tarihlerden beri bölgede varlığı devam eden, medeni ve kadim bir millettir. Ancak tarih boyunca çeşitli devletlerin egenelliğinde yaşamış, kurdukları devletler de dönemlerinin büyük devletleri arasında tampon bölge işlevi görmüş ve sık sık müdaahalelere maruz kalmış-

tır. Ermeniler elbette ki Doğu Anadolu'da varlıklarını sürdürerek ve kendi vatanları olarak o bölgede yaşamaya devam edeceklerdir. Fakat söz konusu tarihi bilgilerden yola çıkarak, Doğu Anadolu'nun, başka milletlerin yer almazı, müstakil bir Ermeni anayurdu olduğu iddiası gerçeklerle örtüşmektedir.

ADNAN OKTAR DİYOR Kİ

Adnan Oktar: Ermenilerle yeniden bu kardeşlik ortamını tesis edelim, Ermenistan'la sınırı açalım, bağırmızıza basalım. Onlar Osmanlı döneminde bizim kardeşlerimizdi, canlarımızdı. Yine aynı; değişen bir şey yok. Millet-i Sadika'dır, temiz ve munis insanlardır. Ayıptır, gınahtır. Aramızı açmalarına da müsaade etmeyiz. (Sn. Adnan Oktar'in 18 Aralık 2011 tarihli A9 TV röportajından)

Adnan Oktar: Vize konusunda bir anlaşma var. Arkasından pasaporta da gerek kalmayacak. Ermenistan ile de son görüşmeler yapılıyor. Ama Ermenistan'la görüşürken bunları mahcup edecek tarzda bir harekete gerek yok. Bunlar hakikaten şefkat isteyen insanlar, sevgi isteyen insanlar, yani eski dönemin yeniden gelmesini isteyen insanlar. Millet-i Sadika'dır Ermeniler. Biz askerlerimizi, Mehmetçiğimizi, zamanında biz Ermeni paşalara da teslim ediyorduk ve Ermenilere devletin kilit noktalarında görev veriyorduk. Şefkatle yaklaşılması lazım. Kemik karşılaşmaları ve kemik sayısı tespitleri, bunlar son derece tehlikelidir, zaten bunu söylemekten sonra bir daha bu gündeme gelmedi. Çok şükür bu iyi bir gelişme. Sadece sevginin gündeme tutulması lazım. Ben, "Dağlık Karabağ'dan çekilecekler" dedim, nitekim çekiliyorlar... Bu, Türkiye ile Azerbaycan arasındaki bağı sağlayacak. Mesela Cumhurbaşkanımız Ermenistan'a gittiğinde, Ermeni anıtının da o gün ışığını söndürmüştelerdi. Demek ki bunu düşünüyorum, biliyorlar. Gereğini yapacaklardır. Sadece istedikleri samimi sevgi ve şefkattir. Sert ve töhmet altında bırakacak açıklamalardan şiddetle kaçınmak lazım. Ben böyle bir üslubu gördüğümde şahsen utanıyorum. Bir avuç, küçük bir ülke içerisinde sıkışmış durumalar. Tabi ki onları da oradan kurtaracağız. Allah'ın izni ile İsrail'e kadar bizim sevgi bağımız. Çin'in içine kadar, Azerbaycan'ı, Türkistan'ı, Kazakistan'ı, Libya'yı, Fas'ı, Tunus'u, Cezayir'i hepsini içine alacak.

(Sn. Adnan Oktar'in 17 Eylül 2009 tarihli basın toplantısından)

Bu husus Ermeni tarihçi Kevork Aslan'ın şu sözleriyle de doğrulanmaktadır:

*Ermeniler derebeylikler halinde yaşamışlardır. Birbirlerine vatan hisleriyle bağlı değildirler. Aralarında siyasi bağlar yoktur. Yalnızca yaşadıkları derebeyliklere bağlıdır. Vatanseverlikleri de bu nedenle bölgeseldir. Birbirileştile bağlarını siyasi ilişkiler değil, dilleri ve dinleri oluşturur.*²⁰⁴

İngiliz Derin Devletinin Bazı Ermenileri Yönlendirmeye Başlaması

19. yüzyılın ikinci yarısından itibaren İngiliz derin devletinin Doğu politikası incelendiğinde göze çarpacak en önemli husus, İngiltere'nin yerel halklarla birebir kurduğu diyaloglar olacaktır. Kuşkusuz bu diyalogların amacı söz konusu halklara yardımcı olmak değil, onları İngiliz siyaseti doğrultusunda yönlendirmenin yollarını bulabilmek ve bu yolları en "etkili" şekilde kullanabilmektedir. Bu amaçla İngiliz derin devlet mensuplarının bir kısmı halk arasında ayrılcı düşünceleri geliştirip beslerken bir kısmı da halkın onde gelenlerini merkezi yönetime karşı kıskırtmışlardır. İngiliz derin devletinin bölgeye gönderdiği sayısız ajanın ilgi alanındaki halklardan biri de Anadolu'nun kadim topluluklarından sayılan Ermeniler olmuştur.

13 Temmuz 1878 tarihinde imzalanan Berlin Antlaşması ile Osmanlı; Rumeli'de ve Ermenilerin oturduğu bölgelerde, İngilizlerin baskısıyla çeşitli ıslahatları hayata geçirmek mecburiyetinde kalmıştır. Görünürde bölge insanlarına özgürlükler ve haklar tanıyacak olan bu ıslahatlar İngiliz derin devletinin, Ortodoks Hristiyan bir topluluk olan Ermeniler üzerinde hakimiyet elde etmesinin başlangıcı olmuştur. Ne var ki, mezhepleri farklı olan Ortodoks Ermenileri, Protestan mezhebine bağlı İngilizlerin safina çekmek hiç de kolay olmamıştır. Bu dönüşüm, ancak yıllar süren ve İngiliz ajanlarının kullandığı, mezhepsel misyonerlik çalışmaları ve Batı basınında yürütülen yoğun propaganda sonrasında sağlanabilmiştir.

29 Kasım 1879'da Londra'ya bir rapor gönderen İngiltere'nin Van Konsolos Yardımcısı Emilius Clayton, raporunda, Ermeni Devleti'nin ya hiç kurulmamasını ya da kurulacaksız Rusya'ya yem olmayacak şekilde kurul-

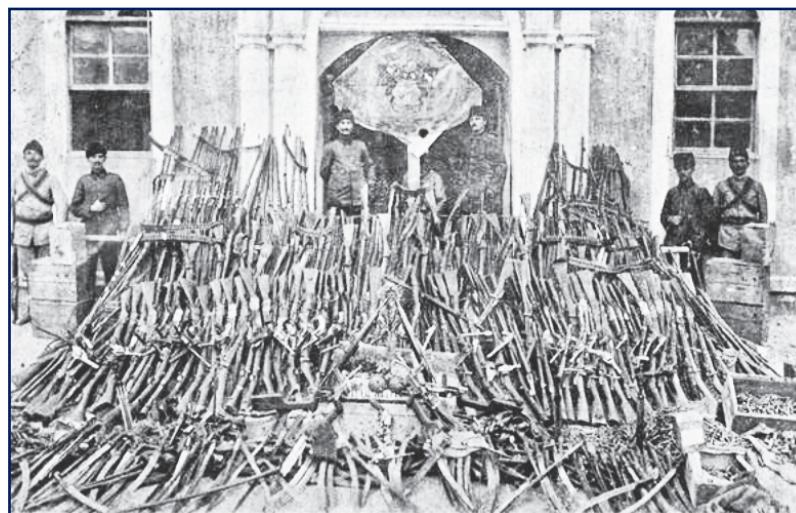
**19. yüzyılda
Osmanlı'da
Müslüman bir
din adamı, Kıb-
ris ve Ermeni
Patriğiyle bir-
likte. Bu birligi
bozmaya çalış-
an İngiliz
derin devleti
olmuştur.**

masını istemişti. Konsolos Yardımcısı, Osmanlı Devleti'nin yıkılacağı inancındaydı. Öyleyse reformlar, İngiliz himayesi altında bir Ermeni Devleti'nin kurulmasına doğru yönlendirilmeliydi. İngiliz Konsolosun düşüncesine göre bu şöyledir olacaktı: "Once Ermeniler, İngiliz veya Avrupa protektorası (himayesi) altında serpilecek, güçlenecek ve siyasal bakımdan hazırlanacaklardı. Sonra, dışarıdan Doğu Anadolu'ya Ermeni nüfusu getirilecekti. Böylece bölge de Ermeni nüfusu artırılacaktı. Ama ne kadar artarsa artsın yine azınlıkta kalacaklardır. Bunun için ikinci adım olarak, Türk nüfusu Doğu Anadolu'dan peyderpey uzaklaştırılacaktı. Geriye Kürtler ve Süryaniler kalacaktı. Süryaniler, Ermenilerle mezhep ayrılıklarını bir yana bırakıp kaynaşacaklardır. Kürtler ise, 'silah zoruyla hizaya getirilecek', Ermenilerle birlikte yaşamaya zorlanacaklardır. Bütün bunlar, Osmanlı yönetimi altında, reformların uygulanması olarak yapılacaktı. Zamanı gelip Osmanlı Devleti çökünce de Ermenilere ayrı bir devlet kurulacaktır. Ama bu içgerti devlet, kendi kendine yaşayamayaacağı için, bunun üzerinde 'güçlü bir İngiliz himayesi' kurulacaktır."²⁰⁵

Plan, belirlendiği gibi işliyordu. Osmanlı Devleti'nin Hıristiyanlara yönelik iyileştirme taahhüdünü takip etme adı altında İngiltere, Osmanlı vilayetlerine konsoloslar gönderdi. Rütbeli askerlerden oluşan bu konsoloslar, gözlem görevlerinin tamamen dışına çıkarak, bölgede istihbarat çalışmaları yaptılar; bir kısım Ermeni vatandaşımızı örgütleyip silahlandırdılar ve ardından onları açıkça isyana teşvik ettiler.

Ancak geldikleri ilk dönemde İngiliz konsolosları ile Ermeni topluluğu arasında ciddi bir iletişim ve güven sorunu vardı. Bu, farklı mezheplere mensup olmalarından kaynaklanıyordu. Bu nedenle, söz konusu konsoloslardan/ajanların, Ermenileri kendi yanlarına çekebilmeleri için, öncelikle Ermenilerin, misyoner çalışmalarıyla mezheplerini değiştirmelerini sağlamaları ve onları Protestan yapmaları gerekiydi. Bunun için özellikle bazı Amerikalı misyonerler aracılığıyla Mardin merkezli olarak bölgede faaliyetlere başlan-

İngiliz derin devleti tarafından kışkırtılıp Osmanlı içinde isyan çıkarılan Ermeni çetelere ait silahlar.

mıştır. Bu çalışmalar başta Şark Kiliselerinin ve yerli halkın ciddi anlamda tepkisini çekmiştir. İngiliz konsoloslar ise hem söz konusu misyonerleri hem de mezhep değiştirip Protestanlığa geçenleri himaye etmiştir. Elbette kast edilen himaye, bu insanların inançlarına duydukları saygıdan değil, bölge üzerindeki stratejilerinden kaynaklanmaktadır.

Bu strateji, Osmanlı topraklarında çok daha önceden de yürütülen bir faaliyet olarak karşımıza çıkar. Dönemin Tekirdağ Kaymakamı Ahmed Hamdi'nin konuya ilgili uyarısı şöyledir:

Tekirdağ'daki Protestan milleti İngiliz Devleti himayesinde olduğunu belirtmişlerdir. Bu devletin konsolosu ise, her türlü iş ve meselelere karışmakta olup Protestanların devletinin himayesinde olduğunu söyleyerek onları kendisine tabi ettirmek düşüncesindedir. Konsolosun bu şekilde davranışması, uygunsuzluk ve şehirde karışıklığa yol açtılarından, bunun önü alınmazsa Ermeni milletinin toplu halde Protestant olarak İngiliz Devleti himayesine girecekleri anlaşılmaktadır. Konsolosun söz konusu milleti kendisine tâbi ettirmek istemesi, her yönden nizama aykırı olarak memleketi fesada uğratacağından, bu meselede ne şekilde hareket edilmesi gerekiyorsa Sadâret'ten bildirilmesine şiddetle ihtiyaç duyulmaktadır. Protestant milleti hakkında yapılacak işlemin acilen bildirilmesi arz olunur.²⁰⁶ (21 Ağustos 1858, Tekirdağ Kaymakamı, Ahmed Hamdi)

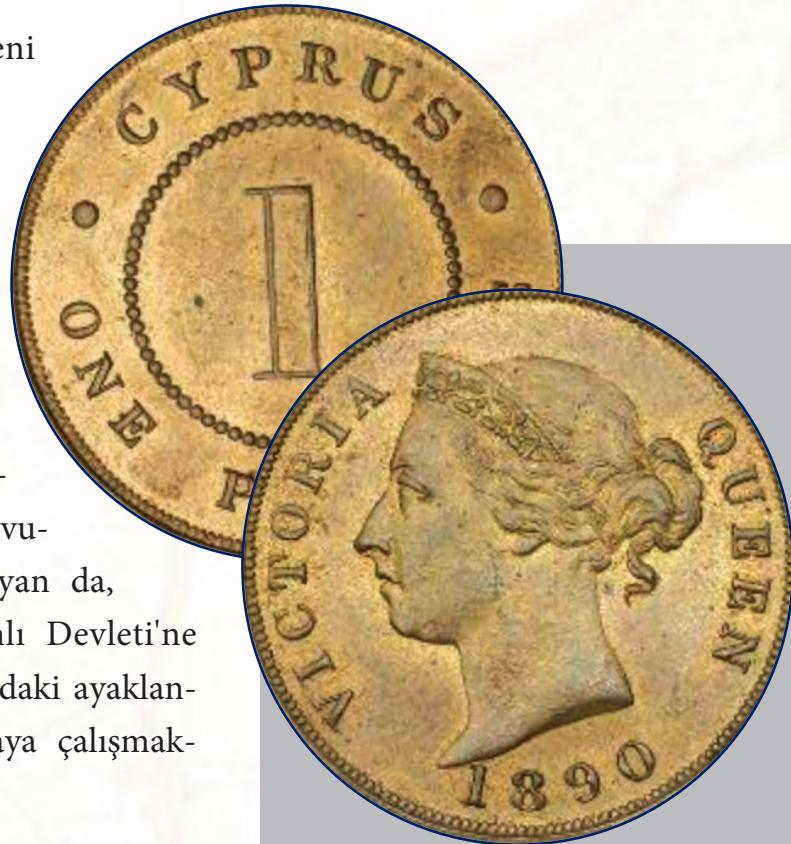
İngiliz Derin Devletinin Ermeni İsyancı Karargahı: Kıbrıs

Kıbrıs'ın yönetiminin sözde geçici olarak İngilizlere verilmesini öngören ve gizli yapılan 1878 Kıbrıs Antlaşması öncesinde Ada'da 45 bin Müslüman ve 100 bine yakın gayrimüslim yaşamaktaydı. Ermeniler, Rumlar, Museviler ve az miktarda Nasranî, bu gayrimüslim nüfusu oluşturmaktaydı. İngiliz sözde bazı misyonerler de bu Hristiyan nüfusa etki etmek amacıyla Kıbrıs'ta faaliyet yapmaktaydı. İngilizler, Ada'yı kontrollerine aldıklarında Ermeniler için bir okul açarak nüfuzlarını artırmayı amaçladılar. Bu, İngiliz derin devletinin Ermeni meselesinde Kıbrıs'ı üs olarak kullanmak için attığı ilk adım oldu. Anadolu'da barınmakta zorlanan Ermeni komitacılar Kıbrıs'a yerleştiler. Birçok ayaklanmanın planlayıcısı Taşnak ve Hınçak komitaları Kıbrıs'ta

organize oldular. Ermeni Muhibban Cemiyeti ve Ermeni Mülteciler Vakfı Komitesi, hep Kıbrıs merkezli kuruldu. Anadolu Ermenileri her geçen gün daha fazla Kıbrıs'tan sevk ve idare edilmeye başlandı. Merkezi İngiltere'de olan Hınçak komitasının Magosa'da avukatlık yapan başkanı Sivaslıyan da, Ada'daki Ermenileri Osmanlı Devleti'ne karşı kışkırtmakta ve anakaradaki ayaklanmalara katılmalarını sağlamaya çalışmaktadır.

Kıbrıs, sadece bir kısım Ermenileri kışkırtmak için kullanılan kültürel ve sosyal bir merkez değildi. Ayaklanmalara lojistik destek de büyük ölçüde yine Ada'dan sağlanıyordu. Osmanlı ile Avrupa topraklarındaki ayaklanma yanlısı Ermeniler, Kıbrıs üzerinden haberleşmekteydi. Aynı şekilde yurt dışına kaçan veya Anadolu'ya donecek kalkışma taraftarı Ermeniler de Kıbrıs üzerinden gizlice gidip gelebiliyorlardı. Halep, Diyarbakır, Bitlis, Hakkari ve Van illerinde isyana karışan Ermeniler, İskenderun ve Mersin üzerinden yelkenlilerle Ada'ya çıkıyorlar, Ada'daki İngiliz hakimiyeti sayesinde kimlik değiştirip Avrupa ve ABD'ye yolculuk ediyorlardı.

Avrupa'daki bazı Ermeniler tarafından satın alınan silahlar da, yine Kıbrıs üzerinden Ermeni komitacılara ulaştırılıyordu. Tüm bu operasyon İngiliz derin devletinin sevk, idare ve korumasında gerçekleştiriyordu. Kıbrıs adası sadece Anadolu topraklarına yakın değildi. Bugünkü Suriye ya da Lübnan sınırlarında bulunan birçok Osmanlı kenti de Ada'yı üs edinmiş bir kısım Ermenilerin tehdidi altındaydı. Osmanlı Devleti ise değil bu ulaşımı engellemek, bütün bunları gözleyebilecek altyapıya dahi sahip değildi.

1890 yılına ait, üzerinde
Kralice Viktoria'nın resmi
olan Kıbrıs parası

Kıbrıs Monogra
Ermeni Lejyonu
Kampında eğiti-
len Kayseri/To-
marzalı Ermeniler.

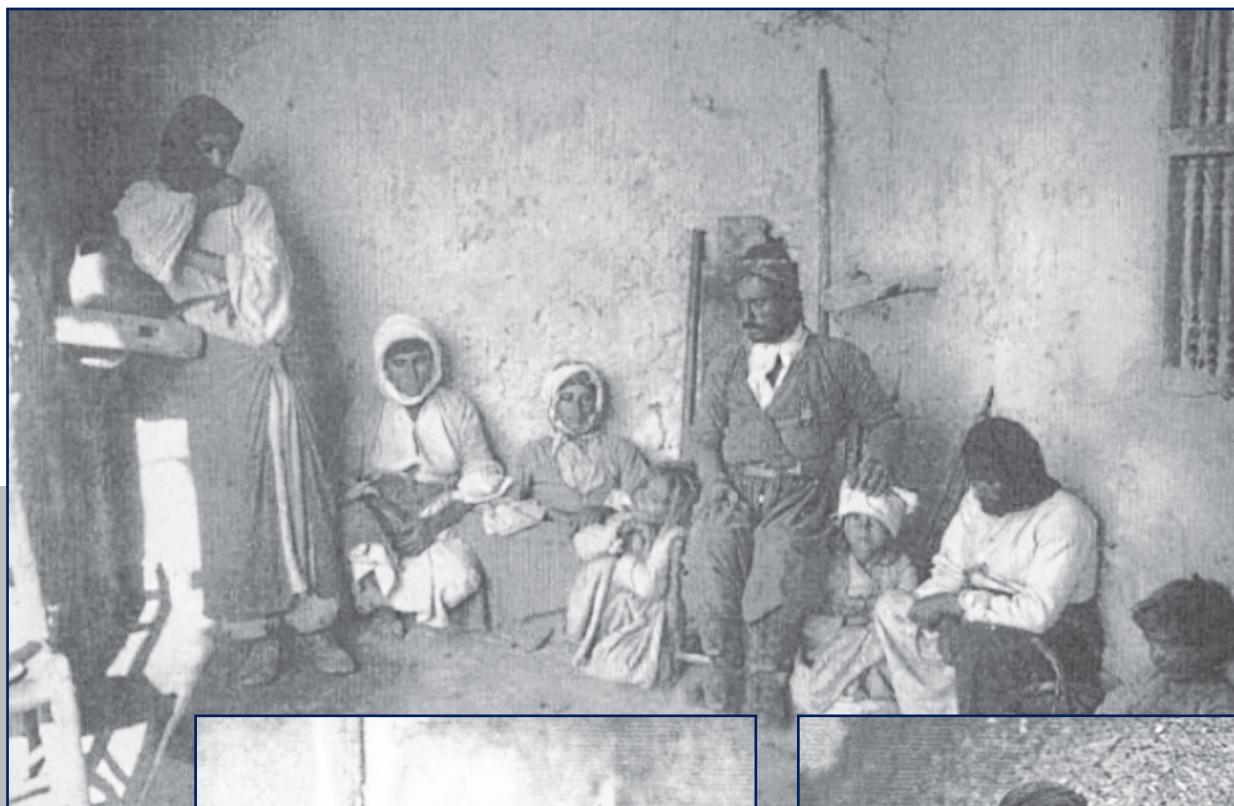
Burada bahsettiğimiz kişilerin, İngiliz derin devletinin hakimiyetinde bulunan Ermeni komitacılar olduğunu tekrar hatırlatmakta fayda vardır. İngiliz derin devletinin etkisi ile Ermeni vatandaşlarımızın bir kısmının propagandaya kanarak yanlış bir yol izlediği doğrudur. Fakat Ermeni kardeşlerimizin büyük bir çoğunluğu, o dönemde, kendi vatanları olan Osmanlı'ya sadık kalmaya devam etmiş, İngiliz derin devletinin sahte oyunlarına kalmamışlardır. Bu değerli millet, işte bu yüzden, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan sonra da huzur ve güven içinde Türkiye topraklarında yaşamaya devam etmişlerdir, hala vatanımızın bir parçasıdırular.

I. Dünya Savaşı Öncesi Yerel Ayaklanmalar

İngiliz derin devletinin Doğu Anadolu'daki çıkışları, Ermeni toplumunun belirli bir kısmının Osmanlılara karşı kullanılması stratejisi üzerine kuruluydu. Bu gerçek, şu ana kadar pek çok Batılı ve Ermeni tarihçi tarafından da dile getirilmiştir. Ancak Osmanlı yönetiminden hiçbir şikayet olmayan ve yıllardır barış içinde yaşayan halk üzerinde bu girişimler ilk başlarda etkili olmamış ve provokasyon amaçlı kurulan teşkilatların büyük bölümünü zaman içinde yok olup gitmiştir. Söz konusu teşkilatlar, Osmanlı toprakları içinde başarılı olamayınca bu kez farklı ülkelerde faaliyet göstermeye başlamışlardır.

Ermeni meselesinin bugünkü onde gelen propagandacılardan olan Louise Nalbantyan, kurulan bu komitaların amacını, "Ermeni halkın duyularını harekete geçirmek için tahrike ve teröre ihtiyaç vardı. Halk, düşmanlarına karşı kısırtılacak ve aynı düşmanın misilleme faaliyetinden yararlanıacaktı... Komite, Osmanlı Hükümeti'ni terörize etmeyi amaçlıyordu" şeklinde tanımlıyordu.²⁰⁷ Yani Anadolu'da isyanlar çıkartmak için İngiliz derin devleti tarafından kısırtılan bir kısım Ermeniler, kendilerine yöntem olarak "terörü" seçmişlerdi. Nitekim bu komitaların kurulmasını takip eden yıllarda Anadolu'nun dört bir yanında isyanlar çıkartılmıştır. İsyanlarda pek çok masum Türk, Kürt, Süryani ve Ermeni hayatını kaybetmiş ve bu isyanlar nedeniyle Anadolu topraklarında huzur sağlanamamıştır.

Ermeniler, Osmanlı yönetimi altında ağırlıklı olarak sanat ve ticaretle uğraşan özgür bir milletti. Dini özgürlükleri tamdı; kendilerine ait kiliseleri

Kıbrıs'ta
Ermeniler
(1878)

olup istedikleri gibi ibadet edebilirken, kendi din adamlarını yetiştirdikleri manastırları da bulunmaktaydı. Askere gitme zorunlulukları yoktu. Bu çerçevede Osmanlı Devleti, onlar için, yüzyıllarca huzur ve güven içinde yaşaymalarını sağlayan bir otorite olmuştu. Ancak Osmanlı'nın parçalanma süreci içinde İngiliz derin devleti tarafından onlara da bir rol biçildi. Ermenilerin bir kısmının Osmanlı'ya başkaldırarak ayrı bir devlet olmaları teşvik edilecekti. Ancak İngiliz derin devleti, Ermenilerin böyle bir niyetlerinin olmadığını çok iyi biliyordu. Yapılacak şey, onları provoke edecek yollar bulmaktı.

Doğu Anadolu'yu gezen Amerikalı gazeteci George H. Hepworth, hatırlarında Ermenilerin kendisine şunları söylediklerini aktarır:

*Ah! Biz bir zamanlar çok mutlu bir halktık. Vergimizi öderdik, büyük işlerimiz vardı; memnun ve zengindik. Ama şu Berlin Antlaşması yok mu! İngiltere'nin müdahale olmasının yok mu! Eğer, Avrupa bizim yakamızı bırakırsa hala bir geleceğe sahip olabiliriz.*²⁰⁸

İşte bu rahat ortam, Osmanlı yönetiminin zayıflığında yerini, İngiliz derin devleti önderliğinde bir isyan ve zulüm ortamına bıraktı. O güne dek ırkçı ve milliyetçi akımlardan hiçbir zaman etkilenmemiş olan Ermenilerin ırk ve din farkı, İngiliz derin devleti tarafından bir anda ön plana çıkarılı-

1800'lerde Kıbrıs'tan bir görüntü

yordu. Bu amaçla, önce Hristiyan Ermeni toplumu Müslümanlara karşı kıskırıtmalı, haksızlığa uğratıldıkları propagandası yayılarak sözde "ezilmiş toplumun" başkaldırısı sağlanmalıyordu. Çatışma ve kan dökülmesi bu sinsi planın olağan bir sonucu olmalmıştı.

Rusya'nın Van ve Bitlis Genel Konsolosu General Maywesky, özellikle İngiltere tarafından yürütülen bu cesaretlendirme ve kıskırtma sürecini şöyle aktarır:

*Türkiye Hristiyanlarının –bu sefer de Ermenilerin–, Türklerin zulüm ve baskısına maruz kaldıklarını Avrupa'ya göstermek icap ediyordu. Fikir pek doğru. Sırbistan ve Bulgaristan'da da böyle olmuştu. Ermenilerden de bu suretle istifade edeceklerdi... Propaganda şu şekli aldı: "Ancak ve ancak kan dökmek lazım ki, Ermeniler serbesti kazansınlar. Kan dökünüz, Avrupa sizi himaye eder." Mutlaka kan dökülmesi lüzumuna kani idiler. Ermeni kani dökülünce, hemen Avrupa'nın gelip Ermenistan'ı yakında ihyâ edeceğine iman etmişlerdi. Başka türlü bu derece vahşet irtikap edilemezdi. Muhtariyet idaresi emeli kuvvetli olmasaydı, Londra'nın emriyle binlerce hayat telef olur muydu?*²⁰⁹

İngiliz derin devletinin bölücü kıskırtma politikası, yıllar sonra artık açık ve net bir şekilde ifade ediliyordu. 1880'de iktidara gelen İngiliz Başbakanı Gladstone, "*Ermenilere muavenet (yardım), insaniyeti hizmettir*" diyor, Osmanlı'dan ayrılmaları hususunda ise "*Doğu'yu ilerletip aydınlığa kavuşturmak isterseniz Ermenilere istiklal veriniz*" diyerek İngiliz resmi devlet politikasını açıklıyordu. Gladstone kabinesi, Ermenileri bir araya toplayıp organize ediyor ve kuracakları yeni bağımsız devletin İngiltere himayesinde olacağını vaat ederek onları cesaretlendiriyordu.²¹⁰ Ancak dertleri ne Ermenilerin korunması ne de Doğu'nun "aydınlığa kavuşması" idi. Asıl amaç Ortadoğu'da kolay yönlendirilecek küçük parçalar oluşturmaktı.

Tarihçi yazar Süleyman Kocabaş, tarihin belgelediği bu gerçeği şu sözlerle açıklamıştır:

Doğu Anadolu'da Ermeni şiddet olayları başladı. Bölgedeki yabancı görgü tanıklarının yazdıklarına göre, Ermeni komitacıları, İngiliz konsoloslarıyla gizlice temasta idiler. Bunu, Rusya'nın Van konsolosu General Maywesky eserinde yazar. Ermeni isyanlarının en cıvılcı zamanı olan 1896'da Doğu Anadolu'yu gezen Amerikalı gazeteci George H. Hepworth da hattıralarında, İngiliz-Ermeni ilişkilerinden bahseder. Bölgede Müslümanlarla Ermeniler arasındaki kanlı olayların asıl sebebinin yurt dışından gelen Ermeni komitacıları olduğundan bahsettiğten sonra şöyle devam eder: "Arada bir Ermeni komitacılarının tecavüzlerini yenilemeleri mümkündür. Onlar, maksatlarını açıkça söylüyorlardı. Kendileri olayların gerisinde, Türklerle Ermenileri birbirlerini öldürmeye teşvik ederlerse, Avrupa'nın kuvvete başvurarak müdahale edeceğine ve ondan sonra kendilerinin Ermeni Krallığı'nı yeniden kuracaklarına inanıyorlardı... İngiltere, onları yeni çabaları için övüyor ve teşvik ediyor. İngilizler, gece karanlığı ortalığı sarınca, şehirlerin içindeki yollardan gizlice hareket ederek,

*kendilerini destekleyeceklerle söz vermeleri halinde, hükümetlerinin onların yardımına koşacağını söylüyorlardı.*²¹¹

Nitekim 1896'da söz konusu Ermeni komitaları, Liverpool'da büyük bir miting düzenlemişler, mitinge katılan Gladstone, uzun bir konuşma yaparak Ermenileri tahrik eden ifadeler kullanmıştı.²¹²

Harvard Üniversitesi Tarih bölümü kursu başkanı William L. Langer'e göre, Türkiye'de "*hunharca akitılan kanlardan, daha ziyade İngiltere sorumluydu*".²¹³

Anadolu'daki İngiliz konsoloslarının himaye ve yönetimindeki Ermeni komitaların faaliyetleri, 1895 yılı Temmuz ve Ağustos aylarında iyice yoğunlaşmıştır. 1895 yılı içerisinde çıkan bu Ermeni isyanları; 29 Eylül Divriği, 2 Ekim Trabzon, 6 Ekim Eğin, 7 Ekim Develi, 9 Ekim Akhisar, 21 Ekim Erzinç, 25 Ekim Gümüşhane, 25 Ekim Bitlis, 26 Ekim Bayburt, 27 Ekim Maraş, 29 Ekim Urfa, 30 Ekim Erzurum, 2 Kasım Diyarbakır, 2 Kasım Siverek, 4 Kasım Malatya, 7 Kasım Harput, 9 Kasım Arapgir, 15 Kasım Sivas, 15 Kasım Merzifon, 16 Kasım Antep, 18 Kasım Maraş, 22 Kasım Muş, 3 Aralık Kayseri ve 3 Aralık Yozgat isyanlarıdır.

Ermeniler, yıllarca Türklerle barış içinde yaşamışlardır.

(Üstte) Osmanlı'da sanatla ilgilenen Ermeniler

(Altta) Kayseri Talas Ermeni Anaokulu (15 Haziran 1911)

(Solda) Sanatçı yetiştiren Ermeni okulu

Sözde Misyonerlerin Ermeniler Üzerindeki Etkisi

İngiliz konsolosları, Ermeni vatandaşlarımıza Osmanlı yönetimini kötülüyor, onların haklarını koruyacak makam olarak da İngiliz devletini ve himayesini gösteriyorlardı. Bu amaçla, bir program dahilinde Ermeni köylerini ziyaret edip propaganda faaliyetlerini sürdürdüler. Adana vilayetinden Dahiliye Nezareti'ne gönderilen telgrafta konsolosların bölücü faaliyetleri hakkında şu tespitler aktarılıyordu:

İngiltere Devleti tarafından Adana Konsolos Vekili olarak atanın Yüzbaşı Cooper'in elinde bulunan fermanda kendisinin normal konsolos vekili olarak sadece İngiltere vatandaşlarının işlerine bakmak üzere tayin edildiği açıklanmakta iken, buraya geldiğinden beri mazlumların koruyucusu şeklinde görünüp mahkemelerde davalarını kaybeden ve tüccar olan hak sahiplerinin verdiği şikayet içeren dilekçe ve önerileri kabul ederek kendilerine yardım vaat etmektedir. "Bu davalara niçin böyle karar verilmiş?" şeklinde savciya sorular sormak ve şikayette bulunanlara Osmanlı Devleti'nin idaresini kötüleyip İngiltere Devleti'nin adaletini överecek kalpleri kazanmaya çalışmak türündeki davranışları tahammül sınırını aşmıştır... Şu sıralar buranın da Kıbrıs gibi İngilizlere bırakılacağı, Konsolos'un gelişinin bu yüzden olduğu, Kozan, Zeytun, Dersim ve Van'ın Ermenistan adıyla -Bulgaristan gibi- Ermeni bir valinin özerk yönetimine verileceği söylentileri halk arasında yayılmaya başladı. Bu gelişmenin Osmanlı Devleti'nin hukuk ve bağımsızlığı için ne derecede zararlı olup memleketin idare ve güvenliğini bozacağını tarafınıza söylemeye gerek yoktur. Ancak bu durum biraz daha sürecek olursa vatandaşların düşünceleri tamamen değişecek ve gelecekte vaziyet daha tehlikeli bir hal alacaktır. Bunlara karşı nasıl hareket edileceği hakkında elimde talimat olmaması dolayısıyla bir taraftan sorumluluk korkusu ve diğer yandan hükümetin şerefini koruma görevi beni kararsızlık ve sıkıntı içinde bırakmaktadır. Hareket tarzımı belirlemek için ayrıntılı emirlerinizi istirham ederim.²¹⁴ (15 Aralık 1879)

Yukarıdaki telgrafta sözü edilen faaliyetler bir süre sonra bazı Ermeniler üzerinde etki göstermeye başlamıştır. Ermeni vatandaşlarımızın büyük çoğunluğu Devlet'e sadakat gösterirken, sayıca az da olsa bir kısmı İngiliz derin devletinin etkisi altında kalmıştır. İngiliz derin devleti, Osmanlı Devleti

Osmanlı İmparatorluğu döneminde kurulan Surp Boğos Ermeni Katolik Kilisesi hala varlığını sürdürmektede ve Ermeni kardeşlerimize ev sahipliği yapmaktadır.

ti'ni yıkabilmek için Anadolu topraklarında istihbarata ihtiyaç duymuştur. İngiliz derin devleti gündemündeki Ermeni isyancılar, 1890 yılından 1922'ye kadar İngiliz istihbaratının beşinci kolu şeklinde faaliyet göstermişlerdir. Çanakkale Savaşı'nda, Adana Ermeni olaylarında ve 1915 ayaklanmalarında İngiliz istihbaratı ile Ermeni ihtilalci partileri birlikte hareket etmişlerdir. Çünkü söz konusu Ermeniler, yıllarca Osmanlı Devleti'nin içinde yaşamaları nedeniyle Anadolu'yu Türkler kadar iyi bilmektedir. Osmanlı'yla tüm cepheerde mücadele eden İngiliz derin devletinin aradığı destek, bu Ermeni komitalarından gelmiştir. İngiliz derin devletinin manipüle edebildiği Ermenileri kendi yanında devşirmesi, neredeyse 100 yıl boyunca ince işlenmiş bir planın sonucudur.

(Sağda) İzmir'de bulunan, Osmanlı döneminde inşa edilmiş bir Ermeni Kilisesi (1915)

Yüzyıllarca kardeşçe yaşadığıımız Ermeni vatandaşlarımızın bir kısmı, İngiliz derin devletinin kışkırtmasıyla Osmanlı Devleti'ne karşı başlayan isyanlara katılmışlardır. (Solda) Bir Fransız dergisinde yer alan, Osmanlı'daki Ermeni isyanlarının temsili resmi

İngiliz Basınında Yürüttülen Ermeni Propagandası

Asırlardır bir arada kardeşçe yaşayan Türkler ve Ermeniler arasında suni olarak geliştirilen Ermeni sorununda, Ermenilerin Osmanlı'ya karşıkishkırtılması ilk aşamadır. 1878 Berlin Kongresi'nde İngiltere'nin önderliğinde Ermenilerin Rusya'ya karşı sahiplenilmesi mantığı tartışılmıştır. Lord Salisbury, Ermenilerin menfaatlerinin güvence altına alınarak acilen durumlarının iyileştirilmesini teklif etmiş ve bu şart, Berlin Antlaşması'nın 61. maddesi olarak kabul edilmiştir. Sadece Ermenilerin değil tüm halkların durumlarının iyileştirilmesi, kuşkusuz her vicdan sahibi insanın kabul edeceği ve destekleyeceği bir tutumdur. Ancak İngiliz derin devletini, ne Ermenilerin ne de başka bir halkın iyiliği değil sadece kendi menfaatleri ilgilendirmektedir. Bu çerçevede, İngiltere içinde de lobi faaliyetleri yürütülmüş; Ermeni yazarlar, Osmanlı aleyhinde yazılar yazmaları ve Osmanlı karşıtı propaganda yapmaları konusunda teşvik edilmiştir.

Yine Lord Salisbury himayesindeki Agopyan adlı bir Ermeni, Londra'da *Haiasdan* isimli bir gazete çıkarmaya başlar. Henry Labouchère'in sahibi olduğu *Truth Gazetesi* gibi belli başlı gazetelerde "Ermenilerin Hristiyan kimlikleriyle Osmanlı tarafından ezildikleri" şeklinde yanlış haberler yapılmaya başlanır. Bab-ı Ali, bu aleyhte yayınların engellenmesi için yerel mahkemelere başvurur, ancak ifade özgürlüğü adı altında bu yalan haberlere devam edilir.

Avrupa'da olumsuz kamuoyu oluşturmak ve böylece Osmanlı Devleti üzerinde baskı oluşturabilmek amaçlanmaktadır. İngiltere'de Gladstone'un başına çektiği bazı politikacılar, Avam Kamarası'nda, "Hristiyanların zulme uğradıkları" şeklinde -hiçbir somut dayanağı olmayan- Osmanlı aleyhine kısırtıcı konuşmalar yapmıştır. Times Gazetesi, Hristiyanların sözde türlü cezalarla öldürülüüklerini, kilise ve diğer binalarının yağma edildiğini ve işin günden güne tehlikeli bir hal aldığı yalanlarını yarmaktadır.

Türk diplomatlardan Salih Münir Paşa, Yıldız Sarayı-ı Hümâyûnu Bas-
kitâbet Dairesi'ne yazdığı raporda durumu şöyle özetlemiştir:

Mevcut durumun tamamı göz önüne alındığında İngiltere'nin, Osmanlı Devleti çıkarlarına aykırı bazı emellerin gerçekleşmesine hararetle çalışmak-

ta olduğu sonucunu çıkarmak doğaldır. Bu takdirde gerek Gladstone partisi ve gerekse Salisbury grubuna mensup gazetelerin yaptıkları yayılara, kamuoyunu kendi kötü emellerini kolayca kabule hazırlı bir hale getirmek için tertip olunmuş yayınlar gözüyle bakmak gereklidir.²¹⁵ (Londra, 4 Eylül 1889, Salih Münim)

İngiliz derin devleti, bir kısım Ermeniler tarafından başlatılan 1894 yılındaki Sason ayaklanması kara propagandaları için kullandılar. Bir anda tüm Avrupa basını, Ermenilerin Türkler tarafından katledildiği yalanını anlatan makalelerle doldu. Bu tek yanlı, gerçeklerden uzak yayınların etki-şile birçok Avrupa şehrinde Ermeniler lehine gösteriler düzenlendi. Avrupa kamuoyu, sözde Ermenileri Türklerden kurtarmaya hazırlanıyordu. Ger-çekte ise yaşananlar, Osmanlı Devleti'nin yıkılıp Anadolu ve Ortadoğu'nun İngiliz derin devleti himayesinde bir Ermeni devletinin kurulması planının altyapısı idi.

İngiliz propaganda sistemi hiçbir olayı boş geçmiyordu. Küçük olaylar büyütülüyordu, Ermenilerin katliamları göz ardı ediliyor karşılıklı çatışmalar ise Türklerin Ermenileri katletmesi olarak gösteriliyordu. *The Times*, *The Standard*, *Daily Telegraph*, *Daily Chronicle* gibi İngiliz gazeteleri Osmanlı ve Türk aleyhisi yazı ve makalelerle basılıyordu. Gladstone ise ateşli nutuklarla politikacıları ve İngiliz kamuoyunu Osmanlı aleyhine yönlendiriyordu.

Dönemin İngiliz büyükelçiliğinde tercüman olarak görev yapan Gerald H. Fitzmaurice'in Anadolu'yu gezip yazdığını iddia ettiği raporları, bu kara propagandanın cephanesini oluşturuyordu. İngiliz diplomasisi adına yazılan çoğunluğu hayal ürünü olan bu raporlar, bazı yabancı devlet elçiliklerini de etkisi altına almaktaydı. İngiliz derin devleti, kendi kamuoyunun ardından Avrupa devletlerini de yanına çekmekte ve planlarının uygulayıcısı haline getirmektedi. Bu yalancı delil yöntemi, yaklaşık bir asır sonra Irak'ın işgali için oluşturulan uluslararası askeri gücün harekete geçirilmesinde de karşı-nıza çıkacaktı.

Ermeni meselesinin, İngiliz derin devleti tarafından nasıl bir medya pro-pagandası haline getirildiğine, "İngiliz Derin Devletinin Propaganda Gücü ve Küresel Medya Yapılanması" bölümünde çok daha detaylı değinilecektir.

GERÇEĞİ YANSITMAYAN PROPAGANDA POSTERLERİ

İngiliz derin devleti, Avrupa basınında Osmanlıların Ermenilere eziyet ettiğine dair provokatif çizimler yayınlamış ve kara propagandayı bu şekilde yürütmüştür.

19. Yüzyıl Ayaklanması ve Savaşın Ayak Sesleri

Osmanlı Devleti'nde Ermeni isyanları, temelde 3 organizasyon tarafından idare edilmiştir: 1885 yılında Mıgırdıç Portakalyan'ın kurduğu Armenakan Partisi, Ermeni Devrimci Federasyonu (Taşnak Partisi), Avedis Nazarbeg tarafından kurulan Sosyal Demokrat Hançukyan Partisi (diğer adıyla Hınçak Partisi). Taşnak ve Hınçak Partileri sol görüşlü yapılanmalardır. Özellikle Hınçak Partisi, çalışma prensiplerini Karl Marks'in *Komünist Manifesto*'su üzerine kurmuştur. Armenakan ve Taşnak partilerini merkezi Osmanlı ülkesinde iken, Hınçak Partisi'nin merkezi Londra'dadır.

Taşnak Partisi, ihtilalci ve acımasız yapısıyla zaman içinde Ermeni ayaklanması doğrudan teşvik etmiştir. Parti, Sason ve Van ayaklanmalarının, İstanbul'daki Osmanlı Bankası Baskını'nın ve Doğu Anadolu'daki birçok katliamın sorumlusudur. Taşnak Partisi tarafından kurulan Kara Haç Çete-si de ayaklanmalara destek vermeyen Ermenileri katletmek üzere çalışmıştır. Çete, ismini, öldürdüğü barış yanlısı Ermenilerin alınlarına kesici bir aletle kazıdıkları haç işaretindeki kanın kuruması ve siyah renge dönüşmesinden almıştır. I. Dünya Savaşı'nda Rus ordusu içindeki 4 Ermeni gönüllü alayını da Taşnak Partisi toplamıştır. Savaş sonrası Sovyet Ermenistan'ın Kızıl Ordu kontrolüne geçmesinden sonra, 1930'larda Stalin'in emri ile Taşnakist olarak adlandırılan on binlerce Ermeni ya kurşuna dizilmiş ya da Sibirya'ya sürgüne gönderilmiştir. Kitap genelinde anlattığımız İngiliz derin devleti, elini attığı her yere olduğu gibi Ermenilere de sadece ölüm getirmiştir.

İngiliz derin devletinin kıskırtmasıyla başlayan ilk Ermeni isyanı, 1879'da yaşanan Zeytun isyanıdır. Faaliyet alanı olarak Zeytun'un seçilmiş olması dikkate değerdir. Burası dağlık bir alan olması nedeniyle eşkıya çete-lerinin yoğun olarak bulunduğu bir yerdir. Ancak buradaki çete mensupları, Osmanlı genelinde yaşayan barışçıl Ermeni vatandaşlarından ayrı olarak kanun tanımadıkları ile bilinen bir grup eşkıyadan ibarettir.

Amerikalı misyonerlerden Thomas Christie de, Ocak 1879 tarihli Zeytun Ermenilerini konu alan mektubunda, buradaki Ermenilerin büyük kısmının eşkıya oldukları hakkında şu tespitlerde bulunmuştur:

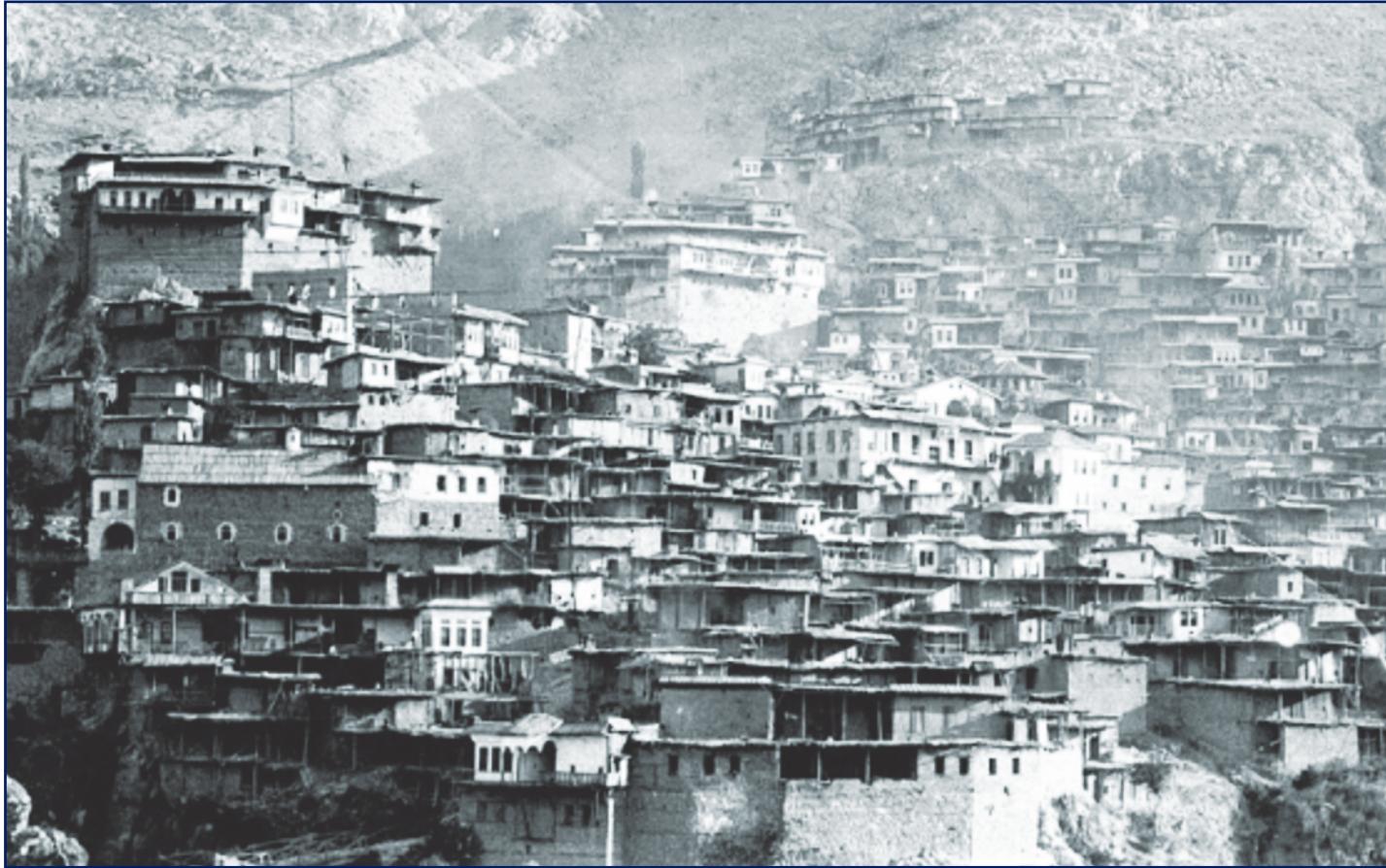
Osmanlı'ya karşı ayaklanmış Ermeni çetelerini, Osmanlı'nın bir parçası olan Ermeni kardeşlerimizle bir tutmamak gerekmektedir. Çeteler, çoğunlukla İngiliz derin devletinin oyununa gelmiş, dağlık alanlarda yaşayan eşkiyalardan ibarettir.

(Altta) Osmanlı döneminde Yeşilköy'de yaşayan Ermeni halk

Zeytun'un 8-10 bin nüfusu var. Zeytun'daki insanlar gaddarlık ve vahşilikleriyle meşhurdur... Türklerden de nefret ediyorlar. 12 yıl önce (1867) Mr. Montgomery ilk kez Zeytun'a gittiğinde; Zeytunlu papaz kalabaklı galeyana getirmiş ve misyoner Montgomery ve yanındaki kişi atlarından çekilmiş, dövülmüş ve taşlanmıştır. Zeytun'da ilk kez Protestan olan bir adam da dövülmüştu. Zeytunlu kaba eşkiyalar, Türk idaresinde de pek sessiz durmadılar. Sonunda teslim olsalar da; Türk askerini de zaman zaman püskürtüler... Fakat bu isyanlar özgürlük için değildir. Onlar kanun altında özgürlük de istemediler. Onların liderleri basit eşkıya liderleri idi. Bunlar Türkleri de, Hıristiyanları da yağmaladılar. Daima kendi aralarında da kavga ederler, bu kavgalar da çok kanlı olurdu.²¹⁶

Bu isyancı eşkiyaların, asırlarca Osmanlı yönetimi altında huzur içinde, sanat ve ticaret ile uğraşan dindar ve sadık Ermenileri hiçbir şekilde temsil edemeyeceği açıktır. Ne var ki, bu silahlı, sınır tanımaz yağmacılar, İngiliz derin devleti için her zaman Osmanlı'ya karşı kullanılabilecek birer paralı asker olmuşlardır.

(Üstte) Ermeni isyancılar
(Solda) Ermeni isyanının gerçekleştiği Zeytun'dan bir görüntü

93 Harbi sırasında ve hemen ardından 1879 yılında, Zeytun Bölgesi iki büyük isyana ev sahipliği yapmıştır. İkinci isyanda, İzmir Ermeni Kilisesi'nin başrahibinin Berlin Kongresi kararlarıyla Zeytun'da bir Ermeni Kilisesi kurulacağı ve İngilizlerin bu amaçla silah ve para göndereceğine dair propaganda etkili olmuştur. Dönemin Bahriye Nazırı İngiliz Said Paşa, günlüklerinde isyanın arkasında İngiltere'nin Halep Başkonsolosu Patrick Henderson'un olduğunu anlatmaktadır.

Zeytun isyanında silahlı çeteler, Müslüman köylerini hedef almışlardır. Bölgeden düzenli olarak katliam haberleri gelmeye başlamıştır. Bu saldırılarından yılan 600 kadar bölge Müslümanı, Zeytun'daki Müslümanları korumak amacıyla isyancılara karşı harekete geçmişlerdir. İç savaş ortamının oluşmakta olduğunu gören Bab-ı Ali de, isyanı bastırmak için Zeytun'a asker sevk etmiştir. Yaşananları daha iyi anlamak için Maraş Mutasarrıfı Mazhar Paşa tarafından ele geçirilen, eşkiya reisi Babek'in, İngiltere'nin Halep Konsolosu Henderson'a yazdığı mektup çok değerli bir delildir:

*Halep İngiliz Konsolosuna
Zeytun'a keşfe gelen Konsolos Bey Efendim,*

Ayağınızın toprağına yüzlerimizi sürüp buradan oraya kadar ayaklarını öperiz... Sizinle beraber yaptığımız görüşmeyi gökte Allah yerde biz biliriz. Serkis Piskopos'un tek kedeki odasında size verdığımız mazbatadan bir fayda göremedik, hâlâ gözlüyoruz. Bize emrettiğiniz gibi hareket ettik. Hem siz de biliyorsunuz ki emrinizden çıkmadık. Siz bize: "Ben buradan gittikten sonra eşkiyalar gelip tek kede rahatça otursun, dağlarda perişan olmasınlar. Bundan sonra hükümet adam gelip eşkiyaları yakalamaya cesaret ederse karşı koyun ve bana bildirin ki ben de başka yerbeler ne şekilde karşı koyduğunu bildireyim" diye tembih ettin. Ancak Zeytun'dan dışarı çıkan adamlımızı öldürüyorlar. Bu mazbatanın cevabını acele bildiriniz. Ne şekilde hareket edelim?..

Mektubunuzda bizlere Hıristiyan kaymakam geleceğini ve hükümet memurlarının bizden olacağını okuduk. Ancak yeni duyduğumuza göre Müslüman memurlar gelecekmiş. Eğer bu doğruysa biz de ona göre hazırlıklarımızı yapalım. Daha önce olduğu gibi "kör" durumuna düşmeyeлим ve sizin emriniz üzere yaşayalım, siz de çok yaşayınız. Tutulkularımızı derhal çıkarmanın bir çaresine bakınız. Ne masraf ederseniz kabulümüzdür. Biz hepimiz çevre köylerimizle beraber sizin milletinizdeniz... Emretmiş olduğunuz gibi vekâleten gönderdiğiniz Patvili Efendi'ye hükümetten aldığımız silahları teslim ettik... Bizler önceki gibi mi hareket edelim, yoksa rahat mı duralım? Bize acele haber bildiriniz.²¹⁷

Zeytun isyanı, İngiliz Said Paşa'nın aldığı tedbirlerle, genel af ve devletin şahısların zararını tazmin etmesiyle son buldu. Genel af, isyanın elebaşları da dahil tüm Ermenileri kapsayacaktı. Çok sayıda insanın kanını akitanların dahi affedilmesine zemin hazırlayan tedbirleri düzenleyen Paşa'nın lakabının "İngiliz" olması ise dikkat çekiciydi. Said Paşa'nın şu sözleri ise bu isyanın son olmayacağına açıkça ortaya koymaktaydı:

Zeytunluların bu isyankar halleri Avrupa'nın daima Hıristiyanların tarafını tutmasından ve özellikle İngilizlerin Ermenileri himaye ederek İslamları kabahatli görmesinden kaynaklanmaktadır. Halep İngiliz Konsolosu Mr. Henderson'un Zeytun eşkiyasına gönderdiği mektupla asileri teşvik ettiği ortadadır. Anadolu'da Van taraflarında, Halep vilayetinde Ermenilerin isyanlar çıkarmaları ve yabancı elçiliklere iltica ederek yakınıp sizlannmaları ilerde özerk bir Ermeni vilayeti teşkil etmekten başka maksat taşımaz. Bu dahi birden bire gerçekleşmez. Fakat biz öünüü alamazsak Van'a bir Erme-

*ni valinin tayin olunmasını Avrupa bizden isteyecektir. Cebel-i Lübnan ve Girit'te olduğu gibi bir Ermeni vali tayin mecburiyetinde kalacağız.*²¹⁸

Paşa'nın bu öngörüsü tutmuştu. 1912 yılında Van'da Ermeni bir Belediye Başkanı Bedros Kapamacıyan görev alacaktı. 1915'te ise Ruslar, vali olarak bir Ermeni'yi Aram Manukyan'ı atayacaktı.

Burada tekrar hatırlatalım: Ermeni valilerimizin olması bizim için her zaman bir gurur vesilesidir. Tarihimiz boyunca Ermeni Paşalarımız, Sadrazamlarımız olmuştur. Ermeniler, Kürtler, Boşnaklar, Çerkezler gibi milletimizin tüm asil unsurları çeşitli yönetim kadrolarında yer almış ve Türk Milleti her zaman bundan gurur duymuştur. Ancak burada yapılan, İngiliz derin devletinin sinsi taktiklerinden biridir; bu nedenle eleştiri konumuzdur. (Rusların Ermeni çeteleri kısıkirtmasının da İngiliz derin devletinin bir planı olduğunu hatırlatalım) Atanan valilerin büyük çoğunluğu, söz konusu bölgelerin Osmanlı topraklarından koparılmasında bir ajan ve araç olarak kullanılmak üzere seçilmişlerdir. Burada bir oyun ve bir tuzak vardır. Söz konusu Ermeniler, Osmanlı'nın sadık vatandaşları değil, İngiliz derin devletinin yancılarıdır. İngiliz derin devleti, tipki Osmanlı içinde bulduğu gibi, Ermeniler içinde de yancılar bulmakta zorlanmamıştır.

Ermeni isyancılar

I. Dünya Savaşı'nda Kafkas Cephesinde Yaşananlar

Tamamen yanlış bir düşünce şekli olmasına rağmen, savaş psikolojisinde, taraflar kendi insanlarını korumak için hedefe giden her yolu kendilerince mubah görürler. Savaş; akıl sahibi ve mantıklı insanları akılsız hale getirebilir ve zafer hırsı ya da kendi insanlarını tehlikeden kurtarmak adına, tarafın zalimce politikalar izlemelerine neden olabilir. İşte Ermeniler ve Türkler, I. Dünya Savaşı'nın korkunç ortamında bu büyük hataya düşerek birbiriyle çatışmış olan iki kardeş millettir.

ABD'li tarihçi Justin McCarthy 1821-1922 yılları arasındaki 100 yıl içinde beş milyon Avrupalı Müslümanın yurtlarından sürüldüğünü, bir o kadarının da Avrupa destekli sözde bağımsızlık savaşlarında katledildiğini ifade etmektedir. Bu etnik temizlik, Sırp ve Yunan bağımsızlık hareketlerinde, 93 Harbi'nde, 1912 Balkan Savaşı'nda İç Anadolu'daki Ermeni isyanlarında, Yunan işgali sırasında ve Kurtuluş Savaşı döneminde gerçekleşmiştir. Michael Mann, Carnegie Endowment raporunda, bu dönemde yaşananların, Avrupa'da daha önce görülmemiş büyülükte bir etnik temizlik olduğunu yazmaktadır.²¹⁹ Tarihçi Maria Todorova da benzer şekilde, 19. yüzyılın son çeyreğinde bir milyondan fazla Müslümanın, Balkanlar'dan Türkiye'ye göçe zorlandığını anlatmaktadır.²²⁰ Bugün bu şehitlerin adı bile geçmemektedir. İngiliz derin devletinin Türkleri Avrupa'dan Asya'ya sürme planı, böyle dehşetli, böyle zalim bir uygulama getirmiştir.

İngiliz derin devletinin kendi safina çekerek aldattığı bir kısım Ermenide, Türklerin sürgün edilmesi planının önemli bir parçası olmuştur. Tarihçi Justin McCarthy, bu dönemdeki Müslüman kayıp sayısını 260 bin olarak verirken, Kemal Karpat 300 bin kişinin şehit edildiğini anlatmaktadır. İngiliz derin devletinin himayesindeki bir kısım Ermeniler, dönemin Rus ordusunun Kafkaslardaki harekatındaki en büyük destekçileri olmuştur. İngiliz derin devleti, artık Osmanlı'nın dağılmasını kendi çıkarları için daha uygun gördüğünden, o dönemde Rusların "kendince" önünü açmış, ardından da Türklerle-Rusları ve Türklerle-Ermenileri birbirine düşürmüştür. Bu korkunç savaş ve katliamlardan kazançlı çıkan ise daima İngiliz derin devleti olmuştur.

**Kafkas Cephesi'nde Rus Ordusu önündeki Ermeni öncü birliği.
Ermeni çeteler, Ruslarla birlik olup Osmanlı'ya karşı savaşmışlardır.**

1915 yılında İngiliz ve Fransız gemileri Çanakkale'ye saldırdıklarında Rus ordusu da Doğu Anadolu'yu işgale başlamıştır. Rus ordusu ile birlikte İngiliz derin devletinin himayesindeki bir kısım Ermeni de, Osmanlı askerine karşı saldırıyla geçmiştir. Bu düzenli birliklere ek olarak, Ermeni komitacılar Türk ordusuna karşı gerilla harbine girmiştir. 1915 kişinda Erzurum Sarıkamış'ta 3. Ordu'nun 80 bin askerini şehit vermesi ile Türk savunması güçsüzleşmiş ve Rus ordusuyla Ermeni çeteleri ilerlemeye başlamıştır. Ermeni isyanlarının düzenleyicileri, o dönemde İngiliz derin devletinin doğrudan denetiminde bulunan Taşnak, Armenakan ve Hınçak partileridir. 14 Kasım 1922 tarihindeki *New York Times* haberine göre İtilaf Devletleri ile beraber savaşan Ermeni sayısı yaklaşık 200 bindir.

Taşnak komitasının kendi örgütüne verdiği şu talimat, Ermenilerin savaş sırasında politikalarını açıkça ifade etmektedir:

*Ruslar sınırı geçtiklerinde ve Osmanlı orduları geri çekilmeye başladıklarında her yerde isyanlar çıkarılmalı, Osmanlı orduları bu suretle iki ateş arasına alınmalıdır. Osmanlı ordularının ilerlemesi halinde ise Ermeni askerler silahlıyla birlikte kıtalarını terk edecek ve çeteler teşkil edip, Ruslarla birleşeceklerdir.*²²¹

1915 Şubat'ındaki Ermeni ayaklanması, Muş ilindeki neredeyse bütün Müslümanların şehit edilmesi ile sonuçlanmıştır. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin kayıtlarına göre şehit olanların sayısı 20 bindir. Bu ve benzeri irili ufkaklı birçok isyanın ardından Osmanlı Devleti; Ermeni Patriği, Ermeni milletvekilleri ve Ermeni cemaatinin onde gelenlerini toplayıp bu ayaklanmalara son vermeleri için gereken çabayı göstermelerini istemiştir.

Bu uyarının ardından olaylar yaşışacağına daha da hızlanmıştır. Özellikle Mart 1915 döneminde Van bölgesindeki Mahmudiye, Saray ve Perakal katliamları, Zeytun ve Bitlis ayaklanmaları bölgede gerilimi arttırmıştır. Fakat bardağı taşıran son damla Van'da yaşananlardır. Nisan ayında yaklaşık 30 bin Ermeni bölgede ayaklanmış ve Mayıs ayında isyancılar şehrin anahtarını Rus generali Yudeniç'e teslim etmiştir.

1915 baharında yaşananları, Rahip Johannes Spörri ve karısı Irene Spörri'nin yönetimindeki yetimhanede hemşire olarak görev yapan Käthe Ehrhold şöyle anlatmaktadır:

Van'da 20 bin kişi yaşıyordu. Rusların yaklaşması ile birlikte (20 Nisan 1915) Ermeniler sakladıkları silahları çıkararak savaşa başladılar. Şehirde büyük bir iç savaş, kardeş savaşı başladı. Günlerce sokak çatışmaları oldu. Ruslar kente iyice yaklaşınca, Türkler kenti boşaltma kararı aldılar ve bir gecede, sivil ve askerlerin tümü kenti terk etmek zorunda kaldı. Geriye yalnız kadınlar, yaşlılar ve hasta Türkler kaldı. Ertesi gün şehir Ermeni çeteleinin ve Rusların eline geçince, Ermeniler kaçamayan, kadın, yaşlı ve hasta Türkleri katlettiler. Dindar bir Hristiyan olarak önce kendilerine bu günü veren Tanrı'ya şükretmeleri gerekiyordu. Fakat onlar bunu yapmadılar,

Ermeni çetelerinin, I. Dünya Savaşı'nda Osmanlı'ya karşı birlikte savaşmak için Ruslarla yaptığı ittifak antlaşmasını belgeleyen bir resim. Ermeni çeteler, bu yemine bağlı kalarak Sarıkamış Harekati'nda Rusların yanında yer almışlardır.

bağımsız oldukları ilk gün yaptıkları bu cinayetleri büyük bir günahkârlık olarak görüyorum.

Ermeniler Türklerin geride bıraktıkları mal ve mülke el koydu ve sanki kendilerininmiş gibi kullanmaya başladı. Yetimhaneme, şimdi Ermeni köylülerri yerine çevre köylerden Türk kadınlar gelmeye başladı. Rusların bölgede bulup topladığı bu kadınları yetimhanemizde korumaya aldık. Yoksa bu zavallilar tutanın elinde kalacaklardı. Bu kadınlarla çok fazla yardımcı olamadık. Çünkü çeteçilerden çok kötü muamele görmüş ve namuslarına tecavüz edilmiş bu kadınlar korkudan tir tir titriyorlardı.²²²

Balkan Savaşı sırasında Bulgar ordusuna katılan Antranik Ozanyan komutasındaki Ermeni çeteler

Almanya'nın İstanbul Büyükelçisi Hans Freiherr von Wangenheim da Alman Dışişleri Bakanlığı'na olayları şu şekilde bildirecekti: "Van vilayetindeki Ermeniler ayaklanmışlar, Müslüman köylere ve kaleye saldırıyla geçmişlerdir. Kaledeki Türk garnizonu 300 kayıp vermiş, günlerce devam eden sokak muharebeleri sonunda şehir asilerin eline geçmiştir. 17 Mayıs 1915'te Van Ruslar tarafından işgal edilmiş, Ermeniler düşman tarafına geçmiş ve Müslümanları katletmeye başlamıştır. 80 bin Müslüman Bitlis istikametine doğru kaçmaktadır."²²³

İngiliz Derin Devleti En Çok Ermenilere Ölüm Getirmiştir

Bütün bu isyanların sonrasında gerçekleşen ve Ermenilere yönelik zorunlu göç anlamına gelen Ermeni tehciri konusuna gelmeden önce, tehcirden bir önceki yüzyılda yaşananlara kısaca göz gezdirmek gereklidir.

1826 yılındaki Yunan isyanından sonra Osmanlı, Rum tebaasından boşalan makamlara Ermeni politikacıları, askerleri, siyaset adamlarını ve diplomatları yerleştirdi. 19. yüzyılda, 19 Ermeni nazır (bakan) Bab-ı Ali'de görev yaptı. 29 Ermeni asıllı Osmanlı vatandaşı, bürokrasinin en yüksek makamı olan paşalık mevkiine ulaştı. 33 Ermeni milletvekili seçilerek meclise girdi. 7 Ermeni büyükelçi ve 11 Ermeni konsolos, Osmanlı Padişahı'nı dünyada temsil etti. Hariciyede, dahiliyede, sayıstayda, darphanede ve PTT'de yüzlerce Ermeni devlet adamı görev aldı. Bu Ermeniler, Osmanlı toprakları içinde kimliklerini açıkça yaşayan Hristiyan Osmanlı vatandaşlarıydı. Hiçbir baskı, zorlama ve asimilasyon yaşamadan özgürce vatanlarında yaşıyor ve en yüksek mevkilere geliyorlardı. Öyle ki, Türk askeri çoğu zaman Ermeni paşalara emanetti.

Bu yıllarda, Osmanlı toprakları içinde Ermeni Kilisesi de geniş yetkilere sahipti. Okulları ve taşınmazları devlet koruması altında idi. Aynı özgürlük ortamını, örneğin Rusya'daki Ermeniler için söylemek imkansızdı. Çarlık Rusyası 320 Ermeni okulunu kapatmıştı. Rus Hükümeti, Ermeni Kilisesi'nin bütün mallarına el koymuştu. Rusya'da 1909 yılında, Ermeni toplumunun 4 bin lideri hapisteydi ve 3 bini ise yurt dışına sürgün edilmişti.²²⁴

Dolayısıyla İngiliz derin devletinin kirli planlarını uygulamaya koymasının öncesinde Osmanlı, yüzlerce yıl Ermeni kardeşlerimizin barındıkları, kendi ticaretlerini ve ibadetlerini yerine getirdikleri bir yurttu. Onlar, Osmanlı'nın, hiçbir ayırsı ve gayrısı olmayan Hristiyan vatandaşlarıydı. İngiliz derin devletinin, Osmanlı Devleti'ni yıkma karar vermesi ile başlattığı "ezilen azınlıklar" hikayesi, Ermeni kardeşlerimiz içinde de provokasyon ve propagandalarla yayılmış kapsamlı bir yalandı. Fakat daha sonraki bölümde detaylı göreceğimiz gibi İngiliz derin devleti, medya ve propagandayı dünya çapında etkili bir şekilde kullanabiliyordu ve bu yolla kitleleri aldatmayı büyük oranda başarmıştı. O dönemde, parçalanma sürecinde olan Osmanlı'nın bu kara propagandalara karşı koyacak gücünün olmaması da, Ermeni kardeşlerimizi bizden ayırmaya çalışanlara önemli bir koz vermişti.

Ermeni Tehciri Konusunda Bilinmesi Gerekenler

1890'larda kurulan, sosyalist ağırlıklı Hınçak ve Taşnak komitalarının temel amacı, Ermenilerin devrim yoluyla bağımsızlıklarını kazanmalarıydı. Osmanlı, 1914'te başlayan I. Dünya Savaşı'nda Almanya'nın yanında savaşa girerken, bu milliyetçi hareketlerden etkilenen bazı Ermeniler de, Rusya, İngiltere ve Fransa ile işbirliği yapmaya başladılar. Söz konusu Ermeniler 23 farklı bölgede ayaklanma çıkarttılar. Bu ayaklanmalarda binlerce Türk, Kürt ve Süryani hayatını kaybetti ve İmparatorluk çapında çok ciddi bir kargaşa ortamı meydana geldi.

Osmanlı Devleti, o dönemde, özellikle 1912'de Balkanları kaybetmesinin ardından, birçok ciddi tehditle karşı karşıya gelmişti: Bulgaristan ve Kafkaslarda büyük katliamlar ve sürgünler yaşandı. 1914 yılında 1 milyondan fazla Türk, Erivan ve Tiflis'ten göç etmeye zorlandı ve sadece 702 bin kişi evlerine sağ salim dönebildi.

24 Nisan 1915 tarihinde Osmanlı Devleti, isyanlar çıkan Ermeni çetelerinin 253 lideri hakkında tutuklama kararı çıkarttı. Bunlardan 180'i çeşitli hapishanelere gönderildi ki bu tarih Ermeniler tarafından sözde Ermeni soykırımının başladığı gün olarak kabul edilir. Bunu takiben Osmanlı Devleti, Ermeni nüfusunun, savaş ve çatışma bölgelerinden uzak, çeşitli alanlara ve bölgelere taşınmalarına karar verdi. Ermeni nüfusun başka bölgelere nakledilmesi kararının ulusal güvenlik açısından uygun olup olmadığı tartışılabılır ancak söz konusu kararın, içte zarar gören masum Ermeni halkın güvenliği için alınmış olduğu açıktır. Çatışma bölgelerinde yaşamakta olan birçok kadın, yaşlı ve çocuk, o dönemde isyanlar yüzünden düzgün gıda, temiz su ve ilaç bulamamakta, kimileri de çete saldıruları sonucu yaşamlarını yitirmektedirler. Bu nedenle de savaş bölgeleri yakınlarındaki Ermeniler, daha güneydeki Osmanlı topraklarına, Suriye'ye tehcir edilmişlerdir.

Osmanlı Bakanlar Kurulu'nun 30 Mayıs 1915 tarihli kararı, Osmanlı yönetiminin bu konudaki adaletini gözler önüne sermektedir. Bu karar ile Ermenilerin canlarının ve mallarının korunması, göçmen ödeneğinden geçimlerini sağlayabilmeleri için yardım yapılması, ihtiyaçlarına göre mal ve

Garabet Amira Balyan, I. Abdülmecid'in mimarlarındanındır. En önemli eseri, oğlu Nigoğos Balyan'la birlikte yaptıkları Dolmabahçe Sarayı'dır.

toprak dağıtılması, hükümet tarafından evler yapılması, alet ve teçhizat temin edilmesi, yiyecek ve diğer ihtiyaçlarının sağlanması, sağlık durumlarının her gün doktorlar tarafından kontrol edilmesi, hasta, kadın ve çocukların trenle gönderilmesi Osmanlı Devleti tarafından teminat altına alınmış ve daha başka tedbirler de getirilmiştir. Ayrıca, tehcir sırasında Ermenilere karşı herhangi bir saldırıda bulunanların tevkif edilerek Divan-ı Harp Mahkemesi'ne sevk edilmeleri ve en ağır şekilde cezalandırılmaları karara bağlanmıştır. Ermeni soykırımı iftirası, o yıllarda Osmanlı Devleti ile savaş halinde olan İngiliz derin devletinin bir propaganda malzemesi olarak ortaya atılmış ve yine benzeri siyasi amaçlarla günümüze taşınmıştır. Medya ve ajanlar yoluyla gerçekleştirilen söz konusu propaganda yöntemleri, bir sonraki bölümde detaylı işlenmiştir.

Ermeniler bizim kardeşlerimiz, ağabeylerimiz, dostlarımız ve vatandaşlarımızdır. Savaş döneminde, Türk'lere ve Ermenilere büyük bir oyun oynayan İngiliz derin devleti iki kardeşi birbirinden ayırmıştır. Kuşkusuz ki Ermeni halkın, mecburi bile olsa, bu topraklardan uzaklaşarak başka beldelere göç etmek zorunda kalmaları asla kabullendiğimiz bir şey olmamıştır. Şu anda olması gereken, o dönemde göç etmek zorunda kalan kardeşlerimizin torunlarının, yeniden Türkiye topraklarına dönmeleri ve bu topraklar üzerinde yeniden bu kardeşliği en güzel şekilde yaşamalarıdır. Türkiye-Ermenistan sınırının açılması, Türk topraklarından ayrılan Ermenilerin istedikleri takdirde geri dönmesi ve Türkiye'de, kendi vatanların-

**Ermeniler bizim kardeşimizdir. Sanatçı kimlikle
riyle Ermeniler yıllarca
Osmanlı ekonomisine
katkıda bulunmuşlardır.**

(Yanda) Osmanlı döneminde Ermeni Mardiros Mınakyan yönetimindeki Osmanlı tiyatro kadrosu
 (Altta) Sanatçı Ermeni bayanlar

da, istedikleri gibi yaşamlarına devam etmeleri, ibadetlerini, sanatlarını ve ticaretlerini icra etmeleri, özlem duyduğumuz bir manzaradır. Bunun kısa zamanda gerçekleşmesi, hem kardeşlerimizle bizi buluşturacak hem de İngiliz derin devletinin halen devam eden kalleş oyunlarına mükemmel bir cevap olacaktır.

**27 Mayıs 1915'te çıkarılan Tehcir Kanunu'nda Yer Alan
"Ermenilerin İskân ve İaşeleri ile
Diğer Konular Hakkında Yönetmelik" - 10 Haziran 1915**

Savaş hali ve olağanüstü siyasi zorunluluklar dolayısıyla, başka yerlere nakledilen Ermenilerin iskân ve iaşeleri (barındırma ve bakım) ile diğer konular hakkında yönetmeliktir:

Madde 1:

Nakli gerekli olanların sevklerinin sağlanması, yerel görevlilerin yönetimine aittir.

Madde 2:

Nakledilen Ermeniler, taşınabilir bütün mallarını ve hayvanlarını bera-berlerinde götürürebilirler.

Madde 3:

İskân yerlerine sevk edilen Ermenilerin yol boyunca can ve mallarının korunmasından, iaşe (barınma/bakım) ve dinlenmelerinin sağlanması-ndan gidiş yolları üzerinde bulunan yerel görevliler sorumludur. Bu konuda meydana gelecek gevşeklik ve ilgisizlikten sırasıyla bütün görevliler sorumludur.

Madde 4:

Oluşturulan iskân yerlerine ulaşan Ermeniler duruma ve yere göre; ya mevcut köy ve kasabalarda ayrı ayrı inşa edilecek evlere ya da yerel idareciler tarafından belirlenecek yerlerde kurulacak köylere yerleştirileceklerdir. Köylerin, sağlık şartlarına, tarıma ve gelişmeye uygun yerlerde kurulmasına özellikle dikkat edilecektir.

Madde 5:

İskan bölgelerinde köy kurulmasına elverişli, boş, sahipsiz ve devlete ait arazi bulunmaması durumunda, devlet malı olan çiftlik ve köylerin iskân için tahsis edilmeleri uygundur.

Madde 6:

Ermenilerin yerleştirilecekleri köy ve kasabalarla, yeniden kurulacak Ermeni köyleri sınırlarının, Bağdat demir yoluyla birleşme hatlarından ve diğer demir yolu hatlarından en az 25 kilometre uzaklıkta bulunması şarttır.

Madde 7:

Köy ve kasabalarda yeni yapılacak evlere yerleştirilen Ermeniler ile yeni kurulan köylere yerleştirilen Ermenilerin, nüfus kütüklerine esas olabi-

lecek bir şekilde düzenli olarak kaydedileceği ve her ailenin ismi, lâkabı, yaşı, sanatı, geldiği ve yerleştirildiği yer ile her aileyi oluşturan aile fertlerinin isim ve yaşlarını açıklayan bir defter düzenlenecektir.

Madde 8:

Belirlenen yere yerleştirilen bir kimsenin, bağlı bulunduğu komisyonun izni olmadan ve yerel güvenlik makamlarından özel belge almadan başka yerlere gitmesi yasaktır.

Madde 9:

İskân edilecekleri yerlere varan Ermenilerin, kesin yerleşimlerine kadar geçecek olan sürede iaşeleri ve ayrıca ihtiyacı olanlara evlerinin inşası için gerekli harcamaları yerel makamlar, göçmen ödeneğinden karşılayacaklardır.

Madde 10:

İaşe ve iskân işlerinin hızlı olarak yürütülmesi, göç edenlerin sağlıklarının korunması ve rahatlarının sağlanmasına ilişkin hususların yeri-ne getirilmesi, o bölgenin en üst mülkü idarecileri ve sorumlu yönetici olmak üzere, göçmen komisyonlarına aittir. Göçmen komisyonu bulunmayan yerlerde Göçmenler Tüzüğü'ne uygun olarak yeniden kurulması gereklidir.

Madde 11:

İaşe ve iskân işlerinin sağlanması, hızlı olarak yürütülmesi ve göçmenlerin yeterince sevki; iaşe ve iskân memurlarının tayini, Bakanlıktan izin alınmak şartıyla, mutasarrif ve valilere aittir.

Madde 12:

İskân edilen her aileye, daha önceki iktisadî durumları ve şimdiki ihtiyaçları göz önüne alınarak yeterli miktarda arazi verilecektir.

Madde 13:

Arazinin seçimi ve dağıtılması göçmen komisyonlarında gerçekleştirilecektir.

Madde 14:

Belirlenen arazinin sınırı ve dönümü tespit edildikten sonra, geçici belge karşılığında sahiplerine verildikten sonra tapu ve emlak işlemlerine esas oluşturacak düzenli bir şekilde, özel defterine kaydedilir.

Madde 15:

İhtiyaç sahibi olan çiftçi ve meslek sahiplerine, uygun miktarda sermaye ya da alet ve edevat verilecektir.

ADNAN OKTAR DİYOR Kİ

Adnan Oktar: ERMENİLERLE ARAMIZDAKİ DÜŞMANLIK, O KADAR GEREKSİZ Kİ, YILLAR ÖNCE OLMUŞ OLAYLAR BUNLAR. Karşılıklı acılar çekildi. Zorluklar çekildi. Allah'ın takdiri. HİC KİMSE BİR BİRİNE KİN ve İNTİKAM DUYGUSU İÇİNDE YAKLAŞMAMALI. BİZ İNTİKAM İSTEMİYORUZ, TELAFİ DE İSTEMİYORUZ. BİZ SADECE KARDEŞ OLMAK İSTİYORUZ, DOST OLMAK İSTİYORUZ. Tarih olmuş, geçmiş şeyler bunlar. Genç nüfus gelmiş, genç insanlar gelmiş. Artık bunları konuşmak bizim hizımızı keser. Bız onları şefkatle bağırmıza basacağız ve onların zengin ve huzurlu olmasını istiyoruz. Bu, konuyu kökünden halledecek şeydir.

(Sn. Adnan Oktar'ın APA Haber Ajansı'na verdiği röportajdan, 16 Ağustos 2008)

Gerceği Anlatan Deliller

Ermeni tehciri sırasında yaşanan gerçekleri anlatan birçok tarihçi ve siyasetçi vardır. Özellikle bölgedeki tarafsız yabancı gözlemciler, harp içinde olmasına rağmen Osmanlı Hükümeti'nin bu konuda son derece titiz ve hassas olduğunu açıkça belirtmişlerdir. Amerika'nın Mersin Konsolosu Edward Natan, "*kalabalık yüzünden birtakım sıkıntılar olmasına rağmen, hükümetin bu işi son derece intizamlı bir şekilde idare ettiğini; şiddet ve düzensizliğe yer vermediğini; göçmenlere yeteri kadar bilet sağladığını; muhtaç olanlara yardım bulduğunu*" belirtmiştir.²²⁵ Fakat Batı kamuoyuna ulaşan bazı haberler çok daha farklı olmuştur. Görgü tanıklarının bu tarafsız ifadelerine rağmen İstanbul'daki Amerika sefiri Henry Morgenthau, olayları tamamen ters şekilde ülkesine bildirmiştir ve bir kısım Amerikan basını da bunları Türkler aleyhine kullanmıştır.

Ermeni ayaklanması ve Ermeni tehcirine doğru giden sürecin, İngiliz derin devleti tarafından yönetildiği açıktır. Sağduyulu pek çok kişi bu durumun açık şekilde farkındadır ve Osmanlı'yı kötüleyen sahte iddialara cevap niteliğinde açıklamalar yapmışlardır:

Ünlü İngiliz Tarihçi Norman Stone:

Bu olayların sorumlusu Taşnak ve Hinçak Partisi yetkilileridir. Onlar, Dostoyevski'nin Ecinniler romanının kahramanı gibi komplolara girişerek siyasi çıkar sağlamaya çalışmışlardır. Ancak Ermeni halkın felaketine neden olmuşlardır.

Ancak gerçekte şu unutulmamalıdır. Kafkaslarda, Kırım'da ve Balkanlarda yedi milyon Türk vardı ve bunların büyük bir çoğunluğu hayatlarını kaybetti. Bunları hiç hatırlamıyoruz. Ve ırkçılığın suç ortağı oluyoruz.²²⁶

İngiliz Büyükelçisi Sir Philip Currie'nin, Dışişleri Bakanlığı'na Mektubu, 28 Mart 1894

Ermeni devrimcilerin amacı, ayaklanmaları kıskırtmak, Osmanlıları önce kendi şiddetlerine karşılık vermeye sürüklemek ve daha sonra da yabancı güçleri müdahale noktasına getirmektir.

Devrimci Ermeni komitelerinin amaçları, genel hoşnutsuzluk yaratmak ve Türk Hükümeti'ni ve halkı, yabancı ulusların dikkatini Ermenilerin hayali acılarına çekerken ve bu ulusları durumu çözüme ulaştırmak amacıyla müdaħaleye itecek şiddet tepkilerine zorlamaktı.²²⁷

Amiral Mark Lambert Bristol, 1919-1927 yılları arasında Türkiye'deki Amerikan Yüksek Komiseri ve Amerikan Donanmasında Müfreze Komutanı:

Binlerce Ermeni'nin Kafkaslarda katledildiğine dair raporların ABD'de serbestçe dolaştığını tespit ettim. Bu tip raporların sıkça tekrarı beni çileden çıkarmaktadır. Near East Reliefin (Amerika İnsani Yardım Örgütü) elinde, Amerikalı vatandaşlarımızın ve Yarrow'un, sözü edilen ilk raporların tamamen sahte olduğunu gösteren raporları mevcuttur. Bu sahte raporların yanlışlığı ortaya konulmaksızın ABD'de davetimi bir hakarettir ve hiç şüphesiz Ermenilere yarardan ziyade zarar vermektedir. Ermenileri bu tip girişimlerden yıldırmamız gerektiğini düşünüyorum, zira bu girişimler sadece haksız olmakla kalmayıp kendilerine de zarar vermektedir.²²⁸

Mark Lambert Bristol

Hovhannes Kajaznuni, Ermenistan Devleti'nin ilk Başbakanı, Taşnak Partisi Lideri:

...Bizler (Ermeniler) kayıtsız şartsız bir şekilde Rusya'ya bağlandık. Çünkü Çarlık Hükümeti'nin bize özerk bir Ermenistan'ı bahşedeceğinden emindik. Oysa yetkisiz kişilerin vaatlerine çok önem vermişiz. Girdiğimiz hipnozun etkisiyle bir süre sonra gerçekleri görmemeye başladık, hepimiz hayal âlemindeydi.

Ancak şu önemlidir ki, bize verilen vaatlerle katıldığımız savaşta (I. Dünya Savaşı) ve sonrasında içерiden ve dışarıdan durumumuzun düzelmeyi sağlayacak uygun önlemler bulamadık... İşgal ettiğimiz Müslüman bölgelerinde düzeni sağlayacak idari önemler almadık ve yeniden silaha sarılmak zorunda kaldık. Ordular gönderdik, yaktık, yıktık ve katliamlar gerçekleştirdik...²²⁹ (H. A. Arslanian)

İngilizlerin Ermenilere verdikleri sözler; aynen Suriye, Filistin ve Mezopotamya'da Araplara verdikleri sözlere benzemektedir. Bu sözler, Ermenilerin savaş çabalarını teşvik etmek, devletleri İngiltere lehinde etkilemek ve bu tarafsız devletlerin yönetimi altındaki etnik azınlıkların, ayrılıkçı eğilimleri ni kıskırtarak düşmanlarının yani Osmanlı İmparatorluğu'nun içten çökmesini sağlamak amacıyla verilmiştir.²³⁰

Amerikalı Bilim Adamlarının Açıklaması (19 Mayıs 1985)

"Soykırım" suçlamasına gelince, bu açıklamayı imzalayanların hiçbiri, Ermenilerin çekikleri acıların boyutlarını küçümseme amacını taşımamaktadır. Aynı şekilde, söz konusu bölgedeki Müslüman halkın da acılarının farklı şekilde değerlendirilemeyeceği görüşündeyiz. Şu ana kadar ortaya konan kanıtlar, (Müslüman ve Hristiyan gruplar arasındaki) toplumlararası bir iç savaşın, I. Dünya Savaşı sırasındaki bulaşıcı hastalıklar, kitlik ve Anadolu ve çevresindeki alanlardaki katliamlar ve acılar ile daha da karmaşık bir hale geldiğine işaret etmektedir. Gerçekten de söz konusu yıllar boyunca, bölgede, geçen on yılda Lübnan'da yaşanan trajediden çok farklı olmayan sürekli bir savaş durumu yaşanmıştır. Hem Müslüman hem de Hristiyan nüfus arasındaki kayıplar büyük rakamlardadır.²³¹

Sn. Recep Tayyip Erdoğan'ın 23 Nisan 2014 tarihli 1915 olayları taziyesinden:

**Sn. Recep Tayyip
Erdoğan**

Her din ve milletten milyonlarca insanın hayatını kaybettiği I. Dünya Savaşı esnasında, tehcir gibi gayr-i insani sonuçlar doğuran hadiselerin yaşanmış olması, Türkler ile Ermeniler arasında duygudaşlık kurulmasına ve karşılıklı insanı tutum ve davranışlar sergilenmesine engel olmamalıdır.²³²

Sn. Recep Tayyip Erdoğan'ın Türkiye Ermenileri Patrik Genel Vekili Aram Ateşyan'a 23 Nisan 2016 tarihli mesajı:

İnsani vazifelerin ihmali edilmediği, sevincin ve acının samimiyetle paylaşılabildeği Anadolu toprakları, her şeyin önüne ve ötesine vicdan ve adalet anlayışını koyar. İşte bu anlayış, tarih bilincimiz ve insanlık ufkumuz gereğince, Osmanlı Ermenilerinin hatırlalarına sahip çıkmaya devam edeceğiz. Türklerle Ermenilerin bin yıla uzanan ortak yaşam kültürüünü yeniden hatırlamayı ve hatırlatmayı sürdüreceğiz.

Ortak tarihleri ve benzer gelenekleri olan iki komşu halkı, nefret ve düşmanlık söylemleriyle birbirinden uzaklaştmak isteyenlere ve tarihi siyasileştirenlere karşı dostluk ve barış hedefiyle çalışmaktan vazgeçmeyeceğiz.²³³

**İsrailli araştırmacı Tal Buenos'un, 24 Kasım 2014 günü
Avustralya'nın New South Wales Eyalet Parlamentosunda sözde
"soykırım" iddiasına yönelik eleştirileri:**

Konuya ilgili gerçeklere artan aşinamdan yola çıkarak şunu söyleyebilirim: Olanlar bir trajedi olarak nitelendirilebilir; zira Ermeniler; İngilizler ve ken-dilerinin Ermenilerin liderleri olduğunu iddia eden, Londra otellerinde Bryce önderliğinde İngiliz yetkilileriyle görüşen bu sözde Ermeni temsilci-ler tarafından çok acı bir durumun içine sürüklendiler. Bu sözde temsilciler pek çok masum Ermeni'ye karşı sorumsuzca davrandılar ve bu masum Ermeniler sözde temsilcilerin sorumsuzca davranışlarının bedelini ödemeye mahkum oldu. Bu temsilciler; Osmanlı topraklarında bağımsız bir Ermeni devleti kurma amaçlı siyasi hedefe ulaşmaya ve bu devletin liderleri olma yönündeki kişisel ihtaralarını yerine getirmeye çalışiyorlardı. Bu aşamada İngiliz kibrinin dolduruşuna getirildiler ve esasen İngiliz emperialist çıkarları doğrultusunda hareket ettiler. Bu faaliyetler, yani İngilizlerle işbirliği yapmak ve yoğun bir isyan hareketini yönetmeyi kabul etmek; Doğu Anadolu'da Ermeni halkın güvenliğini yok saymak anlamına geliyordu. Öyle ki, Ermeniler bu bölgenin hiçbir vilayetinde çoğuluk degildiler ve 1890'larda Bryce'in Ermenileri isyana teşvik eden girişimlerini takiben yaşa-nanlara benzer bir şekilde, artan şiddette maruz kalacaklardı.²³⁴

ADNAN OKTAR DİYOR Kİ

Adnan Oktar: Onun için Ermenistan'la Azerbaycan'ın sınır kapılarının aynı gün ve aynı saatte açmak lazım. Mesela bir Cuma günü, Cuma namazından sonra ya Allah, Bis-millah deyip iki kapıyı birden açmak lazım, o kadar. Pasaport, vize yok. Kimliği varsa, nüfus cüzdanı varsa, bitti.

(Sn. Adnan Oktar'ın, Azerbaycan Yeni Musavat Gazetesi röportajından, 11 Şubat 2009)

İstiklal Madalyalı Bir Ermeni: Berç Keresteciyen Türker

Osmanlı Devleti'nin parçalanmasının ardından, İngiliz derin devleti, Doğu'da bir Ermeni devleti kurulması politikasını yaygınlaştırmıştı. Bu strateji sonucunda Osmanlı'nın Ermeni tebaasının bir kısmı, ulus devlet rüyalarına kapılarak isyan bayrağı açmıştı. Fakat aynı zamanda birçok Ermeni asıllı Osmanlı vatandaşı da, İngiliz derin devletinin bu planını fark ederek oyuna gelmemiştir. Daha sonra Atatürk'ün teklifi ile Türker soyadını alan Ermeni asıllı Berç Keresteciyen, Bağımsızlık Savaşı'nın kahramanlarından biridir.

Keresteciyen, Mustafa Kemal'in Bandırma vapuru ile Samsun'a doğru yola çıkmasından önce, Paşa'nın avukatı Sadettin Ferit'e, "Siz, Paşa Hazretleri'nin hem avukatı, hem zannederim yakın dosyasınız. Paşa hazretlerinin bindiği vapur Boğaz dışında bir İngiliz torpidosu tarafından batırılacak. İlkaz ediyorum. Lütfen Paşa Hazretleri'ne iletiniz, kıyıdır gidiniz" bilgisini ulaştırarak kendi vatanı ve milletine büyük bir sadakat göstermiş ve adeta Kurtuluş Savaşı'nın ateşini yakanlardan olmuştur.

Keresteciyen, ayrıca Hilali Ahmer Cemiyeti'nin ikinci başkanı olarak Anadolu'ya takalarla ilaç sandıkları gönderme işini bizzat organize etmiştir. Sakarya Savaşı'nın en kritik anlarından birinde de, top ateşleme mekanizmaları satın alımı için de, Mustafa Kemal'in ricası üzerine aynı gün şahsi hesabından çekerek 15 bin Lira yardım yaptığı kayıtlara geçmiştir. Bu fedakârlıkları sonucunda savaştan sonra, beyaz şeritli İstiklal Madalyası ile ödüllendirilmiştir.

"Keresteciyen", Wikipedia,
https://en.wikipedia.org/wiki/Ber%C3%A7_T%C3%BCrker_Keresteciyen

Ermeni Sorununa Çözüm Sevgi ve Birliktir

Hiç kimse I. Dünya Savaşı döneminde yaşananların yarattığı tahribatı, kardeşin kardeşe kırdirılmasının oluşturduğu bu içler acısı durumu, Ermeniler ve Türkler kadar iyi anlayamaz. Her iki taraf da çok büyük kayıplar vermiştir. Öyle ki, toplu mezarlardaki kemikler halen o bölgelerde durmaktadır. Bu iki kardeş millet, İngiliz derin devletinin kirli oyunları neticesinde, zorla ve kalleşçe ayrı düşürülmüştür.

Bugün devam eden soykırım söyletileri, söz konusu oyunun bir devamıdır. Ermeni kardeşlerimizin ısrarıyla Türklerden "soykırım" iddialarını kabul etmeleri istenmektedir. İngiliz derin devletinin beklediği, Türklerin de bu defa yine soykırım talebiyle ortaya çıkmaları ve böylelikle iki millet arasındaki anlaşmazlıkların daha da güçlenmesidir. İki tarafın sürekli "soykırım" gibi korkunç bir kelimeyi telaffuz etmelerinin, bu iki millete mutluluk değil sadece acı getireceğini gayet iyi bilmektedirler.

Bu sorun, I. Dünya Savaşı'nın acılarını hiç yaşamamış, İngiliz derin devletinin himayesinde bulunan ve kendi çıkarları peşinde koşan şahsiyetlerin girişimleri ile çözülemez; bunu sadece Türkiye ve Ermenistan birlikte başarabilirler. Trajik bir olay yaşanmıştır ve bu, kuşkusuz ki iki tarafı da ciddi şekilde etkilemiştir. Bundan sonrası için atılacak en iyi adım, savaşın acılarını arkamızda bırakarak, dostluk ve kardeşlik bağı ile yaralarımızı birlikte sarmak olmalıdır. İki ülke dünyaya örnek teşkil etmek için birleşmeli, sınırlarını açmalı, vize ve pasaport zorunluluğunu kaldırmalıdır. İki ülke, sevgi ile birbirine sahip çıkmalıdır. Bu sorun ancak bu şekilde tamamen çözülebilir.

İki ülkenin, hiçbir dış faktörün etkisi altında kalmadan, yalnızca sevgi bağı ile bağlanması, İngiliz derin devletinin ve onların himayesindeki tüm sinsi güçlerin oyunlarını bozacak, onlara iyi bir ders verecek ve tüm dünyaya sevginin mümkün ve daima galip olduğunu gösterebilecektir.

Türk topraklarında daha fazla Ermeni vatandaşımız olmalı, onlar Türkiye'de okullar açmalı, kendi kültürlerini yaygınlaştırmalı ve zaten var olan ortak kültürü güçlendirmelidirler. Türk Hükümeti'nin son dönemlerde Ermeni kiliseleriyle ilgili girişimleri takdire şayandır. Bu girişimler daha da artmalı ve Ermeni kardeşlerimiz, bu ülkeye yerleşiklerinde rahatlıkla iba-

detlerini yerine getirebilmelidirler. Onlar için daha fazla ticaret ve zanaat mekanları açılmalı, iş imkanları sağlanmalı ve bu insanlar kendi vatandaşlarımız olarak Türkiye topraklarındaki varlıklarını sürdürmelidirler. İki millet arasında husumet yaratmaya çalışanlara verilebilecek en güzel cevap budur. Tarihte İngiliz derin devletinin oynadığı oyunların, bu faydalı ve güçlü birlikteliğe engel olmasına izin verilmemelidir. İki tarafın da verdiği kayıplar birlikte anılmalı, tarih geçmişte bırakılmalı ve iki millet barışın inşasında bütün dünyaya örnek olmalıdır. Bunun, bir kısım ön şartlarla, siyasi manevralarla, çıkarların kollanmasıyla mümkün olamayacağı bilinmeli ve sadece ve sadece sevgi birliği üzerinde durulmalıdır. Bunu ise ancak, barışçıl ve akliselim insanların sevgi mesajları mümkün kilar. O zaman nefret isteyenlerin sesleri kisılır ve sevginin sesi daha güçlü duyulur.

Bunun mümkün olabilmesi için Türkiye'nin en büyük sorumluluğu, Karabağ Meselesini bir ön şart olarak sunmamak olmalıdır. Siyaset dili, egoizm ve acımasızlık üzerine kurulu olduğunda, o siyaset, daima toprak ve çıkara odaklanır. Oysa Ermenistan'la kurulması gereken bağ siyasi değil sevgi bağı olmalıdır. Bin yıllık birlikteliğimiz bunu gerektirir. Sevgi ve dostluğun yerlesiği bir ortamda halolmayacak sorun yoktur. Sevgi inşa edildiği takdirde toprak meselelerinin hemen çözüme ulaşacağı aşikardır. Sevgi konusunda güvence vermeden, ilk şart olarak toprak meselesini sunmak, hiç istenmediği halde egoist bir görüntü verecek ve Türkiye'ye yönelik bir güven oluşmayacaktır. Karabağ Meselesini taviz verilmez bir önkoşul haline getirmek, konuyu çözümsüz bir açmaz olarak bırakmak dışında bir işe yaramamaktadır. Benzer şekilde beklentimiz, Ermeni tarafının da tüm ön şartları bir kenara bırakmasıdır. Dünya, sevgi üzerine kurulmuştur. Dolayısıyla, bizim odaklanmamız gereken şey de sevgidir. Sevginin çözmeyeceği hiçbir sorun yoktur.

İşte Allah, iman edip salih amellerde bulunan kullarına böyle müjde vermektedir. De ki: "Ben buna karşı yakınlıkta sevgi dışında sizden hiçbir ücret istemiyorum." Kim bir iyilik kazanırsa, Biz ondaki iyiliği artırırız. Gerçeken Allah, bağışlayandır, şükredene karşılığını verendir. (Şura Suresi, 23)

V. BÖLÜM

İngiliz Derin Devletinin Propaganda Gücü ve Küresel Medya

Toplum Mühendisliği

Derin güçler, dünyaya hükmek, ülkeleri sömürmek ve ulusları dizayn edebilmek için savaşlara, askeri operasyonlara, iç çatışmalarla ya da siyasi müdahalelere başvururlar. Fakat bunlar, emelle-rinde başarılı olmaları için yeterli değildir. Tüm bu fiziki yöntemlerin etkili ve kalıcı olabilmesi için, her şeyden önce toplumların bu yönde zihinsel ve psikolojik olarak hazırlanmasını gerekli görürler. Sömürülüğün politikasının işleyebilmesi için kamuoyunun şekillendirilmesi ve kazanılmasının şart olduğunu düşünürler. Bunun için de kapsamlı propaganda metotları ve algı operasyonlarından oluşan *toplum mühendisliği* çalışmalarının hayatı önemi olduğuna inanırlar.

Toplum mühendisliği, toplumun geniş bir kesiminin düşünce ve davranışları üzerinde etkide bulunmak, insanların duygularını, isteklerini, sevgilerini, tepkilerini, öfkelerini, nefretlerini yönlendirmek ve bunları kontrol altında tutmak amacıyla çeşitli proje ve uygulamaları içeren çok yönlü ve kapsamlı bir faaliyettir.

Küresel hakimiyet ve sömürü düzenini sağlamak, çıkar ağlarını yerlesik kılmak, bunların önündeki engelleri kaldırmak, istenen fikir ve düşünceleri, kural ve prensipleri empoze etmek amacıyla hedef kitleler üzerinde çeşitli algı operasyonları yürütülür. Bunlar arasında saldıryıcı, işgalci ve sömürüyü "dostluk ve yardım eli" gibi sunmak, dosta düşman, düşmanın dost gibi göstermek, suni düşmanlar ve tehditler oluşturmak en çok başvurulan yöntemlerdendir.

Bu kara propaganda faaliyetleri yürütülürken her türlü hile, yalan, iftira ve entrika meşru sayılır. Düşman görülen kişileri, toplumları, yönetimleri veya ülkeleri yıpratmak ve bunların aleyhlerine kamuoyu oluşturmak amacıyla gerçekler çarpıtılır, sahte deliller ve dezenformasyonlar üretilir ve karalama kampanyaları düzenlenir. Yalan haberler yayılır, iftiralar, şayialar ve dedikodular üretilerek güvensizlik oluşturulur. İşgalci ve sömürgeci güçler ise güvenilir dost, yardımcı, kurtarıcı, barış ve demokrasi temsilcileri olarak lanse edilir.

Bu algı yönetiminin etkisi altına giren toplum, bu propaganda yöntemi ni yürüten derin güçleri desteklemeye, sevmeye, onlara güvenmeye ve katılmaya davet edilir. Derin devlet mensupları, bu süreç içinde kendilerine destek veren korkak, iki yüzlü, yaltakçı, ispiyoncu, karaktersiz kişileri övecek, yükseltecek ve etrafta saygın kişiler olarak tanıtabaktır. Onları maddi kazanç, güvence, itibar ve mevkilerle ödüllendirecektir. Aksine davranışan cesur, inançlı, şahsiyetli, vatansever insanlar ise derin devlet üyeleri tarafından karalama kampanyasına maruz kalacak, hata kimi zaman bu kişiler, isyancı, terörist ve demokrasi düşmanı suçlularmış gibi topluma yansıtılacaktır. Halkın diğer bölümünün onlara katılması da, bu tür bir kara propaganda yöntemiyle önlenmeye çalışılacaktır. Ayrıca sömürgeci güçlere direnen bu cesur insanları etkisiz kılmaya yönelik işlenen hukuksuzluk, zulüm, işkence ve katliamlar da bu suretle meşru gösterilmeye çalışılacaktır.

Derin devletlerin, istedikleri ülkelerde geliştirdiği toplum mühendisliği ana hatlarıyla bu şekildedir. Tarih boyunca bu yöntem kullanılmış ve bir kısım derin devletler diğerlerinin üzerinde bu yolla hakimiyet sağlamıştır. Bu sinsi yöntemin en başlıca uygulayıcısı ise tüm derin devletleri denetimi altına almış olan İngiliz derin devletidir.

İngiliz Derin Devletinin Toplum

Mühendisliği Çalışmaları

Yukarıda saydığımız tüm propaganda yöntemleri, asıl olarak İngiliz derin devletinin 16. yüzyıldan günümüze dek gizlidен veya açıkça uyguladığı yöntemlerdir. İngiliz derin devleti, bu yöntemlerle dünya çapında pek çok ülkeyi sömurge haline dönüştürmüştür, pek çogunu da doğrudan hakimiyeti altına almıştır.

İngiliz derin devleti, bu toplum mühendisliği faaliyetlerini, 19. yüzyılın ortalarından 20. yüzyılın başlarına kadar özellikle Osmanlı İmparatorluğu üzerinde yoğunlaştırmıştır. I. ve II. Dünya Savaşları sırasında ve sonrasında, derin devletin en büyük ilgi alanı yine ağırlıklı olarak Osmanlı mirası olan topraklar, yani Orta Doğu, Kuzey Afrika ve genel olarak İslam coğrafyası olmuştur. Çünkü İngiliz derin devletinin mensupları, küresel çıkarlarının da, menfaatlerine yönelik tehdit ve engellerin de merkezinde bu bölgelerin olacağını düşünmüştürlerdir.

Bu bölgeye hakim olmak; dünyanın en önemli ve büyük doğal kaynaklarına, yeraltı zenginliklerine, iş gücüne, ticaret yollarının, dinlerin ve medeniyetlerin kesişme noktalarına, kutsal topraklara, hepsinden önemlisi de deccaliyetin ezeli düşmanı olan Müslümanların ülkelerine, halklarına ve top-

İngiliz derin devleti, Müslüman alemi içinde milliyetçilik, mezhepcilik, aşiretçilik gibi unsurları kıskırıp körkleyerek, iki yüz yıl önce başlattığı fitne ve kargaşa ortamını sürdürmektedir. Müslüman alemi, artık bu oyuna gelmemeli ve birlik olarak ve barışı destekleyerek bu oyunu bozmalıdır.

raklarına hakim olmak demektir. Buna karşın, doğal akışına bırakıldığında bu bölgeden filizlenecek bir İslam Birliği ise, İngiliz derin devletinin dünya çapındaki emperyalist politikalarının son bulması ve küresel çıkar ağının yerle bir olması anlamına gelmektedir. Dolayısıyla, bu bölgeye hakim olmak, aynı zamanda İngiliz derin devleti ve onun gölgesinde gizlenen deccaliyetin ayakta kalabilmesi için bir ölüm-kalım meselesidir.

Bu nedenle İngiliz derin devleti, yüzyıldan uzun bir süredir bütün dikkatini ve çabasını bu bölgeye yönlendirdi. Tüm propaganda kaynaklarıyla, Sykes-Picot ile başlattığı ancak yarı kalan, Ortadoğu'yu "böl-parçala-yok et" stratejisini sonlandırmaya kilitlendi. Bu strateji, yıllarca derin devlete bağımlı hale getirilmiş Irak, Suriye, Mısır ve Libya gibi ülkeler üzerinde başarılı oldu. Bu ülkelerde iç karışıklıklar bir türlü dinmediği gibi plana uygun olarak parçalanıp bölünmek kaçınılmaz oldu. İslam Birliği'nin meydana gelmesinde öncü ve lider ülke konumundaki ülkeler üzerinde ise gitgide artan dozda kara propaganda faaliyetleri kendini gösterdi. Türkiye ve İran gibi ülkeler bu karalama kampanyasının merkezinde yerini aldı.

İngiliz derin devleti, Türkiye'yi parçalayıp bölmek için kullandığı en önemli silahı olan terör örgütü PKK'nın birinci dereceden destekçisi, savunucusu, reklamcısı, propagandacısı ve aklayıcısı olduğunu açıkça ilan etmiştir. Osmanlı'yı parçalama planlarında devreye sürekli olarak girmiş olan derin devletin medya imparatorluğu, ülkelerin parçalanmasında ve PKK gibi terör örgütlerinin desteklenmesinde de en önemli rolü üstlenmiştir.

İngiliz derin devletinin "Orta-doğu'yu böl-parçala-yok et" stratejisinin etkileri, Suriye'nin pek çok bölgesinde olduğu gibi Halep'te de kendini göstermektedir.

ÖNCE

SONRA

ÖNCE

SONRA

Toplum Mühendisliğinin En Önemli Aracı: Medya

Bilindiği gibi, toplum mühendisliğinin en temel aracı küresel iletişim teknolojileridir. Bunların başında ise medya gelir. Medya, her türlü bilgiyi ve düşünceyi geniş kitlelere aktaran görsel ve işitsel bir iletişim aracıdır. Bu anlamda, her türlü basılı yayın (gazete, kitap, dergi, broşür, vb.), TV kanalları, radyo, sinema, internet ve sosyal medya platformları gibi iletişim araçları medyanın kapsamına girer. İşte bu özellikleri nedeniyle medya, her türlü propaganda ve algı operasyonunun vazgeçilmez unsurudur. Dolayısıyla küresel sömürgeci güçlerin ve derin dünya devletlerinin de en etkin silahlarından biridir.

İngiliz derin devleti de bir kısım medyayı böyle bir amaç için kullanmıştır. Öyle ki, kimi zaman kendi halkına bile aldatıcı bilgiler aktarmaktan geri kalmamış ve toplum mühendisliğini kendi halkına karşı dahi uygulamıştır. Kendi ülkesi içinde legal hükümetleri düşürecek kadar ileri gidebilmiştir. Dolayısıyla burada tekrar hatırlatmak gereklidir: İngiliz derin devletinin bir kısım medyayı kullanarak uyguladığı toplum mühendisliği, İngiliz Hükümeti'ni veya İngiliz halkını kesinlikle bağlamamaktadır. İngiliz Hükümeti, hükümet yetkilileri ve İngiliz halkı da bu sinsi mühendisliğin çoğu zaman hedefi olmuştur. Bu nedenle, İngiliz Hükümeti ve İngiliz halkı, burada tarif edilen toplum mühendisliği uygulamalarında daima mağdur taraf olmuştur ve derin devletin uygulamalarından münezzehtir.

Toplum mühendisliği, her dönemde, ağırlıklı olarak İngiltere, ABD, Rusya, Çin gibi süper güçleri yönlendiren derin yapılar tarafından hem kendi toplumlarını hem de dünya toplumlarını manipüle etmek amacıyla kullanılan stratejilerden biridir. Bu strateji II. Dünya Savaşı'na giden süreçte ve savaş sırasında, propagandaya oldukça önem veren Hitler Almanya'sı tarafından etkili bir şekilde kullanılmıştır. Benzer şekilde Soğuk Savaş dönemi de toplumsal mühendislik stratejilerinin oldukça yoğun ve etkili bir şekilde kullanıldığı dönemlerden biridir.

Toplum mühendisliği uygulamasıyla gerçekleri çarpıtma konusundaki en ilginç örneklerden birisi Vietnam Savaşı'dır. 1975 yılında, askeri açıdan sona eren savaşta Vietnam'ın kaybı 3 milyon ölü, 300 bin kayıp ve 4 milyon

yaralı şeklinde korkunç rakamlarla ifade edilmektedir. Ölü sayısı Vietnam'ın toplam nüfusunun %17'sine eşitti. ABD'nin toplam kaybıysa 60 bin kişi civarındaydı.

Bu tabloya karşın, ABD medyası, Vietnam'i canavar olarak gösterme yönünde çok büyük çaba sarf etti. Bu propagandalar sayesindedir ki ABD, binlerce kilometre uzaktan gelerek yakıp yaktığı ve milyonlarca insanını katlettiği Vietnam'a karşı kendini haklı çıkararak, bir de üstüne bu devlete 18 yıl boykot uyguladı. Savaş döneminde *New York Times*'ın dış politika yorumcusu Leslie Gelb "Amerikalıları öldürmüş oldukları için" Vietnam'ı "yasadışı" olarak tanımlıyordu.²³⁵

Oysa komünizm ile mücadele, sadece ilmi bir çalışma ve eğitim yoluyla yapılabilecek bir mücadeleydi. ABD; Vietnam ve Uzak Doğu'nun genelinin, yanlış ideolojik eğitim neticesinde komünizmin pençesine düşüklerini ve ancak doğru eğitim verildiğinde bu beladan kurtulabileceklerini göremedi.

ABD'nin ve tüm dünyanın, komünizme ve diğer tüm yanlış ideolojilere karşı bu yanlış stratejisi günümüzde hala devam etmektedir. Yanlış ideolojilere karşı hala şiddet ile cevap verilmekte, bu da beraberinde daha büyük

Vietnam nüfusunun %17'sinin kaybedildiği Vietnam Savaşı'ndan bir görüntü

Almanya'daki toplama kamplarında Museviler sürekli olarak katledilirken, halka yönelik propaganda farklı şekilde işliyordu. Hitler'in Almanya'da ani yükselişinin en büyük sebebi, yapılan sahte propaganda idi.

Medya propagandası, II. Dünya Savaşı sırasında Hitler Almanya'sında yoğun olarak kullanıldı. Propaganda posterleri, gerçekte yaşananları asla yansıtmadı.

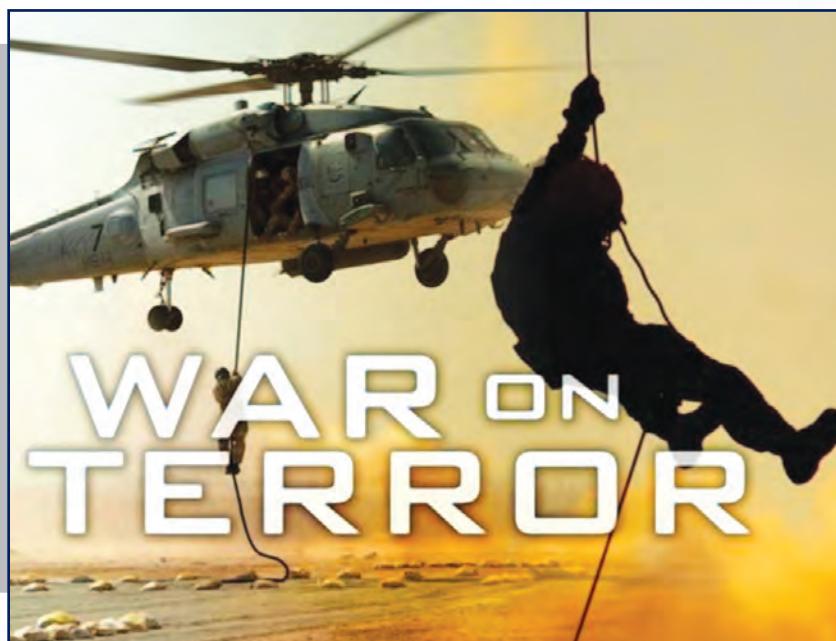

zorluk ve daha fazla şiddet getirmektedir. Elbette bunun böyle olması, İngiliz derin devletinin istediği şeydir. Çünkü daha önce de belirtmiş olduğumuz gibi İngiliz derin devletinin hedefi, karışıklık ve isyanlar çıkararak ve gerektiğinde terör örgütlerini dahi destekleyerek krizler çıkarmak, dünyayı parçalarak duruma getirebilmek ve böylelikle tüm dünya üzerinde hegemonyasını kolaylıkla sağlayabilmektir.

11 Eylül sonrası Bush yönetimi tarafından Afganistan ve Irak'ın işgali sürecinde yaşanan geniş çaplı Müslüman kaybı da medyanın toplum mühendisliği neticesinde dünya kamuoyuna bütünüyle farklı yansıtıldı. "Teröre karşı savaş" (war on terror) adı verilen ve milyonlarca masum sivil Müslüman'ın şehit edilmesine sebep olan bu katliamlar dünya kamuoyuna ABD'nin söz konusu ülkelere insan hakları, özgürlük ve demokrasi götürdüğü şeklinde aktarıldı. Medya, bu algının kamuoyunda yerleşebilmesi için başrollerdeydi. Gerçekte, asıl plan, Irak'ın parçalarak hale getirilmesi ve İngiliz derin devletinin böylelikle bölgede hegemonya sağlamasıydı. Fakat "Irak'a demokrasi getirme" efsanesi medya yoluyla dünya kamuoyunu derinden etkilemiş ve saldırlılar, pek çok kesim tarafından haklı bulunmuştu.

İngiltere'nin Irak Savaşı'ndaki rolünü irdelemek amacıyla oluşturulan "The Iraq Inquiry" isimli grubun Temmuz 2016'da yayınladığı Chilcot Raporu, Irak'ın işgaliyle ilgili bir itiraf raporuuydu. Bu raporda dönemin İngiltere

Geride 3 milyon ölü, 300 bin kayıp bırakan Vietnam Savaşı da toplum mühendisliği uygulamalarından biridir. Orta-doğu'da da aynı yöntem, "war on terror" başlığı altında uygulanmış ve saldırılar bu şekilde mazur gösterilmeye çalışılmıştır.

**Sir John Chilcot'un sun-
duğu Irak Tahkikat raporu,
Irak işgalini için gerçekte hiç-
bir gerekçe olmadığını be-
lirtten bir itiraf raporudur.**

Başbakanı Tony Blair, Irak işgalinin sebebi olarak gösterilen Irak'ta nükleer silahların olduğuna dair istihbarat değerlendirmelerinin yanlış olduğunu, buna rağmen Irak işgalinin gerçekleştiğini, müdahale sonrası ortamında, düşünüldüğünden daha hasmane, uzun ve kanlı olduğunu belirtmiştir. Aradan bunca yıl geçmişken ve bu kadar can kaybedilmişken gelen bu itiraf elbette pek çok yönden düşündürücüdür. Bunun gerçekten bir vicdan muhasebesi mi yoksa derin devletin başka bir oyunu mu olduğu ilerleyen zamanda ortaya çıkacaktır.

ABD ve benzeri küresel güçler, her zaman olayları geri plandan ve perde arkasından yönlendiren İngiliz derin devletinin kontrolündeki taşeronlar olarak sahneye sürülmüşlerdir. Yüzyillardır her türlü küresel stratejide olduğu gibi propaganda ve toplum mühendisliği konusunda da üst akıl her zaman İngiliz derin devleti olmuştur.

İngiliz Derin Mafya Örgütlenmesinin Gelişimi

(Bu bölüm ve sonrasında geçen, Türk toplumuna yöneltilmiş suçlamalar ve ithamlardan necip Türk Milletimizi tenzih ederiz.)

Osmanlı'nın Son Döneminde Başlatılan Kara Propaganda

Bölümün başında, İngiliz derin devletinin 19. yüzyılın ortalarından itibaren kendisine öncelikli hedef olarak Osmanlı İmparatorluğu'nu ve Türkleri seçtiğini belirtmiştik. Bu yıllarda İngiliz derin devleti, Osmanlı İmparatorluğu'na karşı sistemli bir propaganda savaşı başlatmıştır. Bu kapsamında, Osmanlı ordularının hayali bir takım vahşet hikayeleri ile kötülenmesi, Sultan Abdülhamid'in "Kızıl Sultan" gibi çirkin yakıştırmalar ile karalanması gibi yöntemler kullanılmıştır.

Ancak en uzun soluklu ve etkili propaganda yöntemi, Osmanlı'nın asli unsuru ve yöneticisi olan Türk Milleti'ne karşı kullanıldı. Dönemin onde gelen İngilizleri, Türk Milleti'ni, kendi hezeyanları doğrultusunda "geri, barbar ve ilkel bir millet" olarak tanımlamaya ve böylece Türk Milleti'ni sömürgeleştirme projelerine uygun bir zemin hazırlamaya çalışılar.

İstanbul'daki Amerikan Lisesi Robert Kolej'in ilk başkanı olan Cyrus Hamlin'e göre, İngiltere'nin Türklerle karşı propagandaları I. Dünya Savaşı'ndan önce başlamıştı. Londra'da 1870 yılında bir "Propaganda Bürosu" kurulmuştu. Bu büronun kuruluş amacı yabancı ülkelerde Türklerin aleyhinde haberler yaymak ve propaganda yapmaktı.²³⁶ Bu propaganda, İngiliz derin devletinin yıllar önce planladığı "parçalanmış Osmanlı" hayalini gerçekleştirmenin ilk adımıydı.

Bu politikanın mimarlarının başında, 1880-1885 yılları arasında İngiltere'nin başbakanlığını yürüten William Ewart Gladstone gelmekteydi. Gladstone, Türk Milleti'ne sayısız hakaretler yöneltmiş ve tüm bunları da "*Türkler Asya'nın içlerine geri sürülmelidir*" şeklindeki emperyalist projelerine dayanak olarak kullanmaya çalışmıştı. Bir konuşmasında şöyle demişti:

Türkler insanlığın insan olmayan numuneleridir. Medeniyetimizin bekası için onları Asya steplerine geri sürmeli veya Anadolu'da yok etmeliyiz. Türklerin yaptıkları kötülikler yalnızca bir surette ortadan kaldırılabilir: Kendilerinin yok olmasıyla.²³⁷ (Necip Türk Milletini tenzih ederiz)"

İttihat ve Terakki üyelerinden Ahmet İhsan da "Matbuat Hatıralarım" adlı eserinde Gladstone'dan söyle söz etmekteydi:

Meşhur Gladstone (İngiliz Başbakanı) İngiliz parlamentosunda eline Kur'an'ı alıp: "Türkler bu Kitap'la yürüdükle medeniyete muzırdır (zararlıdır)" demişti.²³⁸ (Kutsal Kitabımız Kur'an-ı Kerim'i tenzih ederiz)

Gladstone, bu gibi çirkin sözlerinin yanında Türkler aleyhinde bir takım propaganda malzemeleri de oluşturuyordu. Londra'da Türklerle ilgili "Bulgăr Terörü ve Doğu Sorunu" isimli bir broşür yayınlamıştı. Kısa sürede birkaç baskısı yapılan broşürle İngiliz halkı Türklerle karşı kıskırtılıyordu. Gladstone'un Osmanlı'yı alabildiğine kötüleyen broşüründe, "*Türkler için en iyi yol pili pırlarını toplayıp, gitmeleridir...*" çağrı yapılmıştı.

Türk düşmanlığı öylesine körkleniyordu ki, Türkiye'ye sempati duyan Muhafazakar Parti Hükümeti bile bu sempatisini kaybetmişti. André Maurois, *İngiltere Tarihi* adlı yapıtında "*Gladstone arka arkaya vermeye başladığı nutuklarla İngiliz kamuoyunu Türkiye aleyhine çevirdi*" diye yazmaktadır.²³⁹

GERÇEĞİ YANSITMAYAN PROPAGANDA POSTERLERİ

İngiliz derin devleti, Osmanlı'yı parçalama siyasetini hayatı geçirirken propaganda metodunu sıkılıkla kullanmıştır. Müslümanları güya vahşi ve barbar göstermeyi amaçlayan kara propaganda karikatürleri bu metotlardan biridir.